

KISS

LACEY DANCER

Treisprezece zile de noroc

Pippa Weldon este o **femeie independentă**,
excentrică, deosebit de frumoasă și **imposibil**
de subjugat.

Treisprezece zile petrecute într-o **croazieră**
de parapsihologie și în compania unui **bărbat**
adevărat o vor face, poate, să se transforme...

COLOSSEUM
Club Barbara Cartland
Organizată
Marele Concurs

**CITIȚI CU ATENȚIE NOUL REGULAMENT DIN INTERIOR
ȘI PROFITAȚI DE MULTIPLELE AVANTAJE
OFERITE POSESORULUI ACESTEI CĂRȚII!**

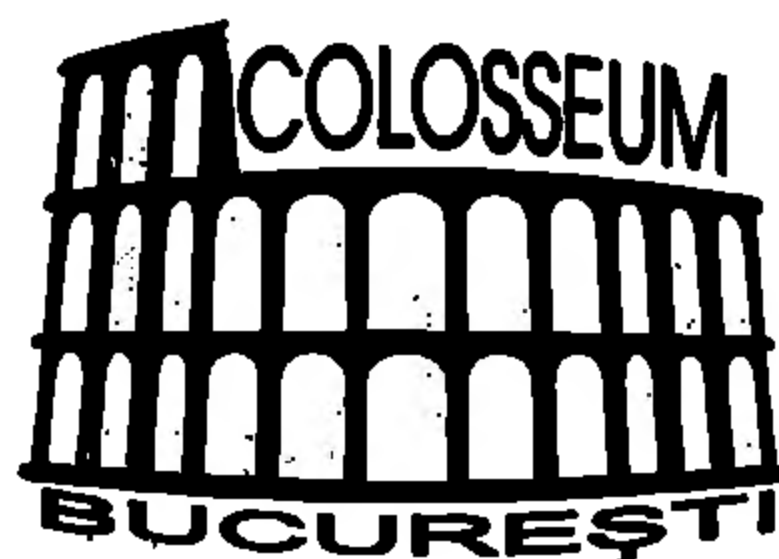
1. Puteți primi un apartament cu 3 camere în București.
2. Puteți primi unul sau mai multe din cele 500 de premii
în valoare totală de 10.000.000 lei.
3. Membrii clubului beneficiază de oferta specială de locuri de muncă
și colaborări propuse de Editura Colosseum.
4. Membrii fideli ai clubului vor primi cadouri surpriză oferite
de celebra scriitoare lady Barbara Cartland.

Adresa: Editura COLOSSEUM București
București, Sect.2, Calea Moșilor 113 C, Ap.7
Tel: 01/6149528 - 6146541

***Treisprezece zile
de noroc***

LACEY DANCER

București - 1995

Următoarele apariții în Colecția KISS

Carolin Davidson O problemă de onoare

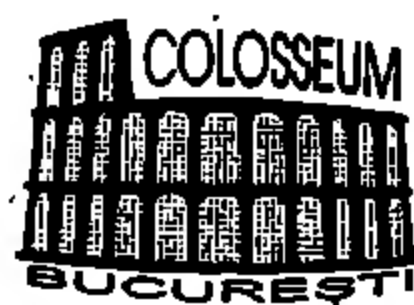
Marina Palmieri Visul unei zile

Lacey Dancer

Treispnzeze zile de noroc

Traducere de Luminița Popescu

et M

București 1995

Editor:	Aurel Liviu Nețoiu
Consilier editorial:	Doina Dumitrescu
Redactor:	Mihaela Ștefan

I.S.B.N. 973-97114-7-2

Lacey Dancer

THIRTEEN DAYS OF LUCK

© 1991 S.A. Cook

© 1995 Editura COLOSSEUM București

Editura COLOSSEUM București

deține exclusivitatea

pentru publicarea în limba română a

operei scriitoarei Lacey Dancer.

CAPITOLUL 1

— Ia ascultați, personaje încăpățânate ce sunteți, n-o să vă permit idioțenia asta! bombăni Pippa, printre dinți.

Ochii de un albastru deschis, îngustați de furie și frustrare, aruncau fulgere spre ecranul computerului și spre cuvintele care pluteau în spațiul albastru al acestuia. Unde era tensiunea emoțională care însoțea, de obicei, sfârșitul unei povești? se întrebă Pippa cu dezgust în timp ce ștergea trei pagini de proză mizerabilă. În clipa asta, simțea că mai degrabă și-ar fi omorât eroul, decât să aibă grijă ca el să rămână până la sfârșit cu fata. Mormăi o înjurătură sinistră și mai șterse încă opt pagini. Era cel mai prost dialog pe care-l scrisese în cariera ei, de treizeci de romane, dintre care douăsprezece erau pe lista cărților cu cel mai mare succes de librărie.

— Categoric am nevoie de o vacanță, adăugă ea, lăsându-se pe spate în scaun, simțindu-se complet epuizată de dimineața asta.

Părul platinat strălucitor îi cădea pe spate într-o cascadă mătăsoasă, șortul roșu ultrascurt și corsajul alb care-i ajungea doar până-n talie, subliniindu-i trupul zvelt și dând la iveală o tentantă porțiune de piele catifelată. Costumul puneă în evidență și un decolteu care-i transforma pe bărbații în toată firea în oameni ai cavernelor, iar pe femei le făcea să dorească cu ferveare ca bunul Dumnezeu să fi fost

la fel de generos și cu ele. Cei patruzeci și doi de ani ai ei nu o apăsau pe umeri, deși fuseseră foarte activi, iar expresia îi era de obicei atât de senină și neatinsă de trecerea timpului, încât rareori i se dădeau mai mult de treizeci.

Dar nici unul din atributele sale fizice nu avea nici o legătură cu femeia adevărată. Erau doar un ambalaj al Pippei, nici mai mult, nici mai puțin. Chiar și dacă ar fi fost urâtă, lumea tot ar fi fost atrasă de ea. Era uluitoare, cu un simț al umorului și o poftă de viață pe care nu le au mulți. Avea o minte ascuțită, incisivă când era vorba de munca altora și de munca ei, și era extraordinar de onestă în privința dorințelor și nevoilor personale. Dacă, cineva reușea să depășească ispita siluetei ei și să o privească în ochi, ar fi putut găsi calea care ducea la suflet. Adâncurile lor, albastre ca cerul, erau limpezi, strălucitoare și infinite. Pippa nu cunoștea nici o limită, pentru că ea credea cu fervoare că se putea ajunge la stele doar întinzând mâna. Și că orice problemă se poate rezolva cu concentrare și perseverență. Iar plictiseala nu era decât propria ei vină afurisită. Aceasta din urmă era sursa care genera acel moment.

Întinzându-se spre telefon, Pippa formă numărul companiei ei de turism. Când scrisul îi era anost, când nimic nu-i ieșea bine, soluția era întotdeauna o călătorie într-un loc nou.

— Alo, Miriam, ce excursii faci săptămâna asta? întrebă ea de îndată ce auzi vocea familiară a prietenei și organizatoarei, profesioniste, de mici escapade.

Chipul lui Miriam se luminează la auzul vocii Pippei.

— Să nu-mi spui că ai și terminat cartea! răspunse ea, răsfoind prin dosare și căutând ceva care să o poată atrage pe Pippa, cu simțul ei de aventură.

— Nu, n-am terminat-o, recunoscă Pippa exasperată, apoi râse jalnic. Intriga asta o să mă termine

pe mine sau o să se termine pe sine. Dacă nu ies din casă, o să omor personajele și nu merită asta. În plus, Aretang masacrează destul în povestea asta.

Miriam chicoti, ferindu-se ca de foc să întrebe ce, cine sau unde era Aretang. Pippa și ființele acelea din spațiu, ireale și totuși mult prea reale, erau o poartă spre confuzie pentru cei neinițiați.

— Asta nu prea seamănă cu Pippa pe care o cunoaștem și o iubim cu toții. Tu nu-ți lichidezi niciodată personajele. Râse de mârâiala pe care o provocă comentariul ei. Încruntându-se, citi până la capăt lista de excursii cu servicii plătite și descoperi puține pe care Pippa nu le încercase deja. Deocamdată nu prea am mare lucru pe care tu să nu-l fi văzut încă.

Pippa se strâmbă. În ultima vreme, nimic nu mai mergea cum trebuie. Existența ei părea plină până la refuz de mici sughițuri și poticneli menite să o scoată din minți. Proptindu-și picioarele pe birou, privi pierdută peisajul de pe fereastră. Imaginea îi era foarte familiară, dar de această dată îi lipsea capacitatea de a-i calma spiritul, cu toată întinderea sa nesfârșită de pomi și tăcere.

— Chiar nimic?

Sentimentul de a fi prinsă în capcană, închisă, se intensifica.

— Doar o călătorie la fiorduri, pe care ai mai făcut-o și una la Marele Canion, care ar fi tot o reluare.

Identifică o a treia opțiune, trecând în revistă statisticile.

— Am totuși o croazieră care ți-a scăpat.

Picioarele Pippei căzură cu un bufnet, iar expresia i se limpezi de parcă ar fi atins-o mâna unui magician. Simțea porțile închisorii deschizându-se.

— Nu-mi pasă ce-o fi. Mongolia îndepărtată sau orice, fă-mi o rezervare la ea!

— Pippa, asta este o „croazieră de parapsihologie”. Recunosc, este una bună. Vorbitorul principal este Joseph Luck. Dar lucrurile de genul ăsta nu-ș chiar pentru oricine.

Pippa aruncă o privire la ecranul computerului, unde cursorul clipea gata pentru următoarea comandă. Ceva atât de bizar cum era „croaziera pentru paranormal” era exact ceea ce îi *trebuia* ca să spargă monotonia care îi răpise agerimea scrisului.

— Pare să fie tocmai ce-mi trebuie. Am tot citit și-am scris despre paranormal în poveștile mele cu extraterestre, ani de zile. De ce să nu obțin niște informații la prima mână? De fapt, nu știu de ce nu m-am gândit la asta mai demult. Ești un geniu, Miriam.

Miriam cunoștea tonul ăsta. Ar fi fost inutil s-o contrazică pe Pip în starea asta de spirit.

— Bine, dar fă-mi o favoare. Dacă ajungi la închisoare sau undeva, într-un loc la fel de ciudat, să nu-ți lași familia să mă învinuiască pe mine.

Pippa râse răgușit, cu ochii strălucind de amintiri.

— Promit. Oricum, mie mai degrabă mi-a plăcut șederea mea pe cheltuiala măreței cetăți a Romei. Nici n-ai idee câte înveți la răcoare. Cum să deschizi lacăte, cum să furi din buzunare și o grămadă de alte mici subterfugii interesante.

Miriam își dădu ochii peste cap, mulțumind tuturor zeilor pe care-i știa că Pippa îi era prietenă și nu rudă. Ideea de a-i purta de grijă era substanța din care se fabricau coșmarurile.

— Pip, Dumnezeu mi-e martor, l-ai duce și pe un sfânt în păcatul beției. Femeie, tu te-ai născut să aduci necazuri pe lume. Nu știu de ce-mi fac griji. O croazieră parapsihică este exact genul tău.

— Ia nu mai cobi și povestește-mi despre excursia asta!

Pippa se aplecă în față și-și propti coatele pe birou. Faptul că această poziție îi presa sânii unul de altul, focalizând privirile într-un singur punct, nici n-o interesa. Chiar dacă ar fi fost cineva de față, ea tot n-ar fi observat, pur și simplu pentru că atenția ei nu acorda importanță lucrurilor lumești ca ținuta corpului, îmbrăcămintea sau mâncatul.

— Ei, cum ți-am spus, Joseph Luck o să fie principalul vorbitor. Are o reputație mondială de medium bona fide* și după câte înțeleg croaziera asta este un pic nostalgică pentru el. Ceilalți vorbitori sunt buni, dar nu se compară cu el. Vor fi și sesiuni publice și private, timp de paisprezece zile cât ține călătoria. Plecați din Tampa, Florida, pe opt și primul port de escală o să fie George Town din Grând Cayman. Îți fac un pachet cu material informativ și ți-l trimit până după-amiază.

— Fantastic! Dacă nu sunt acasă, zîi lui Billy să-l lase în cutia poștală. A, și să-mi rezervi o cabină de lux. Probabil că o să-mi iau și computerul portabil cu mine deși nu pot să sufăr să lucrez până mă spetesc.

Miriam chicoti:

— Bine. - De-ar fi să-l mituiesc pe președintele companiei maritime și tot o să fac tot ce pot. Dar zău așa, Pip, aș vrea să nu mai aștepti până în ultima clipă ca să mă suni. Afurisita asta de croazieră începe săptămâna viitoare.

Ochii Pippiei dansară poznași.

— Tocmai la timp pentru ziua mea.

— Tot împotriva petrecerilor ai rămas?

— Îmi plac petrecerile, dar gândul de a sărbători anul care se adaugă vârstei mele nu mi se pare un

* Autentic, veritabil (în lb. latină în orig.); (n. trad.)

motiv bun pentru așa ceva. Îmi place să îmbătrânesc. Fără vârstă n-aș fi avut timp să văd și să fac lucrurile pe care le-am făcut. N-aș da asta pe toată tinerețea din lume. Dar n-am intenția să suport o seară întreagă de compasiune mută sau de amuzament silit.

— Pippa, numai tu ai vorbi așa despre o petrecere în onoarea ta. Știi foarte bine că ți-a plăcut aia pe care au dat-o Alex și Lorelei pentru tine anul trecut. Și dacă ceva a fost silit, a fost faptul că am stat toți mult mai târziu decât s-ar fi convenit din politețe. Iar în privința compasiunii, nu-i femeie în oraș să nu te invidieze, inclusiv eu, argumentă Miriam tranșant.

Pippa suspină adânc, regretându-și izbucnirea. Miriam era o femeie cumsecade și îi era prietenă, dar asta n-o făcea mai capabilă să înțeleagă ce-a vrut ea să spună, decât fusese nepoata ei, Lorelei.

— Sunt eu nervoasă, murmură ea. Știi că sunt dezagreabilă când nu-mi iese bine o carte.

Pentru că o simți pe Miriam înmuindu-se, Pippa își iertă minciuna inofensivă.

— Biata Pip! se vâlcări Miriam ironic. Nimeni nu te înțelege.

Pippa râse, după cum știa că se așteaptă Miriam.

— Așteaptă tu, numai puțin. Te apropii de patruzeci și ești deja divorțată de patru ani.

Groaza luă locul amuzamentului pe chipul lui Miriam.

— Phillippa Weldon! Să nu îndrăznești. Doar fiindcă ți-ai căpățuit nepotul și nepoata, nu-i un motiv să-ți îndrepți talentele de pețitoare spre mine. Te asigur că sunt foarte fericită de una singură.

— Bărbi. Nimeni n-ar trebui să fie singur în permanență.

— Să-mi fie dat să aud asta din gura femeii care își face o religie din a scăpa din mreaja fiecărui holtei

din marele stat al Georgiei și probabil și a celor mai mulți de pe coasta de est!

— Este altceva.

— Nu, zău! murmură Miriam cu exasperare. Să-ți spun ceva. Dacă faci o singură mișcare în direcția mea, îți promit că fiecare zi de naștere pe care o ai de acum până la sfârșitul vieții o să fie marcată de cea mai mare petrecere pe care o poate suporta contul meu din bancă.

— Asta *chiar* că-i o amenințare. Bine. O să fiu cuminte, doar dacă-mi promiți că-mi spui dacă rudele mele au un asemenea impuls.

— O să mă mai gândesc.

La acest răspuns evaziv, ochii Pippii se îngustară.

— M-am răzgândit, cred c-o s-o sun pe Lorelei chiar eu. Vorbim mai târziu.

Pippa închise și apoi formă numărului lui Lorelei.

— Bine-ar face să nu pună nimic la cale, mormăia ea pentru sine, în timp ce aștepta să i se răspundă.

— Până acum, toate bune, declară Lorelei cu satisfacție, cercetându-i din priviri pe ceilalți trei ocupanți ai biroului.

Diana, care era strălucitoare chiar și în blugi și-n pulover, stătea cocoțată pe brațul fotoliului în care se tolănise Jason.

— Nici nu-mi vine să cred că am reușit să vă aducem pe amândoi clandestin în oraș fără să prindă Pippa de veste.

Jason, fratele lui Lorelei, zâmbi cu gura până la urechi. Ochii lui, de obicei reci, aveau acum în ei o căldură ieșită din comun după căsătoria cu femeia care stătea atât de aproape de el. Își strecură un braț pe după talia Dianei.

— N-ai de unde să știi dacă n-a prins de veste. Poate că doar își plănuiește răzbunarea.

— Nu pare să te tulbure perspectiva asta, sublinie Alex, punând mâna pe nevastă-sa și trăgând-o ușor în poală.

Jason reflectă la ideea asta.

— Presupun că m-ar tulbura dacă aş trăi așa de aproape de ea, ca voi doi. Dar din moment ce Diana și cu mine avem avantajul sutelor de kilometri distanță de-aici pân' la Denver, cred că pot să-mi permit puțină vanitate.

— Iar eu cred că ați luat-o razna cu toții, spuse Diana sec, vorbind pentru prima oară. Sunt de acord că ziua de naștere a Pippei merită să fie sărbătorită, dar nu cred că a face o petiție va duce la vreun rezultat, decât acela de a fi demni de dispreț pentru tot restul vieții. Dacă există un bărbat liber în anturajul nostru care n-a fost invitat, atunci eu nu știu care-i acela.

Deși tonul ei era serios, ochii erau cuprinși de încântare în fața situației.

— Am invitat și o grămadă de femei nemăritate. Jason o sărută pe gât. Oricum, pe tine te apăr eu.

— Cred că asta o să fie de-acum soarta mea, murmură soția lui, gândindu-se la polița ei de asigurare, despre care nu știa nici măcar Jason.

— E prea târziu să dăm înapoi acum. Tot orașul va fi luat prin surprindere.

Alex schimbă o privire cu Jason, amândoi bărbații amintindu-și de mașinațiile Pippei, cărora le supraviețuiseră pentru a-și câștiga nevestele.

Dar pe lângă toate uneltirile, în cameră se simțea o dragoste adevărată pentru femeia căreia toți îi datorau atât de mult. Pippa fusese întotdeauna un refugiu în furtuna vieții pentru fiecare dintre ei. Dacă ar fi cerut ceva, oricăruia dintre ei, și le-ar fi stat în putere s-o facă, i s-ar fi îndeplinit dorința fără nici o ezitare. Datorită acestui sentiment de dragoste și

afecțiune, nu putea nici unul să ignore ziua de naștere a Pippei și singurătatea ei. Deoarece căsătoriile lor se datorau Pippei doreau și ei la rândul lor s-o vadă pe mătușa lor la fel de fericită ca ei. Pe scurt, voiau ca mătușa lor preferată să-și găsească un bărbat. Iar dacă ea șovăia... atunci...

Sună telefonul. Patru perechi de ochi îl privesc fix.

— E Pip. Aș recunoaște sunetul ăsta oriunde, spuse Alex în timp ce ridică receptorul și i-l dădu nevesti-si.

— Lașule! șopti Lorelei.

El zâmbi și aprobă din cap.

— Bună ziua, Pippa, spuse Lorelei cu veselie, emoția pentru „Proiectul Pippa” atenuând timbrul jos al vocii ei.

— Nu se poate să fi trecut de amiază.

— Ba da. Mai precis, este ora două.

Pippa își crezu nepoata pe cuvânt de vreme ce nu exista nici un ceas în cameră. Timpul nu conta niciodată când era băgată până peste cap în fantezia cărților ei.

— Parcă l-aș auzi pe Alex în răspunsul ăsta.

Lorelei se aplecă și îi mușcă ușor urechea soțului ei.

— Se spune că oamenii căsătoriți încep să semene între ei.

— Dar nu după doi ani.

Râsul lui Lorelei debordă ca o cascadă de sunete în timp ce Alex o stârnea cu mângâieri delicate pe abdomen. *Potoleşte-te*, formă ea cuvintele pe tăcute, numai cu gura. Ochii lui sticleau de încântare și de intenții virile în timp ce scutură din cap. Să-i mai stea ei mintea la plan era greu, dar reuși — aproape.

— Ești cam cârcotașă, stimată mătușă. Nu merge bine cartea?

— N-ar trebui să mai scriu vreodată, răspunse ea sumbru. Oroarea asta m-a epuizat. Dar am rezolvat-o. Plec într-o excursie la sfârșitul săptămânii.

Schimbarea bruscă a expresiei lui Lorelei atrase atenția complicilor ei.

— De data asta, unde? În Siberia? Întrebă ea cu grijă, străduindu-se să nu pară prea interesată de răspuns.

Pippa era preocupată să descifreze nuanțele din vocea nepoatei ei.

— Nu. Mai bine. Plec într-o croazieră de paisprezece zile în Caraibe, anunță Pippa, sperând ca șocul să o zguduie destul pe Lorelei pentru ca orice idee de petrecere, dacă exista vreuna, să-i iasă din cap.

Lorelei de-abia dacă auzi ce-i povestea despre excursie. Mintea îi era ocupată cu organizarea: trebuia să telefoneze celor cincizeci de invitați și să refacă programul.

— Când pleci exact?

— Vineri. De ce? Ai ceva important despre care ar trebui să știu și eu? Întrebă Pippa, dându-și seama că un atac frontal este următoarea mișcare ofensivă.

Lorelei lăsă să-i scape un suspin tăcut de ușurare. Pippa își alesese data plecării de ziua ei. Era bine că Alex insistase să facă petrecerea în zilele dinainte, ca s-o pună pe o pistă falsă.

— Nimic special. Doar că tocmai îi spuneam lui Alex că n-ai mai venit la noi la masă sau în vizită de vreo două săptămâni. Mă gândeam că, dacă n-ai, alte planuri, ne-ar face plăcere să vii mâine seară. Am o carte nouă de bucată și vreau să încerc niște rețete. Așa că vom fi doar în familie.

Ușurată pentru că anul ăsta scăpase de aniversare, Pippa era pregătită să accepte orice numai să evite să mai privească fix la ecranul enervant al computerului. În plus, trecuse câțva timp de când nu mai

vizitase două dintre cele patru persoane care îl erau cele mai dragi pe lume.

— Ceva intim în familie? Tot căutam eu un pretext pentru niște cumpărături. Nu cred că am în casă o toaletă potrivită pentru o petrecere în familie.

— Atunci, vii?

Pippa se încruntă la tonul de nerăbdare din vocea lui Lorelei. Deveni bănuitoare.

— Petrecerea în familie n-are nimic de-a face cu apropierea zilei mele de naștere, nu-i așa? O să-ți sucesc gâtul dacă încerci ceva legat de asta după ce ți-am spus că refuz să mai socotesc anii. Ultima petrecere pe care tu și soțul tău cel sexi ați dat-o pentru mine a fost destul ca să-mi ajungă pentru o viață.

Lorelei încercă să împiedice zâmbetul de pe chip să i se strecoare și în voce.

— Nu, zău, Pippa, ți-am face Alex sau eu una ca asta ție?

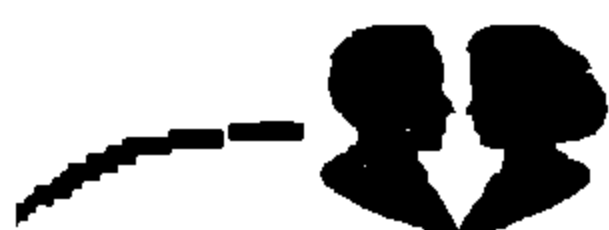
Pippa își înclină capul, gândindu-se. În cele din urmă, trebui să admită că nici unul dintre ei nu ar face ceva ce nu i-ar fi ei pe plac.

— Nu, recunosc eu în sfârșit, apoi adăugă pe o voce patetică: pune proasta mea dispoziție pe seama faptului că am ajuns o fată bătrână de patruzeci și doi de ani.

Lorelei se obișnuise prea mult cu fasoanele Pippel, teatrale și totuși atât de naturale, pentru a mușca din momeală.

— Tu du-te și bucură-te de cumpărături și lasă-mă pe mine să mă întorc la bucătărie. Vreau să iasă bine masa asta.

Surâzând, Pippa închise telefonul. Cu siguranță făcuse una din faptele ei cele mai bune când îi ajutase pe Alex și Lorelei să devină un cuplu. Dar nu-l

ajunsesse să guste doar o dată din pețitorie. Reușise s-o facă de două ori.

— Păcat că n-am mai mulți nepoți și nepoate să-i ajut să ajungă la altar. Aproape că este mai distractiv decât scrisul, murmură ea în timp ce se răsucea din nou spre computer. Cine știe, poate i-aș putea aranja și lui Dolly Levi ceva, tot mă plătește.

— Nu bănuiește nimic, anunță Lorelei cu îngâmfare. Alex depuse un sărut pe umărul neveste-sei înainte de a arunca o privire spre cumnatul său.

— Îmi trece prin cap, Jason, că nu-i în firea lui Pip să smulgă o promisiune de la noi doi și să uite de tine și de Diana. Nu crezi că plănuiește să-ți facă vreo asigurare de acest gen, nu-i așa?

— Cum ar putea? zâmbi Jason, cu ochii jucându-i drăcește în cap. Și-o trase pe Diana pe genunchi. Dacă Alex se răsfătă cu o femeie în brațe, în timp ce noi încercăm s-o păcălim pe Pippa, de ce să nu fac și eu la fel.

— Mătușa voastră e în stare de lucruri pe care nici unul din noi nu și le-a imaginat vreodată, spuse Diana, aruncându-le soțului ei și lui Alex priviri severe.

— Mi se pare corect, sublinie moralizator soțul ei, încercând, dar nereușind, să-și rețină expresia de nerăbdare. În fond, uite ce ne-a făcut nouă. Eu și Alex, cât v-am făcut curte, de-abia dacă puteam fi singuri cu voi măcar o clipă. Și oricum, știți al naibii de bine că toate palavrele astea despre bătrânețe nu-s decât niște pretexte. Pippa nici că s-ar putea sinchisi mai puțin de vârsta ei cronologică. O enervează doar faptul că am reușit să-i tragem clapa anul trecut. Chicoti amintindu-și de morala pe care le-o făcuse, lui și lui Alex, elocventa lor mătușă. Cred că ideea de a invita mai mulți burlaci, pentru

aniversarea zilei ei de naștere este o lovitură de maestru.

Diana schimbă o privire grăitoare cu Lorelei, care ridică din umeri și râse:

— Va fi o lovitură, într-adevăr. Doar că încă nu sunt sigură a cui.

CAPITOLUL 2

Birourile companiei Luck Development, societate pe acțiuni, erau un punct de reper în Jacksonville, Florida, oraș cunoscut pentru clădirile sale impunătoare. Joshua Luck era șeful organizației, în cel mai adevărat sens al cuvântului. În ciuda faptului că era multi-milionar, stătea cu mâna pe cârma companiei, atât prin prezența zilnică în birourile sale luxoase de la ultimul etaj, cât și prin faptul că prezida toate întrunirile de corporație, publice și private. Era cunoscut pentru modul precis și expeditiv de a rezolva toate problemele, pentru perspicacitatea și discernământul în afacerile ce deveneau din ce în ce mai prospere, cât despre muncă, era de-a dreptul maniac. Era un bărbat înalt și impozant — o spuneau chiar oponenții lui; cu părul negru care nu era niciodată nici măcar ușor zburlit, cu ochi căprui aproape fără expresie și un chip pe care l-ar fi putut sculpta un maestru. Trupul lui suplu era mai mult un rezultat al geneticii decât al actualului capriciu de a frecventa sălile de gimnastică. Vocea îi era profundă, un râu de autoritate în care cei nechibzuți sau necinstiți constatau adeseori că era imposibil să înoate. Nu avusese niciodată o

soție, copii sau orice altă legătură personală, în afară de un frate, Joseph.

În timp ce Joshua avea fler în afaceri și imboldul de a reuși, Joseph se găsea la extrema cealaltă. Comerțul nu-l interesa absolut deloc; mai degrabă, prefera universul paranormal al celor cu puteri mintale extraordinare și parapsihice. Cu toate acestea, cei doi frați aveau o evidentă trăsătură comună, una singură: amândoi erau nume bine cunoscute și respectate în domeniile lor specifice și, în ciuda diferențelor mari în modul lor de trai și în credința lor, menținuseră un soi de relație de-a lungul anilor. Nu era o legătură strânsă, caldă, totuși exista. Dar lui Joshua, mai ales în ultima vreme, această legătură îi părea prea superficială. Fiind ultimii descendenți ai familiei, plus faptul că nici unul nu părea interesat de căsătorie, regreta barierele pe care le acceptaseră amândoi și pe care nici unul nu încercase să le dărâme. Astăzi împlinea patruzeci și opt de ani. Joshua era în biroul lui, ca de obicei, și primise felicitările secretarei și ale altor numeroși asociați la conducerea companiei. În seara asta urma să ia masa cu Lișa, doamna momentului; poate chiar să se relaxeze făcând puțină dragoste cu ea, apoi să se întoarcă acasă, în patul lui. Ordinea și precizia din viața lui ar fi trebuit să-l mulțumească. Muncise, cu siguranță, mult și din greu pentru a ajunge la acest ritm constant. Dar adevărul era că aniversarea asta era diferită. Simțea efectele anilor și, curios, o neliniște ciudată pe care nici o judecată rațională nu reușise să i-o calmeze. Gândurile lui păreau să se concentreze acum asupra lipsei unei relații mai apropiate cu Joe.

— La naiba, nu am pe nimeni în afară de Joe. Dacă mor mâine, toate cele pentru care am muncit eu îi vor rămâne lui. Nu va înțelege nimic, nici nu se va gândi la oamenii pentru care compania asta

înseamnă un loc de muncă. Va vedea doar povara responsabilității pe care nu și-o dorește, murmură el pentru sine, un act la fel de neobișnuit pe cât erau și gândurile sale legate de familie.

Amintirile moștenirii pe care i-o lăsase tatăl său, felul în care i se împotrivise Joe când el încercase să accepte răspunderea numelui Luck, îi șterseră toate sentimentele personale. Furia îi invadă sufletul, apoi, la fel de brusc cum se ivise, dispăru. Petrecuse ani întregi încercând să înțeleagă acea perioadă și tot nu găsisese nici un răspuns. Trebuia să lase trecutul îngropat în cenușa greșelilor, a speranțelor și a viselor, să nu mai scormonească. Ziua de azi și ziua de mâine, asta era tot ce avea el.

Privi pierdut pe fereastra biroului, fără să vadă cu adevărat râul Sf. Ioan curgând, departe. Pentru Joshua, gândul era părintele faptei. Pe plan moral și profesional cinstea era o caracteristică a lui.

„Dacă el ar muri mâine, nici eu n-aș ști ce să fac cu lumea lui.”

Joshua se întoarse de la fereastră și privi fix telefonul. Joseph era mereu între două conferințe pe teme paranormale. Putea să-l sune și să aranjeze o întâlnire. Poate, dacă se străduiau amândoi, puteau întinde o punte peste deosebirile dintre ei. Trebuia să încerce. Odată fuseseră apropiați, frați adevărați unul pentru altul. Acum, abia dacă erau ceva mai mult decât doi străini înrudiți prin sânge. Cu hotărârea luată, Josh formă numărul de telefon al lui Joseph, așteptând cu nerăbdare să-i răspundă cineva.

Camera era ca un liman, cu un colorit care îmbina cremul deschis cu auriul cald și verdele crud — un balsam pentru mințile tulburate și spiritele obosite. Joseph Luck era tolănit pe fotoliul cu persane groase, de lângă fereastră. Lumina soarelui se revărsa ușor

prin geam, aurindu-i pielea. Ochii îi erau calmi, un lac de munte care nu cunoscuse vreodată tulburarea atingerii unei mâini de om. Hârtiile pe care le ținea în mână conțineau itinerariul pentru ultimul său angajament. Studia faptele, nevăzând nimic ieșit din comun. Când sună telefonul, el ridică absent.

— Da, Josh.

— La naiba, aş vrea să nu mai faci asta, spuse Josh, uitându-și bunele intenții.

Nu se putea obișnui că avea un frate care putea să citească gândurile.

— Din obișnuință, murmură Joe rezervat, reacționând pentru o clipă așa cum făcea de obicei.

Apoi, dintr-o dată, Josh făcu un nou efort. O încercare de acceptare. Joe îngheță, percepând schimbarea ca pe o adiere caldă după miezul geros al iernii. Un zâmbet își făcu loc pe buzele lui, adâncindu-se pe măsură ce emoția se transmitea prin firul telefonului, legându-l pe fratele pe care el îl admirase și îl iubise întotdeauna.

— Încerc să-mi aduc aminte să nu fac experimentul când ești tu, spuse el, destul de înțelept să nu comenteze schimbarea pe care o simțea.

Joshua se încordă, apoi se strădui să se relaxeze. Nu era nici o înțepătură în răspunsul lui Joe, mai degrabă un fel de scuză subtilă.

— Am primit felicitarea pe care mi-ai trimis-o ieri pentru ziua mea de naștere. Mi-a trecut deodată prin minte că îmbătrânesc.

N-avusese intenția să se exprime chiar așa, dar își dădu seama că nu ar fi vrut să-și retragă cuvintele.

Joe îl surprinse pe fratele său, și pe sine cu un hohot de râs.

— Bineînțeles că îmbătrânești. N-am citit mai deunăzi că ai cumpărat banca aia muribundă chiar

de sub nasul reprezentanților federali? Pariez că o să aibă un reviriment într-un an sau chiar mai puțin.

Josh făcu o pauză, surprins de referirile la realizările sale în afaceri. Nu știuse că Joe era la curent cu acțiunile sale.

— Nu știam că știi ce fac.

— Sau că-mi pasă, adăugă Joe pe șleau.

— Nici asta, recunosc Josh fără să se scuze. Buzele i se răsuciră într-un zâmbet crispat. Îmi face plăcere să știu că nu sunt eu singurul care încearcă să țină legătura. Și asta mă aduce la motivul pentru care te-am sunat.

— N-ai nevoie de un motiv. Sau cel puțin n-ar trebui să ai. Nici unul din noi n-ar trebui.

Joshua simți cum ultimele urme de încordare îi dispar. Pentru prima dată în viața lui era bucuros de capacitatea lui Joe care îi permitea să înțeleagă lucrurile pentru care cei mai mulți ar fi avut nevoie de cuvinte. Blândețea și emoția nu fuseseră niciodată punctele lui tari.

— Faci ca lucrurile să fie mai ușoare decât m-am așteptat. Nu vreau ca fratele meu să locuiască în același oraș cu mine și să nu facem nici unul nimic mai mult decât un schimb obligatoriu de felicitări de sărbători și de aniversări. Nu-i normal. Suntem ultimii din stirpea noastră. Nici unul dintre noi nu încearcă să se însoare. Cei cincisprezece ani dintre noi înseamnă că unul îi va supraviețui celuilalt.

Degetele lui Joe se încleștară pe receptor. Josh îi îndeplinea singura dorință pe care o ținuse întotdeauna secretă în mintea sa — o familie adevărată care să-l accepte împreună cu capacitățile sale paranormale. Frica, o emoție care-i era străină, îi tulbură pacea, creând unde care îi afectau rareori ritmul constant al existenței.

— La ce te gândești?

Întrebarea lui prudentă se ridică din durerea trecutului.

— A dat vreodată greș vreunul dintre noi, indiferent ce am vrut să facem? Întrebă Josh în loc de răspuns. Joe se încruntă, surprins de întrebare.

— Nu.

— Atunci de ce să dăm greș când este vorba de relația noastră? Mă tot gândesc la noi doi de vreo câteva zile. Trecutul ar trebui să fie uitat. Ce-a fost, a fost, nu se mai poate schimba.

Se aplecă pe scaun, dorind ca Joe să fi fost în fața lui. Era destul de riscant să-l judece pe fratele său numai după tonul vocii.

Mintea lui Joe se umplu de amintiri. Josh și el fuseseră apropiați până spre sfârșitul adolescenței, până când el înțelesese exact ce datorie avea el față de propriile-i capacități paranormale. Aceea fusese ziua când renunțase să mai încerce să-și afle locul într-o lume care nu avea nimic să-i ofere. Era tânăr, prea încăpățânat pentru a fi subtil. Îl rănise pe Josh cu nevoile lui și cu folosirea ostentativă a puterilor sale paranormale. În loc să încerce să arunce un pod peste râul de neînțelegere care se tot lărgea, el plecase, lăsându-l pe Josh cu un tată furibund, pe care nici unul nu-l putea iubi.

— Ce propui?

Josh expiră adânc, ușurat de a nu fi pus în fața unui refuz.

— Pentru început, un schimb de informații. Nu te înțeleg nici pe tine și nici modul tău de viață. Ani întregi ți-am condamnat opțiunile. Acum aș vrea să înțeleg. E o hotărâre tardivă, sunt de acord, dar necesară. Vreau să te văd lucrând. Poate că rezultatul n-o să-mi placă mai mult, dar cel puțin n-o să mai iau hotărâri fără să cunosc despre ce este vorba.

Joe se îndreptă, intrigat și sceptic, dar și însuflețit de speranță. Era mai mult decât merita pentru felul în care se purtase în trecut.

— Precizează ce înțelegi prin „a mă vedea lucrând”.

Josh chicoti, dându-și seama că asta era cea mai lungă conversație pe care o aveau de ani de zile.

— Nu trebuie să pleci într-o croazieră în Caraibe peste câteva zile?

— De unde știi?

— La fel ca tine, m-am ținut întotdeauna la curent cu ce faci.

— Nu mi-am dat seama, murmură Joe, uluit.

Fusese atât de sigur că a ucis puținul care mai rămăsese după răzvrătirea lui din adolescență prin zilele îngrozitoare care urmaseră morții tatălui lor.

Josh tresări la acest comentariu șoptit. El considera întotdeauna, ca ceva de la sine înțeles, că Joe știe că ține la el. Pe măsură ce tăcerea se prelungea, Josh încercă să se gândească la ce avea de spus.

— Singurul mod în care ai putea să mă vezi lucrând este că vii în croazieră, spuse Joe în cele din urmă.

— Știu.

— Este vorba de paisprezece zile de muncă parapsihică.

Josh trebuia să pară foarte serios când îi propuse să se rupă pentru un timp de modul lui de viață materialist.

— Știu, Joseph. N-am făcut propunerea într-o doară, așa că nu încerca să mă convingi să renunț și vino-mi în întâmpinare. Sau... Se opri, apoi adăugă pe un ton aspru, pe care nimeni nu i-l mai auzise vreodată, în afară de fratele său... spune-mi că nu vrei să te deranjezi să-mi fii frate mai mult decât doar cu numele.

— Nu, nu vreau asta, negă Joe vehement. Chiar și când eram mici și tu mă credeai nebun din cauza credințelor mele, l-ai înfuriat întotdeauna pe tata. Și pe băieții de la școală. Chiar și pe profesorii mei. N-am uitat niciodată asta.

Josh ar fi preferat motive mai valabile decât recunoașterea, dar era dornic să accepte ce putea obține.

— Atunci, hai să încercăm. Am un bilet pentru croazieră, dar îl voi folosi doar dacă ești și tu de acord.

— Bine.

Ușurat, Josh se pregătea să închidă telefonul. Vocea lui Joe îl opri.

— Josh, îți mulțumesc. Ai mai mult curaj decât mine. Întotdeauna ai avut.

Josh deschise gura să vorbească, dar se trezi ascultând tonul.

— Curaj, frățioare? Nu tocmai. Disperarea și vârsta aduc înțelepciune chiar într-o minte închisă ca a mea, spuse el încet, punând ușor receptorul în furcă.

Pippa își privi propria-i imagine reflectată, zâmbindu-i răutăcios celei care îi întorcea privirea înapoi.

— Ești o femeie rea, Phillippa Weldon. Este bine că petrecerea asta restrânsă n-o să-i includă decât pe Alex și pe Lorelei. Chiar și pentru tine, toaleta asta este un pic cam îndrăzneată.

Îndrăzneată de-abia dacă corespundea descrierii rochiei albe, străvezii și sclipitoare care se mula pe rotunjimile Pippai mai bine decât propria ei piele. Creația, fără bretele și fără spate, era dreaptă, croită perfect pentru a se potrivi numai celei mai perfecte siluete. Măgelele mici, risipite exact în locurile cele mai potrivite, erau ca niște minuscule gămălii de ac făcute să reflecte lumina. O mătase de culoarea pielii

sub pelicula fină a țesăturii exterioare era singura concesie făcută pudorii, dar și aceasta într-un mod atât de subtil, încât efectul nu era băgat în seamă decât de cei mai atenți observatori.

„Cher n-are nimic în comparație cu mine, râse ea. Și ale mele sunt toate naturale. Nu-i nimic artificial.”

Timbrul profund al umorului ei învăluia camera, în timp ce ea își roti și-și aruncă pe umeri, capa preferată, de operă, din catifea neagră căptușită cu satin trandafirii. Efectul teatral al rochiei de culoarea razelor de lună era și mai accentuat de pelerina din *Lumea Veche*. În timp ce sălta ușor în jos pe scări, avea pe chip o expresie de încântare pentru noaptea care începea. Pentru o clipă dori ca Diana și Jason să fi fost în oraș și să fi putut împărtăși bucuria și dragostea din casa lui Alex și a lui Lorelei.

„Nevoia asta de familie începe să devină un obicei, murmură ea pentru sine în timp ce conducea mașina pe distanța scurtă dintre casele lor. Și știu că în curând voi începe să mă gândesc la soți și la șeminee. Se cutremură cu delicatețe. Categorie, am nevoie de o vacanță.”

Cu acest gând, parcă și coborî din mașină, încruntându-se la exteriorul întunecat al casei. Curios. Lorelei uitase să lase aprinse luminile de afară. Nu că ar fi avut vreo importanță, știa drumul și legată la ochi. În afară de asta, noaptea era frumoasă, doar cu o boare în aer, destul ca să alunge arșița zilei. Deschise ușa de la intrare. Și în casă era întuneric.

— Ei, ăsta chiar că-i un mod frumos de a întâmpina un musafir la cină, strigă ea, trăgându-și pelerina de pe umeri. Alex...

În acel moment luminile se aprinseră și vreo cincizeci de persoane sau mai mult se ridicară din diferite ascunzători strigând:

— Surpriză!

Pippa îngheță. La fel se întâmplă cu invitații, dintre care majoritatea erau bărbați singuri. Dacă ar fi fost posibil, globuri oculare ar fi sărit peste tot pe podea pe când contingentul masculin se holba la imaginea Pipsei, încadrată de ușă ca de o ramă, învăluită în furioare sidefii. Jason a fost primul care a întrerupt tăcerea. Își lăsă brațul peste umerii neveste-și și începu să chicotească. Alex se uită la el, apoi din nou la oaspeții stupefiați și începu să facă la fel. Diana se străduia să nu pufnească în râs, în timp ce Lorelei își ridică fața spre tavan, dându-și ochii peste cap.

— Ar fi trebuit să ne închipuim, șuieră ea spre bărbatu-său. Îi dădu un cot bine țintit în coaste. Fă ceva înainte să se instaleze rigiditatea morții.

Pippa trecu în revistă scena, sesizându-i hazul. Diana părea amuzată; Lorelei arăta de parcă și-ar fi dorit să fie în Alaska. Respectivii lor soți aveau pe fețele chipeșe expresii îngemănate de bucurie răutăcioasă. Restul invitaților aveau toți mobilitatea statuielor de marmură. Pippa privi lent de jur împrejur, cu buzele rotunjindu-se la vederea scenei. Ochii îi scăpărau de dulceața răzbunării în timp ce porni agale către perechea cea mai apropiată. Le-o va plăti pentru acest cadou de aniversare, își promise ea. Dacă e să se găsească o porțiță prin care să se încalce embargoul, atunci se putea bizui pe rudele ei s-o găsească.

— Ei, să vă fie învățătură de minte la toți patru, declară ea, ignorând ochii care-i urmăreau nedezlipiți fiecare pas. Privi cercetător întreprinzătorul cvartet. Știți, bineînțeles, că o să mă răzbun. Și cât de dulce o să fie răzbunarea! spuse ea torcând ca o pisică. Pentru toate poantele idioate. Asta este a doua oară când m-ați dus, în ani de zile. N-o să mai fie o a treia.

Nici măcar față de sine însăși n-ar fi recunoscut că petrecerea umplea un loc pustiu din inima ei. Își

strecură mâna pe sub brațul celui mai apropiat bărbat, unul din asociații lui Alex din Atlanta, pe care îl cunoscuse și cu care ieșise din când în când.

— Închide-ți gura, scumpule, șopti ea drăcește. Zău că sunt complet îmbrăcată. Te holbezi la minunile unui creator de modă.

Bărbatul, Brad, înghiți zgômotos.

— Pip, la ce mă holbez eu are foarte puțin de-a face cu țesăturile, se bâlbâi el fără să se gândească; apoi se făcu roșu ca sfecla când își dădu seama nu numai că îl auzise toată camera, dar că el era acela care făcuse comentariul.

Privi spre Alex după ajutor, dar cum prietenul său se proptea de perete râzând, nu prea găsi sprijin în direcția aceea.

Pippa îl bătu ușor pe braț.

— Îmi plac bărbații care știu să facă un compliment unei femei, spuse ea cu blândețe, făcându-i-se milă de el. Zâmbi spre restul camerei, incluzându-le pe femei, toate prietene. Pūr și simplu n-am pūtit să-i rezist rochiei ăsteia. Era unică.

Diana înaintă cu mâinile întinse.

— Iar ție îți stă superb. O sărută pe Pippa pe obraz. Și categoric le-ai tras pe sfoară pe rudele tale intrigante.

Ochii deschiși la culoare ai Pippai sclipiră diabolic.

— Aș vrea să știu cui îi datorez uneltirile, spuse ea, privind spre Jason fără vreo intenție amiabilă.

— Văd că acum eu am intrat la apă, murmură el.

— Nu te-am băgat eu. O privi cercetător pe Diana. Dar vă spun, în câteva luni o să mă răzbun.

Diana roși ușor, în timp ce soțul ei păru mai întâi surprins, apoi șocat pe măsură ce începea să înțeleagă.

— Diana Starke, mie nu mi-ai spus nimic.

Diana cunoștea privirea aceea. Jason se înfuria rareori, chiar și acum. Dar când o făcea, se cutremurau pereții. Trebuia să spună repede ceva.

— Nu m-ai fi lăsat să vin, dacă ți-aș fi spus. Și în afară de asta, trebuia să participăm la opera asta de caritate. Își aduse pe chip cel mai cuceritor zâmbet.

Ignorând zâmbetul și camera plină de spectatori, Jason își luă soția în brațe, scuturând-o o dată ușor, înainte de a o săruta apăsător.

— Fiindcă tot era vorba de poante idioate...

Pippa zâmbi cu gura până la urechi de reacția lor. Seara era plină de surprize.

— Doi aranjați, au mai rămas doi, murmură ea întorcându-se spre cealaltă pereche de conspiratori.

Alex, încă râzând pe înfundate, ridică mâna.

— Nici măcar n-o să încerc să fiu domn și să-mi asum jumătate din vină! N-a fost ideea noastră.

— Dar a fost în casa voastră.

Lorelei își băgă mâna într-a lui Alex.

— O să te apăr eu, îl asigură ea solemn. În plus, eu nu sunt gravidă și știi toate secretele mele.

Pippa nu fusese niciodată înduioșată, blocată sau lipsită de imaginație.

— Mă gândeam să-l învăț pe Bouncer câteva trucuri ca să-și distreze călărețul. De exemplu cum să se ridice în două picioare la comandă. Sau cum să se așeze la un anumit semnal.

Deoarece isprăvile lui Alex pe armăsarul său negru castrat, adeseori încăpățânat și surprinzător de năvălaș, erau unul din subiectele de conversație ale orașului, mușafirii izbucniră în râs. Cu un asemenea început, seara nu putea fi decât un succes. Petrecerea continuă până la patru dimineața. Când ultimul invitat se îndepărtă în lumina dinaintea zorilor, Pippa își aruncase pantofii și părul i se zburlise în jurul umerilor,

șuvițele plătinate părând să se amestece cu franjurile rochiei.

— Chiar m-am distrat, în ciuda faptului că petrecerea a fost probabil cea mai dură încercare de a mă cupla cu un bărbat pe care să-l știe toată lumea, spuse Pippa încolăcindu-se pe pernele canapelei din fața focului din camera de zi. Agită încet vinul din paharul pe care-l ținea în mână, înainte să ridice capul. Ochii îi erau gravi, atât de deosebiți de expresia lor obișnuită, încât atrase imediat atenția rudelor sale. Aș vrea să încetați toți să vă mai faceți griji pentru mine. Zău că sunt așa cum îmi doresc să fiu. N-o să vă mint și să vă spun că nu mă simt niciodată singură. Și n-o să vă spun că nu-mi face plăcere să-i văd pe bărbați picând ca muștele când intru eu în cameră. N-aș fi femeie dacă nu mi-ar plăcea efectul. Făcu o pauză, uitându-se la fiecare în parte, iubindu-i pe toți, era mai mult decât fericită că ei reprezentau familia ei. Vă am pe voi și pe copiii pe care o să-i aduceți voi pe lume. Am libertatea mea și acceptarea pentru femeia care sunt. E destul.

Diana se sprijini obosită de Jason, privind chipul femeii pe care o admira, de care se temea și o iubea deopotrivă. Înțelegerea își făcu loc în mintea ei. Privi în jur, văzând aceeași înțelegere în ochii lui Jason, Alex și Lorelei. Acceptarea diferențelor fusese cel mai mare dar al Pippei. Nu le ceruse nimic, doar să fie fericiți. Dar ei nu-i făcuseră același dar Pippei. În loc de asta, încercaseră să o schimbe pe femeia pe care o iubeau. Diana se ridică și se duse la Pippa, luându-i mâinile.

— Te iubesc.

Jason veni lângă soția lui, înconjurându-i talia cu brațul, mulțumindu-i pentru promisiunea vieții care creștea chiar în clipa asta în trupul ei.

— Toți te iubim, Pippa.

Înainte de căldura pe care dragostea Diane o adusese în viața lui, n-ar fi avut curajul să spună cuvintele astea cu glas tare, cu atât mai puțin să recunoască, chiar și în sinea lui, că era capabil să simtă vreo emoție, în afară de dăruirea față de patinajul lui. Înaintea Diane, Pippa fusese singura care îl înțelesese cu adevărat.

— N-am vrea să mai fii singură, murmură Lorelei, dorind ca piciorul ei rănit să-i fi permis același gest pe care îl făcuse și Diana. Petrecerea o obosise mai mult decât voia să-i lase pe ceilalți să afle. Nu m-am gândit mai departe de asta.

Pippa se ridică, mângâind mâna lui Jason, obrazul Diane. Lacrimi neobișnuite îi străluceau în ochi. Se luptă cu emoția așa cum se lupta cu orice îi sugera slăbiciune.

— Dacă nu încetăm discuția asta chiar acum, cineva o să înceapă să suspine. Mie nu-mi place să plâng. Se duse spre bar să-și mai toarne un pahar de vin. Hai să vorbim despre ceva palpitant, cum ar fi călătoria mea. Aproape că m-am așteptat ca cineva să încerce să mă convingă să renunț la croaziera mea de parapsihologie.

Pentru o clipă, tăcerea fu atotstăpânitoare, în timp ce auditoriul ei încerca să se adapteze la schimbarea de subiect. Apoi vorbi Lorelei, cu o expresie uluită.

— Croazieră de parapsihologie? Când ai zis croazieră, n-ai precizat ce fel, repetă Lorelei cu voce pierită, aruncând priviri spre ceilalți din încăpere. Se simți oarecum mai bine văzând că și ei păreau la fel de derutați ca și ea. Poate că sunt singura care nu știe ce-i asta, dar ce e?

Pippa se instalează pe locul ei, zâmbind misterios, bucuroasă că fluxul emoțional dispărea.

— Un fel de seminar ținut pe un vapor. Faci toate lucrurile obișnuite într-o croazieră, te oprești în

anumite porturi, faci cumpărături, vizitezi locurile interesante, chestii de-astea, și, între toate astea, se țin conferințe de către vorbitori invitați și poți chiar să-ți aranjezi și ședințe private. Ghicit, psihometrie, numerologie, cam de-astea.

— Asta este muncă de documentare, spuse Jason plin de speranță, dar necrezând totuși ceea ce spunea.

Pippa scutură din cap, cu chipul calm, cu ochii scăpărându-i de veselie și hotărâre.

— O toană. Am stat în casă două luni. Este timpul să-mi iau din nou zborul.

Cei patru schimbă priviri între ei, fiecare conștient de noua lor hotărâre. Fu desemnat Alex, cel mai diplomat dintre cei doi bărbați, să spună:

— Să punem deoparte niște bani pentru cautiune?

Râzând, Pippa ridică din umeri. Măgelele de pe rochia ei reflectau lumina, trimițând mesaje seducătoare spre un public lipsit de receptivitate.

— Nu zău, de unde să știu? Nu m-am așteptat să fiu arestată fiind luată drept prostituată italiancă sau cum i-or fi zicând, în excursia aia. Și, în afară de asta, au trecut patru vacanțe de atunci. Ce se poate întâmpla pe un vapor?

— Ție — orice, răspunse Jason pe șleau. Dar ține minte că Diana e într-o stare delicată acum. Așa că poartă-te frumos dacă nu vrei să-ți superi finul.

Pippa deschisese gura să răspundă înainte să sesizeze înțelesul cuvintelor.

— Nașă. Cine? Eu? Cum adică?

— Cine altcineva? Fără tine, n-am fi probabil în situația asta.

Diana se așază lângă Pippa pe canapea.

— Promite!

Zâmbetul Pippei, fără drăcușorul care se ascundea de obicei în adâncurile albastre, ar fi ispitit și îngerii din ceruri.

— Aș fi încântată. Pentru asta, o să fiu cuminte. Punându-și paharul plin pe masă, o strânse pe Diana în brațe. Ce să avem? Băiat sau fetiță?

Jason râse.

— De ce nu dai tu comanda pentru noi?

Pippa privi la Jason peste capul Diane.

— Cred că din fiecare câte unul, sugără ea; drăcușorul se întorsese cu o înțepătură.

Alex pufni în râs.

— Ți-ai făcut-o singur, Jason sublinie el în timp ce cumnatul său pălea. Când Lorelei va fi în aceeași situație vom pleca în Siberia până se rezolvă.

— N-o să țină. Probabil că o să vină după voi.

Pippa îl fixă pe Alex cu o privire serioasă.

— Are dreptate că aș face-o. Și nici n-o să fiu cuminte pe drum.

— Taci cât scorul e încă de partea ta, dragă. Oricum, nu vreau certuri din cauza copilului meu nenăscut, murmură Lorelei, băgându-și mâna pe sub brațul lui Alex.

— Pippa, fă-ne tuturor un serviciu și găsește-ți un mascul sexi care să te țină ocupată cât ești plecată, spuse Alex simțindu-se în mod special vizat.

Ea scutură din cap.

— Nici pomeneală, amice. Ți-ai aștepta să fiu cuminte și ar fi ca și cum i-ai cere vremii să fie previzibilă. Ne place să ținem omenirea în alertă.

CAPITOLUL 3

Joshua coborî din limuzina sa Jaguar și o înconjură alene pentru a-i deschide ușa însoțitoarei sale. Se iviră mai întâi două picioare înfășurate în nailon pe

când Lisa se ridică încet de pe locul ei. Aproape la fel de înaltă ca el, cu manierele impecabile și ținuta potrivită cu bogăția moștenită, Lisa Ridgemont îi împodobise brațul și ocazional și patul în ultimele optsprezece luni. Relația lor era una prudentă, pentru că amândoi erau oameni prudenți. Lisa, în ciuda banilor ei, era o femeie de carieră, mai precis avocat. Și scrupulozitatea o caracteriza. Fiecare mișcare pe care o făcea era plănuită. Gesturile ei, vocea ei, opțiunile ei erau toate reținute, discrete și absolut potrivite cu fiecare situație. Joshua îi admira stăpânirea de sine, găsea plăcere, dacă nu atracție, în simțul ei pentru ordine și bună cuviință. Iar dacă uneori, îi găsea acțiunile puțin cam prea previzibile, își înăbușea gândul rătăcitor și se concentra asupra numeroaselor virtuți ale Lisei.

— Ești foarte tăcut în seara asta, Joshua, spuse Lisa după ce-și ocupă locul în fața lui, la masa micului restaurant intim. Ai avut o zi proastă?

— Nimic special. El zâmbi slab. Mă gândeam la Joe.

Ea ridică din sprâncene, pentru că subiectul nu era unul pe care îl discutau adesea sau în mod deschis.

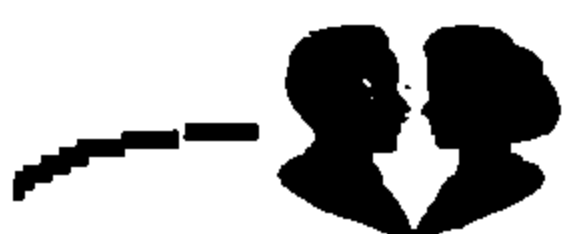
— Trebuie să fie greu pentru tine să ai un frate cu însușiri paranormale notorii.

O ușoară încruntare de nemulțumire trecu peste chipul lui Joshua.

— Nu sunt sigur că notoriu este cuvântul corect, spuse el stăpânindu-și iritarea față de descriere. Cu o săptămână în urmă poate l-ar fi lăsat indiferent fără să-i producă măcar o undă de emoție. Renumit sau faimos ar fi mai bine.

Ridicând cu delicatețe din umeri, ea încercă să se scuze surâzând.

— Iese la iveală personalitatea mea de avocat. Nu mă pricep la lucruri pe care nu le pot înțelege.

Luminile atenuate îi puneau în valoare chipul machiat cu măiestrie. Deși nu era frumoasă, trăsăturile ei aveau un aspect aristocratic care atrăgea privirile și te făcea să te întrebi ce se petrece în spatele acelei expresii calme pe care o arăta lumii de obicei.

— Iar eu sunt sensibil la subiectul ăsta, recunosc Joshua cu un oftat, întrebându-se când va trece oare de faza asta.

Ea îi atinse ușor mâna, zâmbind.

— Familiile au tendința de a ne face pe toți susceptibili, mai ales dacă cineva este ieșit din comun. Tu și cu mine suntem dintre cei care respectă regulile, unii ne-ar spune chiar plicticoși, așa că presupun că pentru rudele noastre mai excentrice noi părem încuiați.

Joshua știa că ea încearcă să-l facă să se simtă mai bine, dar felul în care își alegea cuvintele nu reușea decât să-l facă să se simtă bătrân, mai puțin bărbat și închistat. Lucrurile care l-ar fi amuzat la douăzeci și opt de ani aveau un impact mai mare la patruzeci și opt. Încă nu era la vârsta când să stea pe scaunul lui preferat, învelit cu un pled și să aștepte să i se servească laptele cald adus pe tavă.

— Mă gândeam să plec în croaziera următoare cu Joe.

Lisa râse încet, crezând că el glumea.

— Te apuci de ghicit? Oamenii vor sta la coadă să afle ce le spui despre investițiile lor.

Joshua se încruntă, dar înainte de a putea el să spună ceva, sosi chelnerul să le ia comanda. Până ce omul plecă, își schimbaseră dispoziția. Lisa începu o discuție liniștită despre ramificațiile unui caz încâlcit de care se ocupa și Joshua se trezi implicat în acest îndelungat schimb de cuvinte care ar fi trebuit să-i stârnească interesul, dar n-o făcea. Mâncarea era delicioasă ca întotdeauna. Lisa era o companie

perfectă iar el era nervos și încerca să n-o arate. Indiferent care era subiectul în discuție, constata că ori ce spunea Lisa îl enervează într-atât încât se străduia să nu dea drumul unor comentarii dure. Când a condus-o acasă și și-a dat seama că ea se așteptase că el să rămână peste noapte, asta a pus capac întregii serii. Uitase că de fapt asta fusese intenția lui la începutul întâlnirii lor.

— Nu cred că aș fi un partener agreabil, spuse el, întorcându-se spre ea în întunericul din mașină. Vina îi apăsă umerii stânjenitor.

Sprâncenele perfecte ale Lisei se arcuiră.

— Vrei să spui pentru că ești mai degrabă bosumflat?

Bosumflat îl făcea să pară ca un copil cârcotaș, se gândi el furios.

— Am sperat că n-o să observi. Nu știu ce mă sâcăie.

N-ar fi fost prea politicos s-o informeze pe Lisa că dialogul cu ea îi stârnea același interes ca recitarea cărții de telefon.

— Probabil ziua de naștere. Îmi amintesc cum am fost eu când am împlinit treizeci și cinci de ani. Desăvârșisem iritabilitatea până la o formă de artă. Îl atinsese mâna. Când el nu și-o retrase, ea i-o ridică până la sân. Sexul cu tine este întotdeauna relaxant. Eu am avut o săptămână grea. Poate că avem amândoi nevoie de noaptea asta împreună.

Uluit de îndrăzneala ei, pentru că Lisa aștepta întotdeauna ca el să ia inițiativa de a face dragoste, Joshua rămase fără replică. O privi fix, văzându-și degetele ca pe niște umbre negre pe fondul crem al rochiei ei de mătase. Trupul ei era moale, cald și mintea ei era dornică. A lui nu era. Dintr-o dată, plăcut și relaxant părură mai degrabă critici decât complimente. Oare îmbătrânise el într-atât încât pasiunea nu

mai era posibilă? Devenise atât de previzibil încât nesățios era prea murdar pentru a fi acceptabil? Se obișnuise într-atât să facă dragoste cu Lisa încât relaxant era tot ce se mai putea spera? Toate instinctele îi strigau nu.

— Dar ce zici despre dragoste?

Lisa se încruntă, deconcertată de furia subită din vocea lui.

— Între noi? De ce? Tu îți ai cariera și viața ta, eu le am pe ale mele. Nici unul din noi nu-și dorește copii și nu are timp pentru un angajament permanent. Uită-te la programul călătoriilor tale. Uită-te la calendarul meu de înfățișări la tribunal. Unde naiba să mai punem și dragostea?

Cu scurt timp în urmă, poate numai o zi, n-ar fi avut o asemenea conversație. Lisa nu făcea decât să spună lucruri pe care le crezuse și el.

— Nu cred că dragostea se poate impune. Pur și simplu, există, spuse el încet.

— Nu, pentru noi nu. Emoțiile crează mai multe probleme decât merită. Se înclină, îndepărtându-se de mâna lui.

Joshua lăsa degetele să i se desprindă, înțelegând ce-ar fi trebuit să vadă de multă vreme. Relațiile lui personale erau atât de lipsite de vitalitate și însuflețire încât era șocant. Nici nu era de mirare că Joe nu-l înțelegea. Pentru prima oară în viață, nu se înțelegea nici el.

— Lisa, eu vreau mai mult de-atât, spuse el prudent, privind-o, sperând să n-o rănească, nefiind sigur că ea putea fi rănită.

— De ce?

O întrebare bună, dar una la care el nu avea nici un răspuns.

— Nu știu. Știu doar atât că atât nu e deajuns. Și nu vreau să spun că ai avea tu vreo vină. Am fost

întotdeauna cinstiți unul cu celălalt. N-o să te mint acum. Vreau să simt lucrurile.

— Dar o faci. Te interesează afacerile tale. Ești integru, onest. Faci dragoste perfect.

Iar cuvântul ăla. Începea să nu-l mai suporte.

— Viața nu e perfectă. Are răsuciri și ocolișuri — dealuri și văi, suișuri și coborâșuri.

Lisa scutură din cap.

— Nu-ți face singur asta. Am trecut și eu printr-o asemenea introspecție și nu reprezintă decât o doză de stupefiante care nu duce la nimic. Suntem ceea ce suntem. Nici o doză de reflecții ale crizei de la mijlocul vieții sau hotărâri bine intenționate nu schimbă tiparele de-o viață. Își luă poșeta. Eu țin la tine, Joshua. Când o să începi să fii din nou tu însuți, când o să încetezi să aștepti de la oricare dintre noi doi mai mult decât putem da, anunță-mă.

Coborî din mașină și închise ușor portiera în urma ei înainte de a se îndepărta fără să se uite înapoi.

Joshua porni motorul, simțindu-se mai ușor decât ar fi crezut că e posibil. Nervozitatea lui era o frunză suflată de vânt. Mâine va lua avionul spre Tampa. De acolo, o să se îmbarce pentru croaziera de paisprezece zile. O vacanță, o șansă de a găsi în sfârșit o cale spre o relație cu fratele său și un moment propice pentru a afla câte ceva despre sine și despre ce voia pentru a doua jumătate a vieții sale. Lisa îi arătase astăzi ce a devenit el. Ea era fericită în nișa ei protejată și bine cartografiată. El nu. Viața trebuia să însemne mai mult decât următoarea afacere, momentele ocazionale plăcute, relaxante, din pat și conversațiile calme despre nimic important la cină. Care fusese ultima dată când făcuse ceva din impuls, când îndrăznise să fie diferit, când spusese ceea ce credea cu adevărat sau încercase ceva nou? se întrebă în timp ce-și parca mașina în garajul subteran

al blocului. Drumul până la apartamentul lui luxos fu rapid și solitar. Camerele apartamentului erau visul unui decorator, o îmbinare de antic și modern. Culorile erau vibrante, cu o limezime de nestemată. Totul în locuința lui era așezat exact în locul potrivit, în unghiul precis pentru a da efectul maxim. Pe scurt — perfect. Se aplecă ușor, întorcând o sculptură pentru a obține o imagine diferită. Imediat, simți pornirea de a o răsuși în poziția ei inițială. Se îndreptă, privind fix schimbarea, luptându-se cu dorința de a pune iar ordine în lumea asta mică.

Perfecțiune. Urăsc cuvântul ăsta, își spuse în gând. Și nu, la naiba, obiectul ăsta rămâne acolo unde e. Lisa rămâne unde e și eu ies din făgașul ăsta înainte să mă împotmolesc atât încât să nu mă mai clinească nici dinamita. Viața trebuie să fie mai mult de-atât. Trebuie să existe în lumea asta oameni, oameni care trăiesc, care fac lucruri dintr-un impuls de moment, din simpla plăcere de a le face. Trebuie să existe o femeie, o femeie adevărată, de vârsta mea, care să știe cum să trăiască. N-o să mai fac niciodată sex relaxant, adăugă el cu profund dezgust. Dacă nu merită pasiunea și dorința, atunci la dracu' dacă merită timpul meu de-al face.

— Asta e, anunță Pippa cu nerăbdare peste zgomotul oamenilor care forțăiau prin aeroportul din Atlanta. Se întoarse s-o îmbrățișeze pe Lorelei, apoi își ridică fața pentru sărutul de bun-rămas al lui Alex. Vă mulțumesc că m-ați condus cu mașina și pentru petrecerea de despărțire cu Diana și Jason aseară. Acum sunt gata să înfrunt două săptămâni de meniuri ciudate.

— Lorelei avea nevoie de o ieșire de la țară, spuse Alex trimițându-i oblic un surâs cuceritor neveste-sei. Iar tu știi foarte bine că o să adori fiecare clipă din

călătoria asta a ta, așa că nu-ți încerca tertipurile cu mine. Sunt însurat, îți aduci aminte?

Lorelei își vârî brațul pe sub al lui, râzând cu fața ridicată spre el.

— Fii cuminte. Ți-ai luat tot, da? întrebă ea întorcându-se spre Pippa.

Ea încuviință din cap.

— Da, mămico. Mă întreb cum am supraviețuit atâția ani fără să mă supraveghezi tu.

Ridică din umeri, iar bluza care-i degaja umărul, model pe care îl prefera invariabil, îi alunecă în josul brațului. În blugii ei albi, cu părul ridicat într-o agrafă în formă de banană și ochii strălucitori de nerăbdare, își bătea joc de vârsta ei, un fapt observat de mai mulți bărbați admiratori din jur.

Lorelei scutură din cap.

— Promit că o să mă port mai bine data viitoare. Pippa o sărută pe obraz.

— Nici vorbă. Îmi place foarte mult să se țină cineva de mine.

— Mincinoaso! pufni Lorelei bine dispusă.

Știa foarte bine că Pippa îi accepta cicăleala mai mult de dragul ei decât de al său, al Pippei.

Pippa zâmbi în timp ce săltă pe umăr un sac zdravăn, își agăță marginea bluzei cu el, și-o trase în sus și privi spre scara avionului. Majoritatea pasagerilor se îmbarcaseră deja.

— E timpul să-mi iau și eu zborul.

Sprijinindu-și capul de umărul lui Alex, Lorelei zâmbi de nerăbdarea ei de-abia reținută.

— Șterge-o, Pip. Înainte să ne hotărâm să te ținem aici.

— Ai grijă să nu te întorci cu toată populația masculină din insule la remorcă, o' necăji Alex.

Zâmbetul strălucitor al Pippei îi învălui pe amândoi.

— Chiar îmi trecuse prin cap, răspunse ea răgușit în timp ce se îndepărta cu pas săltat.

— Mă îngrijorează întotdeauna cu starea asta de spirit, de fie-ce-o-fi, murmură Lorelei, privind-o pe Pippa cum se strecoară prin mulțime, văzând cum mersul ei seducător și silueta zdrobitoare o transformau într-o adevărată rază de viață în mulțimea vlăguită de călători.

— Uiti că dincolo de trupul ăla de sirenă e o femeie cu mai mult curaj și mai multă minte decât zece oameni la un loc. Dacă ea a dat vreodată înapoi în fața unei probleme sau a unei provocări, eu unul n-am văzut-o. O să zboare întotdeauna mai sus și mai repede decât noi ceilalți. Așa-i e felul.

— Dar e întotdeauna singură. De când te-am găsit pe tine... Privi în sus, spre el, cu toată dragostea în ochi. Înțeleg ce înseamnă asta. Întotdeauna am crezut că Pip poate rezolva orice. Dar dacă cineva îi face rău? Numai când mă gândesc la asta, mă înfurii atât de tare încât cred că i-aș cere inima pe un platou.

Alex se aplecă și își sărută consoarta' însetată de sânge.

— O să trebuiască să stai la coadă cu Jason, Diana și cu mine, dragostea vieții mele. Și asta presupunând că Pippa nu-și duce la îndeplinire propria formă de răzbunare. Acum nu-ți mai face griji. Pippa se cunoaște foarte bine. Nu e nici blândă, nici naivă. Și zău că nu cunosc un bărbat căruia nu i-ar face față mai mult decât cu brio.

Pippa își privi biletul, apoi numerele locurilor. Sacul de pe umărul ei era greu, dar nu voia să-l dea în cală la bagaje. Se putea descurca dacă rămânea fără haine, dar nu și fără caietul de însemnări și computerul portabil. Nu poți ști niciodată când îți vine vreo idee, se gândi ea în timp ce trăgea sacul de pe brațul

capitonat al unuia dintre scaune. În cele din urmă își găsi locul și se instalează cu un suspin. În clipele care mai rămăseseră pentru îmbarcare îi studie pe ceilalți pasageri, dezamăgită când nu descoperi nici unul care să prezinte caracteristici noi în nesfârșita ei căutare de material uman pentru cărțile ei. Lăsându-se pe spate își slăbi agrafa din păr și scoase o carte apărută de curând. Călătoria cu avionul era unul din lucrurile care-i plăceau cel mai puțin pe lume. Dacă nu-și putea distra gândurile cu schițe de personaje, atunci lectura era singura alternativă. În plus, avionul avea o escală la Jacksonville. Cu puțin noroc, ar putea fi ceva care să merite să fie privit în noul lot de pasageri care urma să se îmbarce de acolo. Altfel, ceea ce era de fapt un zbor scurt, o să devină unul cu adevărat lung.

Pippa era atât de cufundată în romanul istoric pe care-l citea, încât de-abia dacă observă când aterizează avionul pentru singura sa escală de pe traseu. Nu ridică privirea când unii dintre pasageri coborâra, și doar ocazional la puținii care se îmbarcau. Deodată, cel mai delicios miros masculin îi atrase atenția. Își înalță capul, nasul ei urmărind parfumul până la bărbatul care tocmai trecuse. Nu-i putu vedea decât spatele, umerii lați, șoldurile înguste și cel mai maiestuos mers pe care îl întâlnise vreodată. Bărbatul se mișca de parcă spațiul din jurul lui era nelimitat, nivelul de zgomot inexistent, iar lumea proprietatea sa. Nu era aroganță, mai degrabă o calitate regală, care era rară și atrăgea pe dată privirile. Trebuia să-i vadă chipul. Întinzându-și gâtul, îl privi când se așeză. Dar nici măcar o dată el nu-și răsuci capul. Privea drept în față și nu păru interesat nici de instrucțiunile de rutină dinaintea decolării. Intrigată, curioasă, din punct de vedere artistic, bineînțeles, Pippa se foi pe scaunul ei, căutând un unghi din care să-l vadă mai

bine. Nu găsi. Când avionul decolă și semnalul pentru centurile de siguranță se stinse, ea nu mai putu suporta suspansul. Trebuia să-i vadă chipul, să afle dacă era pe potriva unicității restului.

Hotărându-se că o întoarcere pe culoar i-ar da ocazia să arunce o privire, se ridică și se întinse alene, fără să bage de seamă ochii ieșiți din orbite a bărbatului de lângă ea, care-și petrecuse primele zece minute de zbor încercând s-o atragă într-o conversație. Porni agale spre partea din față a avionului, se întoarse și o luă înapoi. Fir-ar să fie, se gândi ea. El stătea cu ochii pe hârtiile din servietă, așa că tot ce putu ea să vadă fu o coamă grea de păr negru, atât de des încât tânji să-și treacă degetele prin şuvițele ca smoala. Fără să-și dea seama, se aplecă ușor, iar mersul ei încetini. Că atrăsese atenția mai multor pasageri bărbați, n-o preocupa deloc.

Brusc, ca și cum ea ar fi provocat asta prin puterea voinței, bărbatul privi în sus, cu sprâncenele ridicate. Pippa se trezi privind fix în ochii cei mai lipsiți de expresie pe care-i văzuse vreodată. Surprinsă, se opri. Privirea i se aprinse de interes. Chipul lui era exact cum sperase ea, ba chiar mai mult. Asta era BĂRBAT, cu majuscule. Văzuse lumea sau ce voia din ea și se întorsese neimpresionat. Umbla singur pentru că așa voia și nu lua prizonieri. Frazele i se iviră în minte cu viteza luminii. Nici una nu putea fi negată.

— Întotdeauna fixați necunoscuții?

Vocea îi era învăluitoare, ca un coniac fin, și avea aceeași tărie insidioasă.

— Numai atunci când mă interesează la fel de mult ca dumneavoastră, răspunse ea cinstit.

El nici nu clipi măcar.

— Blocați circulația.

Pippa privi în jur, fără să se teamă să întrerupă contactul vizual, pentru că știa că el o să rămână,

așteptând-o, până când ea o să se întoarcă. Bărbatul ăsta nu fugea de nimic.

— Într-adevăr, încuviință ea, trăgându-se lateral pentru a permite stewardesei să treacă. Îi aruncă o privire, zâmbind ușor. Nu se aștepta la un gest asemănător și nu fu dezamăgită când el continuă să o studieze. Însoțitoarea dumneavoastră? Întrebă ea făcând un gest spre femeia mai în vârstă care stătea lângă el.

— Nu.

Zâmbetul Pîppei se lărgi în timp ce se apleca. Jéna nu fusese niciodată o caracteristică a ei.

— Mă întreb dacă v-aș putea cere o favoare. Știți, eu sunt scriitoare. Și domnul acesta ar fi cel mai minunat erou pentru următoarea mea carte. V-ar deranja foarte mult dacă am schimba locurile, în așa fel încât să-i pot pune câteva întrebări? Am un loc bun la fereastră, cu patru rânduri mai în spate.

Luată pe nepregătite, surprinsă de atitudinea prietenoasă a Pîppei, femeia privi spre bărbat, fără a căpăta vreun ajutor.

— Oare vă cunosc? Întrebă ea în 'cele din urmă, ezitant.

Pippa arboră cea mai cuceritoare expresie a ei.

— Dacă citiți S.F., s-ar putea. J. B. Starr.

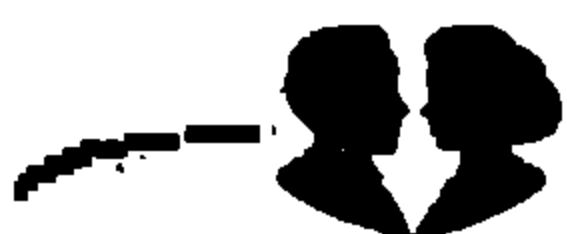
Pippa profita rareori de faima ei dacă nu era absolut necesar.

Ochii femeii se deschiseră larg și un zâmbet încântat i se ivi pe chip.

— Zău! Ador cărțile dumneavoastră. Își strânse lucrurile și se ridică. Chiar am una dintre ele la mine. N-ați vrea să-mi dați un autograf?

— Cu plăcere.

Pippa întinse mâna, luând cartea și pixul pe care femeia le scosese din poșeta ei supradimensionată. Măzgăli câteva cuvinte și semnă cu o înfloritură,

nerăbdătoare să-și atingă scopul. Bărbatul nu spunea nimic. De fapt, nu le dădu nici o atenție și își îndreptă din nou privirea spre hârtiile lui. Pippa o conduse pe femeie spre locul ei din spate, își luă sacul și reveni. Bărbatul își trase picioarele într-o parte, lăsând-o să se strecoare, dar altfel nebăgând-o în seamă. Pippa se cuibări comod pe perne, își scoase caietul de însemnări și îl cercetă, așteptând. Descoperise mai demult că majoritatea oamenilor reacționau favorabil când erau solicitați să-și spună povestea pentru tipar și că aproape oricui îi plăcea să fie centrul unui interes autentic. Secunde deveniră minute, dar el tot nu-și ridică privirea. Pippa se încruntă.

— Am vorbit serios, să știi, spuse ea în cele din urmă.

Nici un răspuns, doar ritmul măsurat al stiloului peste hârtie.

Pippa constată că provocarea lui îi stârnea și mai mult curiozitatea.

— Zborul nu durează chiar așa de mult și promit că n-o să vă răpesc mult timp, iar pentru mine chiar are însemna foarte mult.

Ultimele cuvinte le adăugase pe tonul ei cel mai ademenitor.

— Nu mă interesează cărțile dumneavoastră, spuse bărbatul fără să ridice privirea.

— Nu-i nimic. Nu pasionează pe toată lumea. În ultima vreme nici eu nu mai sunt sigură că-mi plac. Personaje încăpățânate.

Gluma cu două înțelesuri captă atenția lui Josh atunci când nimic altceva n-ar fi făcut-o. Ridică privirea. Nu, nu devenise mai puțin devastatoare decât arăta când se aplecase spre el. Bluza era la fel, mai mult o hărțuială pentru simțurile lui decât o realitate, iar chipul ăla era vinovat de ultimele trei greșeli de călcuț pe care le făcuse. Dar attributele fizice nu

compensau faptul că femeia avea un fel nerușinat de a se uita la el, care îl enerva în mod deosebit, iar comportarea ei era oricum numai discretă nu. Văzu corsajul scurt, blestemând umărul care îi tot aluneca, și furând din ochi o piele mai albă decât ar trebui să fie permis prin lege. Blugii erau la fel de relevanți — strâmți, mulați și urmărind cu credință silueta lascivă pe care o cuprindeau.

Pippa îl observa privind-o și se întreba la ce se gândește el. Chipul acela putea ascunde tainele unor ere și tot ar fi arătat de parcă n-ar ști nimic. Se născuse așa, de nepătruns, sau era o trăsătură dobândită?

— Câți ani aveți?

Întrebarea neașteptată îl surprinse pe Josh și-l făcu să răspundă, când normal ar fi refuzat.

— Patruzeci și opt. Împliniți de curând.

Ea zâmbi.

— Știam că nu puteți fi atât de tânăr pe cât arătați. Stăpânirea de sine e prea bine pusă la punct.

El clipi, încruntându-se, la complimentul bizar și la puterea ei de pătrundere. Nici măcar o secundă nu crezu povestea ei cum că ar fi scriitoare. Femeia era doar o mincinoasă desăvârșită.

— Ar trebui să vă mulțumesc?

— Pentru adevăr, nu, de ce? Pippa ridică din umeri, iar bluza, în conformitate cu legile gravitației, îi alunecă și mai jos pe braț.

Josh privi cu fascinație cum mai multă piele satinată se dezvăluie lent. Femeia era mortală și nu părea să se sinchisească deloc. Avea o voce care-i amintea de fiecare fantezie pe care o avusese când era doar un tânăr armăsar, un trup care îl făcea să-și dorească să fi fost încă acel tânăr armăsar și o privire în ochi care îi spunea că indiferent ce i-ar fi făcut timpul acelei siluete frumoase, nimic nu ar stinge ardoarea

posesoarei. Invidia era atât de subtilă încât lui aproape că-i scăpă. Ceruse o femeie care să fie exact opusul Lisei. Zeii îi răspunseră. Acum avea de ales. Să urmeze dictoanele care-i guvernaseră viața atâta timp sau să accepte darul de lângă el, bucurându-se de el cât dura drumul până la Tampa. Privi fix în ochii ei deschiși la culoare, plăcându-i felul în care ea îi întorcea privirea direct. Îndrăzneala ei deveni deodată mai puțin iritată. În mintea lui se strecură admirația pentru curajul și ingenuitatea ei, rearanjându-și gândurile. Ce avea de pierdut? se întreabă el. După ce aterizau, n-avea s-o mai vadă vreodată.

— Câți ani aveți? întreabă el, dându-și la o parte hârtiile fără să se uite la ele.

Zâmbetul de pe chipul Pippei se lărgi.

— Patruzeci și doi. Împliniți de curând. Aruncă o privire spre servietă. Sunt foarte importante?

Josh clasă afacerea de mai multe milioane de dolari în două cuvinte:

— Nu foarte.

Pippa râse, sprijinindu-se comod pe spate pentru a se bucura de neașteptata bonificație a zborului.

— Bun. Nu pot suferi să mă simt vinovată.

— Și vă simțiți des?

— Nu. Zâmbi malițios, plăcându-i inflexiunile profunde, ca fluxul și refluxul, din vocea lui. Primele lui răspunsuri fuseseră concise, autoritare. Las asta pe seama îngrijoraților lumii. Acum spuneți-mi ce înălțime aveți.

— Un metru nouăzeci și opt.

— Frați?

— Unul.

— Aceeași înălțime?

— Da.

— A, bun. Sperasem să fie ereditară. Și tatăl dumnevoastră la fel?

Josh îi privi chipul, întrebându-se când o să ajungă să-l întrebe cum îl cheamă.

— Da.

Dintr-o dată, îi trecu prin minte că poate ea știa deja. Nu se amăgea închipuindu-și că fiecare femeie pe care o întâlnea era o vânătoare de avere, dar asta putea să fie. Blugii și bluza de mătase erau categoric provocatoare și atrăgeau privirile. Și, dacă nu greșea el, ceea ce i se întâmpla rareori, pietrele acelea limpezi din urechile ei și piatra uriașă de pe deget erau diamante alb-albastre. Sacul pe care îl purta văzuse și vremuri mai bune, totuși mâinile îi erau fine, de parcă ar fi fost total neobișnuite cu munca de orice fel.

— Vă încruntați.

— De ce v-ați așezat aici?

Sprâncenele Pippei se apropiară la revenirea subită în tonul lui a acului care înțepa ca cel din coada unui scorpion.

— V-am spus că mă documentez și dumneavoastră sunteți exact ceea ce îmi trebuie. Sunt cu adevărat J.B. Starr. V-aș arăta un act de identitate, dar din păcate J.B. Starr este pseudonimul meu.

— De ce eu? întrebă el, tot fără s-o creadă încă, nu pentru că n-ar fi recunoscut numele, ci tocmai fiindcă îl recunoștea. Și chiar citea cărțile lui Starr. În nici un caz creatura asta nu era autorul poveștilor țesute cu măiestrie care erau unica lui relaxare.

— Din pricina mersului dumneavoastră. E fabulos.

— Asta categoric e un truc nou.

Pippa chicoti, înțelegând brusc încotro rătăcise mintea lui.

— Vă închipuiți că încerc să vă agăț! Vânătoare de avere sau femeia unei aventuri de-o noapte?

— Încă nu m-am hotărât, recunosc el tăios.

Se așteptase cel puțin la furie, nu la această acceptare amuzată.

Pippa își sprijini bărbia în mână și-și propti cotul pe brațul scaunului. Era destul de aproape să-i simtă căldura trupului și să reacționeze la mirosul apei lui de colonie. Amândouă stârneau femeia mai mult decât scriitoarea.

— Nu credeți că ar trebui s-o faceți? întrebă ea, cercetându-l, dorindu-și să fi mers în aceeași croazieră. A ajunge să-l cunoască mai bine părea cel mai palpitant lucru pe care l-ar fi dorit de ani de zile. Stăpânirea lui de sine era incredibilă și o provocare căreia ea de-abia îi putea rezista, chiar și acum.

Josh o privi în ochi și-și dori să n-o fi făcut. Erau secrete ascunse în adâncurile lor de culoarea cerului, fantezii care se potriveau cu ale lui, experiență și pasiune. Dorința vie, fără rezerve și onestă, îi încălzi sângele. Își dresă glasul, silindu-se să se uite în altă parte.

— Vă tulbur, spuse Pippa blând.

— Ați tulbura și un eunuc sanctificat, mârâi el, deranjat de scăparea lui. Avusese de gând să își petreacă în chip plăcut câteva momente în afara timpului, nu să cadă în capcana propriilor lui nevoi.

Răspunsul Pipsei se pierdu în anunțul căpitanului că au ajuns la destinație. Se aprinse semnalul de fixare a centurilor și cu el o revenire la sănătatea mintală pentru Josh.

— Nu v-am întrebat cum vă cheamă, murmură Pippa exact când avionul atingea solul.

— Joshua Luck.

Josh o privi, surprins de fulgerul de plăcere din ochii ei.

Nu puteau fi prea mulți oameni cu numele ăsta, se gândi Pippa amintindu-și de organizatorul croazierei. Dacă Soarta era bună, Joshua și Joseph erau rude.

— Mergeți la Tampa pentru afaceri? întrebă ea cu grijă.

— De plăcere. Văzu cum zâmbetul din ochii ei îi cuprinde și buzele. Arătați de parcă ați fi aflat că azi e Crăciunul, spuse el, stânjenit fără să știe sigur de ce.

— Poate că este. În fond, e sărbătoarea mea preferată.

Pippa aruncă o privire pe fereastră, uitând un moment de avion și de pasageri. Următoarele două săptămâni promiteau o bogăție de experiențe noi pe care ea de-abia aștepta să le înceapă.

CAPITOLUL 4

Pippa dădu un bacșiș stewardului de cabină, îi adresă un zâmbet care îi garanta un serviciu perfect pe toată durata călătoriei și apoi închise ușa. Emoția era ca șampania în sângele ei. Aruncându-și rapid hainele în sertarele cabinei de lux și pe umerașele din dulap, ea își desfăcu părul și ieși din cabină ca să privească îmbarcarea restului pasagerilor. Deocamdată nu-l văzuse pe Joshua Luck sau pe bărbatul care spera să fie fratele lui. Încrucișându-și degetele în gând, se aplecă peste balustradă și cercetă chipurile care se apropiau de bord. Deodată, ochii ei prinseră o nuanță de maro simplu în șirul de oameni îmbrăcați în culori vesele. Culoarea banală ieșea în evidență cum n-ar fi făcut-o nici nuanța cea mai spectaculoasă. Cu curiozitatea stârnită, Pippa urmări înaintarea fetei în timp ce ea urcă la bord, singură, liniștită, învăluită de un fel de tristețe care înduioșa inima bună a Pipsei. Când fata se mai

apropie, Pippa își dădu seama că nu era deloc o copilă. Ochii aceia obosiți, secătuiți de viață, și chipul acela aparțineau cuiva care se apropia de treizeci de ani. Trupul îi era mult prea subțire, de parcă persoana ar fi fost bolnavă sau în convalescență. Exact în clipa aceea, geanta mare pe care o ducea femeia îi alunecă din mână, împrăștiindu-și conținutul pe toată puntea. Nimeni nu păru să ia în seamă femeia, ci doar dezordinea pe care ea încerca cu disperare s-o restrângă. Pippa înaintă prin mulțimea care de-abia dacă se despărțise să-i facă loc femeii, dar care se dădu ușor la o parte pentru Pippa.

— Dați-mi voie să vă ajut, spuse Pippa zâmbind blând, în timp ce se apleca să ridice un mic calculator.

Aproape imediat doi bărbați și încă o femeie i se alăturară să strângă lucrurile împrăștiate.

— O, nu, nu e nevoie, șopti o vice șovăielnică, pe când femeia își băga lucrurile în geantă. Obrajii i se îmbujoraseră, prima urmă de viață în înfățișarea ei.

Pippa și cei care o ajutau terminară iute treaba, în ciuda protestului. Pippa le mulțumi celor trei cu un zâmbet și câteva cuvinte, apoi se întoarse spre femeia care acum stătea în picioare lângă ea, parcă neștiind încotro s-o apuce. Mulțimea trecea pe lângă spațiul care le adăpostea de râul de trupuri care se scurgea pe alături.

— Mă cheamă Pippa.

Femeia se uita pierdută la imaginea din fața ei, dorindu-și să știe unde-i era cabina. Să se afle afară în felul acesta era înspăimântător.

— Lyla.

Privi în jur dezorientată.

Pippa se încruntă ușor. Lyla părea urmărită de ceva.

— V-ați rătăcit? întrebă ea cu grijă.

— De obicei așa fac. Lyla roși, apoi ridică din umeri. Pentru că Pippa fusese amabilă, încercă să-i zâmbească. De fapt n-am nimic. Doar că arăt tâmpită.

Pippa se încruntă la siguranța de nezduncinat din vocea dulce. Tâmpită ar fi fost ultimul adjectiv pe care i l-ar fi atribuit acestei ființe fragile.

— Ei bine, de fapt încercam să fac cunoștință cu cineva, mărturisi Pippa, mințind fără nici o remușcare. Instinctul îi spunea că Lyla are un necaz. Pippa nu putea să reziste dorinței de a încerca să ajute, cum nu putea soarele fi oprit să răsară dinspre est. Dumneavoastră și cu mine părem singurele persoane de pe acest vapor care călătoresc fără un însoțitor. Agentul meu de turism nu mi-a spus că asta va fi coșmarul unei persoane singure.

Lyla privi în jur, remarcând adevărul din observația Pippa. Fusese atât de concentrată să ajungă la bord fără să fie recunoscută, încât nu dăduse deloc atenție celorlalți pasageri.

Pippa arboră cel mai dezaprobat zâmbet al ei.

— Nu știu cum, dar atrag întotdeauna atenția celor mai neobișnuiți bărbați. În ultima excursie, un prost de arab a încercat să mă convingă că îmi doream să-i fiu a cincea nevastă. Vă întreb, ce femeie cu drepturi egale și cu respect de sine ar dori să aștepte a cincea la o coadă pentru un bărbat? Cel puțin dacă mi-ar fi oferit poziția întâi, adăugă ea cu indignare.

Zâmbetul Lylei era surprinzător.

— Poate că îl lăsa vederea, sugeră ea, răspunzând căldurii Pippa. Trecuse atâta timp de când nimeni nu mai fusese amabil cu ea.

Pippa se prefăcu că reflectează la acest aspect.

— Se poate. Cred că avea oricum peste șaiszeci de ani. Femeile de vârsta mea trebuie să se aștepte să întâlnească din când în când bătrâni țicniți, presupun. Pippa se trase în fluxul de circulație.

Spuneți-mi că stați pe puntea de comandă. Adică, doar dacă n-ați prefera mai degrabă să ne prefacem că n-am făcut cunoștință. Eu cam am tendința de a-i irita pe oameni.

Lyla zâmbi tremurat, fermecată, mișcată, și, fără să-și dea seama, căzând complet sub vraja Pippei.

— *Stau* pe puntea de comandă și mi-ar face plăcere să vă cunosc.

Pippa zâmbi.

— Haideți, atunci. Din fericire unul din stewarzi s-a milostivit de mine și mi-a arătat pe unde s-o iau. Altfel aş fi rătăcit pe-aici ca un câine de pripas pe toată durata călătoriei.

Pippa o luă pe Lyla de braț, ignorând trupul care deveni imediat rigid. Expresia feței nu vădea nici o grijă, în timp ce mintea ei cernea posibilele explicații pentru comportamentul agitat al Lylei. Nici una nu era liniștitoare și toate îi stârneau curiozitatea.

— Haideți să vă instalați!

Josh își examinează o clipă cabina, înainte de a se apuca de corvoada despachetatului. Călătoriile îl învățaseră importanța de a avea un sistem de a așeza lucrurile, în așa fel încât timpul pierdut pentru a-și căuta ciorapii sau alte asemenea articole să fie minim. Cu mișcările lui controlate, precise, își termină repede treaba.

Chiar și în timp ce mâinile îi erau astfel ocupate, tot ocupată îi era și mintea. Această primă întâlnire cu Joe urma să dea tonul croazierei. Voia cel mai bun început posibil, de dragul lor, al amândurora. Trecutul era mort și el avea intenția de a-l lăsa să zacă îngropat. În mai puțin de o jumătate de oră după sosire și fără să-și mai aranjeze ținuta de om de afaceri, părăsi cabina. Administratorul îi dăduse

numărul lui Joe și un plan al vaporului. Le folosi pe amândouă fără greșală.

Bătu la ușă și așteptă ca Joe să răspundă. Ușa se deschise și el se trezi uitându-se la fratele său. Nici unul nu vorbi imediat, amândoi conștienți de trecut și de viitorul nescris. Clanul Luck crescuse dominat de influența liniei paterne. Și Josh și Joe aveau aceeași înălțime, lățime a umerilor și greutate. Părul lor avea aceeași nuanță compactă de negru, ochii același căprui profund. Dar în timp ce ochii lui Josh nu arătau niciodată vreo emoție, ai lui Joe erau o oglindă de compasiune și blândețe. Ai lui spuneau celui care-i scruta că el nu ar fi niciodată șocat de fața mai puțin frumoasă a vieții și că o răbdare infinită aștepta doar momentul, pentru a se arăta. Și vocea îi era blândă, domoală, lină, față de tonul autoritar al lui Josh. Mersul îi era mai fluid, cu pași lungi care de-abia dacă făceau să vibreze aerul din jurul lui.

— N-am crezut că o să fie atât de greu, spuse Josh în cele din urmă.

Joe scutură din cap, făcând o grimasă.

— Nici eu. Făcu un pas înapoi, invitându-l pe Josh să intre. Am încercat să mă pregătesc în caz că ar fi intervenit ceva în ultimul moment și n-ai mai fi putut să vii. Nu sunt sigur dacă m-aș fi bucurat sau mi-ar fi părut rău.

Josh se așeză pe un scaun, cu buzele având aceeași expresie ca ale fratelui său.

— Și eu la fel. Suntem amândoi niște încăpățânați nebuni.

Joe scoase un hohot scurt de râs, lipsit de umor.

— Am avut un profesor bun.

Josh înclină din cap. Vârsta îi dăduse înțelepciunea și intuiția de a ști ce făcuse tatăl lor.

— Da. Tata a făcut tot ce-a putut să ne distrugă

— relația noastră.

— A reușit pentru o vreme. Joe se duse la bar și turnă ceva de băut. Crezuse că depășise amărăciunea și constată că nu era adevărat. Vrei și tu unul?

— Dacă-i Scotch, da.

Joe îi aduse paharul.

— Nu mi-am dat niciodată seama că înțelegi ce ne făcea tata. Păreai să-i semeni atât de mult în ultima vreme.

— Aveam aceleași interese. Josh ridică din umeri, impacientat. În afară de asta, unul dintre noi trebuia să preia afurisita de afacere când el ajunsese invalid.

— Iar eu nu puteam. Joe privi în jos, la pahar.

— Nu era domeniul tău și nu fusese niciodată. Eu am înțeles asta, chiar dacă el n-a înțeles. De fapt nu m-a deranjat. Ce m-a afectat a fost blestemata aia de luptă pentru înputernicire, după ce tu ți-ai dat acțiunile rivalilor.

Cuvintele îi înecară bunele intenții și aduseră un suflu de viață în amintirea sângelui și sudorii pe care le pusese în companie imediat după moartea tatălui lor și vestea subită că Joe își cedase partea lui celor care încercau să-l îndepărteze de la conducere. Durerea, sentimentul că fusese trădat, nu erau acum mai mici decât atunci.

— N-am făcut-o eu, Josh.

Ochii lui Josh erau o cremene cafenie când îi ridică spre Joe.

— Atunci cine a făcut-o?

— Tata.

Sabia căzu între ei, sabia îndoielii care îi despărțise întotdeauna.

— Cum? De ce?

— Cum, a fost ușor. A fost un aranjament cu avocații lui. Unul de care tu nu trebuia să știi niciodată. De ce, este la fel de evident. Voia să fie sigur că nici unul dintre noi n-ar mai putea să se

apropie vreodată de celălalt. Pe mine m-a urât și pe tine te-a iubit. A fost și este simplu ca bună ziua.

Josh se ridică în picioare, luptându-se să vadă dincolo de ceea ce crezuse toți anii aceștia, până la adevărul brutal al enigmei tatălui lor.

— Nu ține, Joe. Îl cunoaștem amândoi pe Brett Thompson de ani de zile. Mi-ar fi spus. Știa ce-am simțit în legătură cu ce-ai făcut tu.

— Când mi-am dat seama ce mă pusese tata să fac, prin testament, am amenințat să refuz moștenirea cu totul. Clauza suplimentară a fost că, dacă făceam asta, fiecare acțiune trebuia să fie vândută, sub prețul pieții, celui mai important concurent al tău. Atunci n-ai mai fi avut nici o șansă. A trebuit să mă conformez testamentului, așa cum îl scrisese. Puterea tatei asupra lui Thompson s-a datorat unui împrumut de care avusese el nevoie când i se îmbolnăvise soția. Dacă nu era tata, omul ar fi fost falit. Tata a refuzat să accepte vreodată vreun sfanț din bani înapoi. În schimb, Brett trebuia să garanteze că tace timp de cinci ani după moartea lui. Asta-i ultimul an.

Josh se holbă la Joe, găsind în sfârșit răspunsuri la ghicitorile din trecut. Dar în răspunsuri nu erau decât și mai multe întrebări.

— De ce ar fi vrut ca eu să pierd compania?

Buzele lui Joe se răsuciră sumbru.

— Asta e partea cea mai diabolică din toată povestea. Și singurul lucru pe care am contat eu și Brett chiar și atunci când totul părea ca și când eu îți tăiam gâtul. Tata te învățase atât de bine, încât tu erai chiar mai bun decât el într-o luptă de corporație. El nu s-a așteptat niciodată să pierzi, și nici noi. Te-ai înfuriat, o furie cu sânge rece, și ți-ai învins rivalii. I-ai distrus, și făcând-o aveai și un motiv să mă urăști pe mine. Ironia întregii probleme este că n-ai făcut asta. Joe își îndepărtă privirea, apoi și-o întoarse iar. Nu

cred că o să-ți pot spune vreodată ce-a însemnat asta pentru mine.

Josh privi pierdut prin hublou, auzind zarva voioasă a celor care se imbarcau pentru vacanțe bine meritate.

— Am vrut să te urăsc, recunosc el încet. Îmi tot spuneam că trebuie s-o fac, dar nu m-am putut niciodată împiedica să sper că există un afurisit de motiv.

Ridică din umeri, furios pe trecut și pe omul pe care nimeni nu-l înțelesese cu adevărat până când nu fusese prea târziu.

— Dar n-ai făcut-o. Până la sfârșit, tata n-a câștigat.

— Nu, dar ne-a furat niște ani.

Josh se întoarse pe călcâie, nepregătit să fie atât de iertător pe cât era Joe.

— Poate că asta n-o să ne facă decât să prețuim mai mult viitorul. Se apropie de fratele său. Dacă nu m-ai fi sunat tu, eram pregătit să vin eu la tine după croazieră — Brett și cu mine, împreună, cu documente, dacă era necesar, să dovedim ce s-a întâmplat atunci. Îi întinse mâna. Îți mulțumesc că n-ai avut nevoie de ele.

Josh o privi, zâmbi șmecherește și se simți din nou tânăr. Luă mâna și o trase să și-l apropie pe Joe. Nici unul dintre bărbați nu era inclinat spre manifestări de afecțiune, dar de data aceasta era important să se atingă așa cum o făcuseră copiii inocenți care fuseseră chiar ei.

— Bun venit înapoi, frate!

Joe râse, înclinându-și capul pe spate, în timp ce se îndepărta.

— Ce bine e! Sunt gata să sărbătorim. Pentru o clipă, dispoziția lui se întunecă. Mi-a fost teamă de asta, știi?

Josh constată că acum putea și el să râdă.

— Faimosul clarvăzător nu știa cum o să se rezolve?

— N-am fost niciodată în stare să văd foarte clar pentru mine însumi.

— Crezi că pentru mine poți să vezi?

Amândoi tresăriră la cuvintele astea nestăpânite.

— Habar n-am, răspunse Joe curios. De ce interesul ăsta subit pentru viitor?

Josh ridică din umeri, stânjenit.

— Uită ce-am spus. Oricum, momentul era nepotrivit.

Joe se încruntă, studiindu-și fratele, văzând o ușoară nesiguranță acolo unde în trecut fusese doar o țintă clară.

— Ce e, Josh? Nu mă exclude. Am pierdut ani întregi făcându-ne asta unul altuia. Lasă-mă să te ajut.

— Nu sunt sigur că poți.

Joe așteptă, simțind că avea să mai urmeze ceva.

— Ți dorești vreodată să nu fii singur?

— Tot timpul.

— Și totuși nu te-ai însurat?

Întrebarea era subtilă, respectându-i dreptul la intimitate.

— Am fost cât pe ce, o dată, dar femeia n-a putut să-mi accepte ciudățenia. Zâmbi, fără să fie conștient de amărăciunea gestului. Cuvintele ei, nu ale mele. Nu reacția ei m-a deranjat, pentru că asta este situația după ce noutatea de a fi cu o persoană paranormală se tocește. Ci faptul că a știut că sunt serios și că am crezut că este și ea la fel. Nu era și nici nu fusese vreodată.

— La naiba, Joe, îmi pare rău.

— Să nu-ți pară. Dacă nu țin seama de momentul pe care și l-a ales și care era exact în timpul luptei tale pentru conducere, mi-a făcut un serviciu. Acum îmi dau seama mai bine. Se duse la bar și-și mai

turnă un strop de băutură. Mă gândesc că pentru doi frați înstrăinați și încă unii care nu prea erau înclinați spre confidențe nici în cele mai bune timpuri, ne-am spus o mulțime de lucruri.

— Dacă situația ta se aseamănă cu a mea, cui altcuiva să-i spui?

Joe îi aruncă o privire, înclinându-și capul.

— Just, frate. Într-adevăr, cui? Ridică paharul. Așa că spune-mi ce a adus pe tapet curiozitatea față de viața mea amoroasă și a ta? Credeam că tu și Lisa sunteți un cuplu perfect. Ziarele categoric cred asta.

Josh râse scurt, fără umor.

— Tocmai asta nu suntem. Un cuplu. Suntem relaxanți și plăcuți. Se pare că la vârsta mea e tot ce pot spera, potrivit doamnei.

Joe îi surprinse pe amândoi cu un comentariu plastic despre spiritul de observație al Lisei.

— Sper că ai scăpat de ea.

— Eu nu m-aș exprima chiar așa, dar hai să zicem că am ieșit din situația asta.

— Și acum?

— Cred că asta te-am întrebat eu pe tine.

— Vorbeai serios? Chiar vrei să-ți citesc viitorul?

— N-o face să sune atât de deplasat. Doar o faci pentru alții.

Joe nu era sigur de ce ezită.

— Josh, eu nu poleiesc născută ceea ce văd. S-ar putea să eliberezi mai multe duhuri rele decât poate suporta în prezent relația noastră.

Josh nu luase în considerare acest aspect. Uitase de cinstea până-n măduva oaselor și credința în adevăr cu orice preț a fratelui său. Poate că nu voia să cunoască viitorul. Poate că era doar personalitatea sa cumpătată și precaută care se manifesta astfel.

— Poate că ai dreptate, spuse el încet. Poate că, o dată în viață, ar trebui să-mi ascult impulsurile. Cel puțin în astea două săptămâni.

— Tu ai vreun impuls?

Sprâncenele lui Josh se ridicară la nota sceptică.

— Nu mă crezi în stare?

— Nici unul dintre noi n-are obiceiul de a sări în gol. Eu aş avea mai mult noroc şi sunt mai flexibil decât tine.

Ce se întâmpla cu oamenii care credeau că-l cunosc? Era el atât de afurisit de previzibil? Cu cât se vedea mai mult prin ochii celorlalţi, cu atât se plăcea mai puţin.

— Începi să-mi aminteşti foarte tare de Lisa, îl avertiză el cu nervozitate.

— O soartă mai rea decât moartea. Amuzat, Joe îl bătu pe spate. De ce nu încerci să te relaxezi puţin?

— Îmi place mai mult să fiu impulsiv, spuse Josh încăpăţânat, îndepărtându-se spre uşă. De fapt, cu cât mă gândesc mai mult la asta cu atât îmi place mai mult.

Joe îl urmă chicotind.

— Presupun că impulsul ăsta trebuie să includă şi vreo femeie.

— S-ar putea. Încă nu ştiu.

— Cred că această croazieră o să clarifice foarte multe lucruri pentru noi toţi. Aş prefera mai degrabă să nu citesc viitorul.

Pippa şi Lyla se plimbau pe punte, oprindu-se din când în când să admire peisajul. Ocazional, când era sigură că Lyla nu se uită, Pippa o examina pe femeia mai tânără. Nu vorbea mult, mişcările îi erau graţioase, dar atât de încordate încât părea aproape stângace. În ciuda nevoii ei tot mai acute de a rezolva enigma Lylei, Pippa cunoştea valoarea răbdării şi avea darul de a se apropia de durerea altuia fără s-o agraveze. Aşa că aştepta, ocupându-şi mintea cu gânduri despre Joshua Luck. Ea venise la bord, pe jumătate sătulă

de viața ei, și cu nevoia de o provocare. Găsise doi subiecți, fără legătură între ei, dar la fel de acaparatori, fiecare în felul lui. Unul ar însemna multă bătaie de cap, dar celălalt, Joshua Luck, dacă era la bord, ar fi delectare pură.

— Câți Luck pot exista bombăni ea în surdină.

— Ce-ați spus, vă rog?

Pippa îi zâmbi cu tristețe tânărului chelner care se opri în fața lor.

— Vorbeam și eu singură.

El zâmbi larg, cu ochii albaștri scăpărând de apreciere masculină. De-abia dacă privi spre Lyla.

— Nu se poate să fiți singură.

— Din păcate, sunt.

— Atunci, poate, pentru că așa ați vrut dumneavoastră.

Pippa răsă încet, conștientă că Lyla se retrăgea tiptil. Era clar că avea intenția să se topească pe punte dacă era posibil.

— Ai grijă. Sunt mult prea bătrână pentru tine.

Jocul era amuzant. Tânărul ăsta cunoștea regulile și mișcările. Expresia lui spunea că într-adevăr îi plăcea ce vede, dar că nu avea de gând să profite de asta sau de ea.

El nu păru tulburat de perspectivă.

— Vârsta e în mintea omului.

— Zău?

Sprâncenele ei se arcuiră, așteptând următorul vreau, chiar în timp ce urmărea reacția Lylei.

Exact în acel moment, Joshua și fratele său dădeau colțul pe punte. Amândoi se opriră, Josh pentru că ultimul lucru pe care și-l dorea era să fie descoperit de femeia asta de pradă în ambalaj sexi, iar Joseph pentru că râsul femeii din fața lui avea atâta bucurie în el încât nu putea rezista să nu se oprească pentru a împărtăși o clipă de flirt inocent. Din nou nici unul

dintre bărbați n-o observă pe Lyla, care stătea în umbra scării spre puntea următoare.

— Ce ghinion, mormăi Josh.

Joe îi aruncă o privire surprinsă.

— Ce vrei să spui?

— Femeia de colo. E aia despre care ți-am povestit că a încercat să mă agațe în avion. Uită-te la ea! I-ar putea da puștiului douăzeci de ani și i-ar rămâne și ceva mărunțiș.

— Puștiul e Tony și are douăzeci și opt de ani. Asta ar aduce-o pe doamna ta la respectabila ta vârstă, bătrâne frate. Chicoti la privirea cruntă care îi fu adresată. Mie nu mi se pare c-ar fi o vânătoare de bărbați. Mi se pare doar că se amuză inofensiv și din întâmplare știu că Tony nu se leagă de pasagere. Ține prea mult la slujba lui și are o mică chelneriță în sufrageria principală pe care încearcă s-o facă să-l ia în serios.

— Să nu-mi spui că toate astea au ieșit din globul tău de cristal.

— Nu, le-am aflat direct de la sursă în ultima croazieră. Joe porni mai departe. Haide. Nu putem rămâne aici blocând coridorul. Ești cu mine. Te apăr eu de cucoană.

Josh îl urmă.

— Foarte nostim, frățioare, foarte nostim. Dar n-ai fost tu ăla pe care a pus ochii, atât de ostentativ că tot avionul a știut ce se petrece.

— Salut, Joe, spuse Tony zărindu-și prietenul.

Pippa se întoarse și ochii i se luminau când îl văzu pe Joshua Luck. De-abia dacă-l observă pe bărbatul care mergea înainte.

— Am avut dreptate. *Veniți* în croazieră.

— Evident, răspunse Josh, încercând s-o abată.

Privirea intensă din ochii ei devenea mult prea familiară. Dar încă și mai familiară era recunoașterea

atracției ei de către trupul lui. Parfumul ei era purtat de briză, stârnindu-l, promițându-i lucruri pe care prost să fi fost să le accepte.

— Eu sunt Joseph Luck, spuse Joe întinzându-î mîna.

Clipind din ochi, Pippa se întoarse ușor. Vederea unei versiuni mai tinere a lui Joshua îi lărgi zâmbetul. Pippa îi dădu mîna, studiindu-i chipul, găsind în el aceleași trăsături genetice și culoare a ochilor, dar nu același impact. Josh avea o prezență autoritară care era evidentă în fiecare trăsătură în parte. Joe era la capătul opus al spectrului. Ochii lui aveau blîndețe, o infinită înțelegere și un soi de umor ambiguu care o atrăgea. Privirea ei trecu pe lângă el, spre Lyla, care arăta de parcă simțea nevoia disperată de a o lua la fugă. Pippa îi observă reacția și își înăbuși pornirea de a o prezenta pe Lyla celor doi bărbați.

— Asemănători, dar foarte diferiți. Sunteți apropiați? murmură ea răsucindu-se în așa fel încât Lyla să fie și mai puțin vizibilă. Dorința de a proteja era la ea la fel de naturală ca respirația.

Josh îi privea, văzând că nici unul nu făcea vreo încercare de a da drumul mîinii celuilalt.

— Aveți vreun acord contractual de a pune întrebări indiscrete unor persoane complet necunoscute? o întrebă el.

— Eu întreb pentru că vreau să știu. Nimeni nu e silit să răspundă, spuse ea, fără să întoarcă capul.

— Ți-a zis-o, Josh.

— N-o ajuta sau o să te trezești cu o nouă asistentă.

— Vorbiți despre asta cu groaza cuiva care discută despre ciuma bubonică. Atunci se întoarse spre Joshua, cu ochii aprinși de dorința răutăcioasă de a-l tachina. Mai bine ați recunoaște! V-am făcut ca saltul

de la Jacksonville la Tampa să pară mult mai scurt decât a fost.

Înainte ca Josh să poată răspunde, vorbe Tony.

— Acum, că v-ați întâlnit cu aceștia doi, eu mai bine m-aș întoarce la treabă. Tony aruncă o privire de expert asupra pasagerilor care începeau să se instaleze pe punte, în jurul piscinei cu apă dulce. Vă doresc o călătorie plăcută.

Pippa îi adresă un zâmbet de o sută de wați, pe care el i-l întoarse.

Josh se încruntă nervos, întrebându-se de ce îl deranja pe el ce făcea și cu cine, nebuna asta lipsită de inhibiții.

— Nu putem să găsim un loc unde să stăm liniștiți, Joe? murmură el, cu o aluzie străvezie.

Joe păru atât de surprins, încât Pippa izbucni în râs.

— Ar trebui să apălați întotdeauna la bunele maniere, făcându-vă însoțitorul atent prin semne mai discrete, remarcă ea.

Josh își înghiți o înjurătură. Până acum nu ajunsese niciodată niciunde făcându-i jocul femeii ăsteia.

— Nu vrem să vă răpim timpul. Probabil că aveți treburi.

— I se întâmplă vreodată să fie puțin mai maleabil? îl întrebă ea pe Joe.

Joe își păstră chipul serios cu un efort. Își putea da seama că Pippa știe că îl afectează pe Josh. Ea îi înțelegea înțepăturile, se distra de ele și era clar hotărâtă să facă față și altora dacă ar fi fost nevoie. Ce nu putea înțelege era motivul. Singurul lucru pe care îl știa cu adevărat era că Josh se înșela crezând că această ființă era o femeie pentru o noapte sau una care umbla după avere. Poate că știa toate mișcările jocului, dar sexualitatea pentru câștig bănesc

pur și simplu nu exista în ea. Jocul ei era altceva, cu totul diferit.

— Când era mai tânăr, răspunse el încet, scrutând-o pe Pippa și încercând s-o înțeleagă. Puterile lui, instinctele sau cum le-o fi zis în lumea gândirii, îi spuneau să întărească legătura dintre el, Josh și femeia asta. Lăsată pe seama lui Josh, știa că legătura s-ar întrerupe. Fratele lui nu accepta să fie vânat, indiferent de motive.

— Dacă voi doi aveți de gând să vorbiți despre mine ca și când n-aș fi aici, vă las s-o faceți. Eu am treburi.

Fără să aștepte o dezaprobare, Josh îi părăsi. Joe îl privi cum se îndepărtează, încruntându-se.

— Mai bine aș fi evitat.

Pippa n-avea nevoie să i se pună punctele pe i ca să înțeleagă ce voia să spună.

— Crede că încerc să mă strecur în patul lui.

Joe o cercetă viclean.

— De ce n-o faceți? E bogat, atrăgător și neînsurat.

— Și nu îl interesează relațiile mai mult decât pe mine.

— Călătoria cu avionul trebuie să fi fost foarte instructivă.

— Știți mai bine. Fratele dumneavoastră ar putea da lecții de mușenie unui pește. Doar că, din întâmplare eu îmi câștig existența descifrându-i pe oameni.

Joe o privi mai atent. Nu-i trecuse prin minte că era și ea o clarvăzătoare.

— Nu mi-am dat seama. Probabil că sunteți nouă în domeniul nostru.

Fruntea Pipsei se încreți de nedumerire pentru o clipă, apoi ea chicoti cu încântare.

— Nu, n-am vrut să spun că descifrez viitorul sau ceva de genul ăsta. Sunt scriitoare. Descifrez carac-

tere, oameni, trăsături omenești, cam așa ceva. Fratele dumneavoastră n-ar putea fi mai ușor de descifrat nici dacă ar fi fost însemnat. În plus, cum am mai spus, deși sună a clișeu, orice naș își găsește nașul.

— Atunci ce doriți de la el?

Pippa își trecu brațul pe sub al lui Joe. O privire discretă spre chipul încordat al Lylei îi spuse ce avea de făcut. Era timpul să-l îndepărteze pe Joe, înainte ca el s-o observe pe femeia care se strecura spre ușă prin spatele lui.

— O să fac un târg cu dumneavoastră. Vă spun ce vreau de la fratele dumneavoastră, dacă-mi povestiți cum e când ai puteri paranormale. Am scris despre asta ani de zile, am citit cărți pe tema asta și chiar am stat de vorbă cu câțiva ghicitori amatori, dar dumneavoastră sunteți primul autentic pe care l-am întâlnit. Pe scurt, curiozitatea mea de scriitoare a fost stârnită și când se află în această stare, trebuie s-o satisfac ca să pot fi fericită.

Joe o privi în ochi, așteptând să vadă râsul pe care ajunsese să-l asocieze cu persoana ei. În loc de asta, îi văzu hotărârea fermă, oțelul de sub trupul de catifea și sidef și un fel de onestitate rară la specia umană. Atunci înțelese că o plăcea și că putea avea încredere în ea.

— S-a făcut. Cine începe primul?

— Dumneavoastră? spuse ea prompt.

— Mă întreb de ce m-am așteptat la răspunsul ăsta.

— Clarviziune?

— Nu. De data asta n-a fost nevoie. Pentru o doamnă atât de complexă, puteți fi uluitor de sinceră.

— Nu-i rău, ca apreciere, după o întâlnire atât de scurtă.

El își înclină capul, cu ochii sclipindu-i de răs. Pentru prima oară de multă vreme se distra cu adevărat.

— Înțeleg de ce fuge Josh așa, ca să se ferească de tine. Poți crea dependență, Pippa.

— Și pot fi și insuportabilă, adăugă ea, zâmbind. Dețin informația de la cea mai mare autoritate în materie.

— Bărbat, bineînțeles.

— Jason. Nepotul meu. După câte îmi aduc aminte, Jason țipa, deși Jason nu țipă niciodată, cum să-mi bag nasul în nuntă lui. A trebuit să-i amintesc că, dacă n-aș fi fost eu, nu ar fi fost nici o nuntă.

Joe scutură din cap, fascinat de cuvintele ei și de expresiile care-i fugeau pe chip.

— Ce s-a întâmplat?

— Am câștigat, bineînțeles. Câștig întotdeauna.

— La fel și Joshua, o avertiză el.

Ea se opri, privindu-l drept în ochi, în timp ce ai ei erau calmi și, de data aceasta, de nepătruns.

— Doar că știi, nu joc un joc cu fratele tău.

CAPITOLUL 5

Joshua se plimba de-a lungul punții de promenadă, orb la mare, la norii albi de vată de deasupra și la ceilalți pasageri. Pentru un bărbat care dusesse o viață personală surprinzător de lină, nimerise, în câteva ore scurte, cu capul înainte într-un obstacol care nu semăna cu nimic din ce întâlnise până acum. Pippa — ce nume! — nu era genul de femeie de care să fi fost el atras, dar îl atrăgea. Nu era sigur că știe

măcar ce era ea — la dracu', nu era nici măcar sigur că ea știe ce este. Iar Joe păruse complet fascinat de această răzbunare sexi. Ultimul lucru de care avea nevoie la această răscruce a relației lor era o problemă cu o femeie. Așa că acum ce urma? se întrebă el în tăcere. Pippa nu părea genul de femeie care să se descurajeze de ceva mai puțin decât o armă goală. Se opri lângă balustradă, privind peste apă. Încă stătea acolo când îl găsi Pippa.

Ea rămase în umbra avântării*, privindu-l pe Josh, admirându-i liniile pure ale trupului elegant. Imobilitatea sa era aproape la fel de fascinantă ca și mirosul. Buzele ei se arcuiau tainic în timp ce se îndrepta spre el. Își dădu seama de clipa când el îi simți prezența.

— Nu e nevoie să vă încordați. Am venit să facem pace, murmură ea, oprindu-se lângă el.

Era destul de aproape ca să-l atingă, dar nu scurtă distanța printr-un contact uman.

Josh îi aruncă o privire, intenționând doar s-o respingă. Ceva din expresia ei îl opri. Asta nu era femeia pe care o întâlnise în avion sau cea pe care o lăsase, râzând, la brațul lui Joe.

— Ce fel de pace? întrebă el precaut.

Pippa ignoră întrebarea la care nu era pregătită să răspundă.

— Credeți că vă vânez banii sau pe dumneavoastră. Nu-i adevărat. Oricum nu în sensul la care vă gândiți, așa că vă puteți relaxa. V-am spus adevărul în avion. Ați fi un prototip minunat pentru următorul meu erou. Tot ce vreau este să mă țin după dumneavoastră pe-aici câteva ore, să vă pun câteva întrebări, ca să vă înțeleg modul de gândire, și apoi o să dispar din viața dumneavoastră. Eșită,

* Element naval (n.trad.).

întrebându-se dacă ceva din ce spunea ea ajungea dincolo de chipul acela de nepătruns. Probabil că o să fiu cufundată până peste cap într-o carte nouă înainte să se termine călătoria asta, și vă asigur că aş putea chiar aduce martori mai presus de orice bănuială, dacă am fi acasă, că sunt o adevărată pustnică atunci când urmăresc o intrigă nouă.

Joshua îi studie sclipirea hotărâtă din ochi, bănuind că dacă ar refuza această ramură de măslin ea ar găsi pur și simplu o altă cale de a-și aduna materialul, presupunând că îi spunea adevărul. Femeia asta nu părea să înțeleagă sau să recunoască cuvântul nu.

— Am venit în excursia asta pentru o vacanță.

— N-o să vă tulbur, spuse ea repede, simțind o capitulare în perspectivă.

El o privea doar, întrebându-se dacă făcea deliberat pe proasta. Pippa zâmbi larg, dându-și seama că, de fapt, bărbatul încearcă să găsească un mod de a-i spune că nu ar fi fost împotriva unei companii feminine și că nu voia o guvernantă.

— Promit că n-o să mă uit.

El se încrunță și ea izbucni în râs. Odată cu acest sunet veni o dorință, ca o izbitură scurtă în plex și mai jos. Josh încasă lovitura, cu chipul impasibil ca metalul lucitor al balustradei de sub mâinile lui. Parfumul ei era pretutindeni în jur, chemând, promițând, torturându-l ca să-și uite prudența și să se arunce după femeie. Asta era impuls cu majuscule, darul unui zeu maniac.

— V-a amenințat vreodată cineva cu agresiune fizică?

Trebuia s-o determine cumva să plece de bunăvoie. Chiar în timp ce îi trecu gândul ăsta prin minte, făcu un pas mai aproape, cu nările adușmeacănd, sorbind parfumul vânătoarei, țesătura caierului de dorință

care îl cuprindea încet târându-l pe un drum pe care nu-l alesese el.

— Adesea, dar până acum am scăpat nevătămată de orice răzbunare. Îmi amintiți de Jason.

Trebuia să rupă legătura.

— Amantul tău?

— Nepotul meu.

Prima tăietură se făcuse, acum urma ultima.

— Așa se spune acum?

Se aștepta la furia ei și nu auzi decât încă unul din acele chicote sexi care îi stârneau idei mai potrivite pentru dormitor. Femeia era impermeabilă la insulte.

— Jason ar muri de răs la gândul ăsta, și pe urmă m-ar omorî pe mine doar pentru că mi-ar trece prin cap. Îl scot din sărite. De fapt, de obicei chiar scot din sărite pe orice bărbat din cercul meu. Ridică din umeri, total nederanjată de perspectivă. Nu mă potrivesc tiparului, înțelegi. Fac ce vreau, când vreau și cu cine vreau. Sunt o țigancă, o vagaboandă, o rătăcitoare. Ca o nucă într-un perete.

Pippa era atât de obișnuită să trăiască în lumea ei de după-mine-potopul, încât nu auzi tristețea, durerea de a nu-și fi găsit niciodată locul cu adevărat, care îi colora vocea.

Dar Joshua, bărbatul care vedea rareori dincolo de faptele și cifrele unei situații date, o auzi. Își strânse buzele peste replica finală a conversației și privi în adâncul altei ființe umane pentru prima dată în viața lui experimentată. Apoi, se surprinse pe sine și pe ea luându-i mâna într-a lui, ținând-o cum ar ține cineva ceva nespus de fragil.

— Nu e nimic nearmonios la tine. Totul este arcuit încântător, modelat cu măiestrie de creatorul unei rare frumuseți.

Pentru cineva care nu avea pic de poezie în suflet, vorbele lui erau un balsam verbal care alina trecutul transformându-l într-o amintire întunecată.

Pippa îngheță; dintr-o dată, soarele era rece în comparație cu ochii căprui ai lui Josh.

— Complimente, încercă ea să glumească, simțindu-se vulnerabilă, ea care nu mai fusese niciodată astfel.

Bărbații erau creaturi bizare — puternici, contrarianți, complecși, dar rareori buni.

Cu mâna liberă, el îi atinse obrazul, trecând cu degetul peste curba elegantă. Dorința era un condiment în gândurile lui, nu o nevoie imperioasă.

Femeia era unică, ca persoană, ca minte și trup. Voia să știe mai mult. Abordarea ei directă corespundea propriei lui logici. Zâmbetul ei îl atrăgea, iar personalitatea ei cu numeroase valențe îl ținea aproape.

— Adevăr. Uită-te în oglindă, trăiești în corpul ăsta, folosești mintea asta. Nu ești subtilă.

Ea zâmbi, știind că era într-adevăr foarte subtilă, doar că de data asta nu-și folosisese talentul. Reacționa mai degrabă decât iniția. Permitea unui bărbat să o conducă. Interesant, ar fi murmurat ea, dacă ar fi fost într-o dispoziție introspectivă. Deocamdată, era destul că o atinsese.

— S-ar putea să greșești.

— Greșesc rareori.

Asta era. Minunata răsplată a hotărârii, acea siguranță perfectă care era cu un pas deasupra și dincolo de aroganța comună. Ea surâse, vrăjită, intrigată și prinsă în capcana propriei curiozități. Călătoria asta era mai mult decât ar fi putut spera.

— Poate că da. Sau poate că nu. Își trase mâna dintr-a lui, surprinsă de forța de care avea nevoie

pentru acest gest simplu. O să vedem, adăugă ea, în timp ce se întorcea și se îndepărta.

Joshua îi dădu drumul pentru că acțiunea ei îl luase pe nepregătite. Încruntându-se la enigma care era femeia asta, porni de-a lungul punții, privind-o pe Pippa care mergea în fața lui. Când ea se oprea să vorbească cu cei care i se adresau, se oprea și el. Chipul ei era un studiu al stărilor de spirit, nu erau două la fel. Vocea ei era pe rând seducătoare, amuzată, serioasă și inexpressivă. Nici cu prețul vieții nu se putea hotărî care era adevărata Pippa. Când pătrunseră în interiorul vaporului, iar coridorul din jur era pustiu, o ajunse din urmă.

Pippa îi aruncă o privire cu coada ochilor.

— Asta e puntea ta?

Joshua privi în jur, apoi încuviință din cap.

— Da.

— Dar nu erai sigur.

— Nu.

— De ce?

— Vrei să recunosc că te-am urmărit?

— M-ai urmărit?

Ea se opri, întorcându-se cu fața spre el. Ușa cabinei era în spatele ei.

— Da.

Pippa își înclină capul pe spate, studiindu-l pe el, situația și pe sine însăși. În timp ce el trăsese concluzii pripite în avion, ea nu voia să facă la fel aici.

— De ce?

El râse; sunetul era pe jumătate exasperare, restul amuzament.

— Și te credeam o femeie care știe regulile.

— Sunt reguli și reguli.

Ea așteaptă.

El se sprijini cu umărul de ușă, destul de aproape ca s-o atingă.

— Cum ai obținut cabina vis-à-vis de a mea? Accident sau intenție?

— Tu ce crezi?

El îi cercetă chipul, negăsind nici un indiciu în ochii ei. Intuiția, dincolo de sfera afacerilor, era la fel de nouă ca restul emoțiilor.

— Accident, spuse el în cele din urmă.

Pippa îi mângâie obrazul, i-l bătu ușor și râse de ochii lui surprinși. Punându-și arătătorul pe buze, îl linse și apoi trăsă un unu imaginar în aer.

— Faci progrese.

El îi prinse mâna, făcând-o să se prăbușească pe pieptul lui.

— Să te ia naiba! De ce n-ai putut să-ți găsești pe altul să-l torturezi? gemu el, luându-i în stăpânire gura.

Pippa nu se împotrivi gestului primitiv sau bărbatului care îl făcea. Voia să-i cunoască gustul la fel de mult cum părea el să-l dorească pe-al ei. El era tare, cu trupul încordat și cald lipit de al ei. Gura îi era nesățioasă, stârnind pasiunea care se descolăcea ca o pisică trezită în interiorul ei. Ghearele săgetară din pernițele de catifea, înfigându-se în țesătura minții ei, înviindu-i dorința. Mâinile ei alunecară pe umerii lui, legându-l de ea, în timp ce limba ei se duela cu a lui. Mirosul lui o amețea, stârnind-o și mai mult.

Joshua simți impactul sărutului Pippa de-a lungul întregului corp, până-n pantofi. Nu cunoscuse niciodată în viața lui o asemenea emoție nereținută. Trupul ei era foc viu în mâinile lui, parfumul ei — un amestec de femeie subtilă și vânătoare arogantă. Era lipsit de apărare, pentru că nu cunoscuse pericolul. Chiar în timp ce mintea lui logică îi striga păzea, degetele lui o modelau pe trupul lui, îi sorbea vinul pasiunii de pe buze, gustându-l, inspirându-i buchetul

și îmbătându-se de tăria lui. Geamătul ei, dulce, răgușit de dorință, îi anihilă controlul.

— Cheile tale! îi comandă el, împingând-o și mai tare în ușă.

Pippa clipi, ochii ei focalizând imaginea trăsăturilor înflăcărate atât de aproape de ale sale.

— Ce?

— Cheile. Intimitate.

Josh își aplecă capul să traseze un șir de sărutări pe gâtul ei. Pielea ei era satin și catifea. Voia mai mult.

Pippa îi ținu capul lângă al ei o clipă, privind coridorul pustiu fără să-l vadă cu adevărat. Să se lupte cu ea însăși era o experiență nouă, dar mintea fusese întotdeauna puterea ei. Trântind capacul peste pasiune, ea îi ridică capul în mâini.

— Nu, spuse ea clar.

Josh se holbă la ea, suspectând pentru o secundă un joc de de-a „du-te-ncolo, vino-ncoace, șezi binișor, nu-mi da pace” Dar privirea mocnită din ochii ei spunea altă poveste.

— De ce?

— Nu ne cunoaștem unul pe altul.

— Te doresc.

— Nu e destul.

Sprâncenele lui se ridicară la indiferența neprefăcută din vocea ei.

— Dacă mai dura puțin, dădeam foc vaporului ăstuia. Și ești o mincinoasă dacă spui că nu erai în același hal.

— Pasiunea vine ușor.

— Poate la tine, răspunse Josh repede, înainte să se gândească.

Ea surâse ușor.

— Și la tine. Oricine ți-o fi spus altfel, te-a mințit. Sau partenera ta vorbea despre ea însăși?

Josh ridică din umeri, îndepărtându-se de ea, stânjenit de intuiția ei, înfuriat de propria lui vulnerabilitate.

— Nu contează.

Ea îi atinse brațul. Deși el încerca să o excludă, ea avea prea multă experiență cu încercările lui Jason de a o închide afară din gândurile lui, ca să piardă cu bărbatul ăsta.

— Ba contează, dar nu e acum momentul să discutăm despre asta.

El se uită la ea, pentru prima dată de când o cunoscuse, revenind în timp. Expresia i se destinse, emoțiile îi înghețară. Cuvintele ei semănau atât de mult cu cele din tinerețea lui, când un bărbat, tatăl său, îl tratase de parcă n-ar fi fost nimic mai mult decât un robot lipsit de gândire. El fusese prea tânăr ca să se apere, atunci. Acum nu mai era.

— Credeam că ești scriitoare. Nu psihanalist.

Pippa simți împunsătura din supărarea lui, deși pe chip nu i se citea nimic. Durerea se revărsa din el în valuri. S-ar fi putut îneca în ea sau s-ar fi putut lăsa purtată de marea spre insula compasiunii feminine. Nu alese nici una din aceste căi. Ea îl privi în ochi provocându-l.

— Înțeapă-mă, că te înțep și eu. Tu m-ai sărutat pe mine, nu invers. Da, te doresc, dar contrar interesantei tale păreri despre mine, nu sar în pat cu primul bărbat care-mi trezește hormonii. Oricât ar fi de sexi, am nevoie de mai mult. Sexul de dragul sexului e pâine goală, fără nici un afurisit de lucru ca să-i dea gust. E plictisitor și îl uiți imediat. Pippa băgă mâna în buzunar și-și scoase cheile. Vrei o tăvăleală rapidă? Găsește-ți o proastă și aruncă-i una din privirile alea pasionate. O să ți se zbată la picioare ca un pește pe uscat, adăugă ea, înfingând cheia în broască și răsucind-o cu o smucitură.

Josh îi prinse brațul înainte ca ea să-i poată trânti ușa în nas.

— De ce ești supărată?

Pippa îl privi fix în ochi, întrebându-se și ea același lucru. I se întâmpla rareori să-și iasă din fire. Dar, pe de altă parte, ziua fusese plină de ciudățenii.

— Habar n-am. Dar crede-mă că n-o să-mi pierd somnul din cauza asta.

Își trase brațul din strânsoarea lui, îi aruncă o privire sumbră și închise ușa cu destulă forță ca să se audă.

Josh se uită urât la panoul orb din fața lui, nefiind sigur ce se întâmplase, dar absolut sigur că asta nu era sfârșitul întâlnirii. Dacă venise în călătoria asta ca să-și reevalueze viața, să găsească puțin foc, să cedeze unui impuls, să se bucure de o femeie care nu aduna viața pe un borderou invizibil, reușise mai presus de orice speranță pe care ar fi putut-o nutri. Pippa era o provocare, o enigmă, o vrăjitoare și o vânătoare. Înfățișările îi erau la fel de numeroase ca stările de spirit. De asemenea, la fel de imposibil de prevăzut. Deodată, un zâmbet îi întinse buzele, iar ochii îi scăpărară ca ai diavolului însuși. Scoțându-și cheile din buzunar, traversă coridorul și-și deschise ușa. Peste câteva momente, își aranjase mica surpriză. Pippa îl prinsese pe picior greșit. Acum era rândul lui.

Pippa își privi propria imagine în oglindă, uluită de schimbările pe care le puteau aduce câteva momente de pasiune.

— La naiba, înjură ea supărată.

Emoția înăbușită era o forță puternică. Pippa se lupta cu sine, privindu-și tremurul ușor al mâinilor, ceva înrudit cu furia.

— N-o să mă las prinsă în capcana asta. Pasiunea înseamnă amuzament, râs, interese împărtășite. Nu aviditate!

Dar era aviditate. Chiar pe când o nega, știa adevărul. Îi văzuse pe Jason, Diana, Lorelei și Alex. Fusesse o asemenea nevoie în fiecare dintre ei, asemenea durere, asemenea dor fără speranță. Pentru ei, răspunsul fusese căsătoria. Dar pentru ea, un asemenea pas era o capcană. Un loc de încarcerare. O cerere de dependență.

— Nu pot s-o fac, șopti ea spre camera goală.

Cine ți-o cere? îi răspunse pe șleau o voce din mintea ei. Pippa îngheță, cu ochii dilatându-i-se de frică. De ce se gândise la căsătorie? O înlanțuire de idei naturală? Nu pentru ea. Nimic la Joshua nu arăta că el ar fi fost mai vrăjit de această drăgălașă instituție decât ea. Încet, se relaxă, rațiunea strecurându-i o axă de echilibru în reacțiile ei oscilante. Respirând profund îi impuse trupului ei să se liniștească. Dorința se încolăci fără voie în ea însăși. Pippa ar fi vrut să știe că s-a stins, dar acceptă că a adormit, pur și simplu, până la ocazia următoare. Dar atunci va fi altfel. Ea o să fie pregătită. O să înțeleagă că dorința ei era mai puternică decât cele pe care le trăise în trecut. O să poată accepta asta, o să-i poată face față, poate să-i îngăduie s-o domine pentru câteva zile prețioase. Dar apoi o să moară, cum murea întotdeauna, iar viața ei o să revină la normal.

— Josh, eu sunt, Joe. Fii atent, o să fiu ocupat diseară. La ora cinci am o întâlnire privată pentru citirea viitorului, programată peste cinci minute. N-am cum să știu cât o să dureze. Du-te fără mine. O să încerc să vin și eu mai târziu. Dacă nu apar, ne întâlnim în Salonul Piraților la un pahar.

Josh se șterse pe față cu prosopul în timp ce asculta explicația repezită a fratelui său. Vocea îi suna aproape agitată.

— Nici o problemă.

Joe suspină, calmându-se la acceptarea simplă a lui Josh.

— O să fac progrese, recunoșcu el.

Josh pufni în râs.

— O să facem amândoi. De fapt, cred că s-ar putea chiar să-mi faci un serviciu. Am aranjat schimbarea locurilor la masă. Pippa nu știe încă, dar ia masa cu noi — sau ar trebui să spun cu mine.

Joe se așează, încercând să nu râdă.

— Nu-mi vine să cred. Vrei să spui că ai tras sforile cum ai vrut? Domnul Prudent și Previzibil? Să faci așa ceva tocmai când eu nu pot fi acolo să văd rezultatele!

— În orice viață trebuie să cadă puțină ploaie, replică Josh alene, lăsând să-i cadă prosopul care de-abia dacă-i cuprindea talia subțire. Lumina din cabină îi polei trupul bronzat făcându-l ca de aur. La fiecare mișcare, mușchii i se unduiau sub piele într-un dans de o grație incredibilă. Se întinse după cămașă, vârându-și-o pe umeri în timp ce vorbea.

— Ți place, nu-i așa?

— Pot să mă gândesc la mai multe lucruri pe care le simt pentru femeia asta, dar că-mi place nu e nici măcar un început pentru a face o descriere, răspunse Josh cinstit.

Sprâncenele lui Joe se împreunară într-o mică încruntare.

— Ai grijă, frate. Nu e ceea ce pare.

— Vrei să spui pentru că e J.B. Starr* Știu. Mi-a spus, și eu ți-am spus ție, adu-ți aminte.

— Nu asta am vrut să spun, zise Joe încet, dorind să-și fi ținut gura. Uită că am zis ceva.

Josh se încruntă, așezându-se pe pat.

— Adică?

* Star (engl.) = stea (n.trad.)

Joe ridică din umeri.

— Nu știu exact. Din principiu, nu mă bag până când nu mi se cere. Și n-o să-mi încalc principiul nici pentru tine. Dar ai grijă. În domeniul meu, înveți să-i analizezi pe oameni. Pippa este un paradox foarte complex. Nu seamănă deloc cu Lisa sau cu puținele dinaintea ei.

— Tu n-o cunoști pe Lisa.

— Ba da, de fapt. Ne-am cunoscut la o petrecere, într-o seară cam cu un an înainte de-a începe să se întâlnească cu tine.

Josh privi fix peretele opus, dându-și seama din nou cât de departe fuseseră el și Joe în toți anii ăștia.

— Mulțumesc că-mi vii în întâmpinare, spuse el brusc.

Joe râse, cu emoția reținută.

— E valabil și invers, frate. Un ciocănit la ușa lui întrerupse orice ar mai fi putut să spună. Gata, a venit persoana programată. Trebuie să plec. De-abia aștept să văd ce urmează.

Josh închise telefonul, pendulând între râs și dorința de a-i suci gâtul lui frate-său.

— Paradox complex, bombăni el.

Era o definiție la fel de bună ca oricare alta, se hotărî el pe când termina să se îmbrace. O să fie interesant să vadă ce-o să facă Pippa când o să descopere ce manevrase el.

— Cum adică nu vii la cină? întrebă Pippa studiind chipul Lylei.

Lyla își făcea de lucru cu peria de pe măsuta de toaletă, uitându-se oriunde, numai în ochii Pipsei nu.

— Nu știu să mă port cu necunoscuții, recunosc eu, apoi riscă să arunce o privire rapidă.

— De ce? replică Pippa fățiș. E mai mult decât timiditate, nu-i așa?

Lyla suspină adânc, știind că pentru prima oară după mult timp avea să se încreadă în cineva.

— E o poveste complicată.

Pippa se lăsă pe spate în scaun.

— Mie îmi plac poveștile și am tot timpul de care ai nevoie.

Lyla se uită la ea o clipă, aproape pierzându-și curajul. Dar poziția foarte relaxată și expresia calmă de pe chipul Pippa o hotărâră. Oftă din nou, mai ușor de data asta, și începu să se plimbe prin cameră, încercând să-și pună ordine în gânduri. Nu știa ce-o făcea să aibă încredere în Pippa. Trecutul o învățase categoric pericolul de-a avea încredere în cineva. Dar Pippa era altfel. Era la ea ceva pe care te puteai bizui. Nu că Pippa ar fi fost blândă, mai degrabă dimpotrivă. Era un fel de putere în ea, care sugera că indiferent cu ce-ar da lumea în ea, ea va supraviețui. Lyla avea nevoie de acest gen de credință. Trecutul era un morman de cenușă care o înăbușea de vie. Trebuie să găsească drumul înapoi spre tărâmul libertății și al zilelor de mâine.

— Sunt contabilă. Sau am fost. Acum patru ani am primit o ofertă cu adevărat grozavă de a lucra la o companie internațională care se ocupa de importuri. Era ca un vis împlinit. O mașină a companiei la dispoziție, călătorii, un salariu mare, propriul meu birou și o șansă de a-mi face o reputație profesională. Am muncit din greu, mi-am asumat răspunderi.

Pentru o clipă, ea retrăi exaltarea de a-și fi găsit un loc al ei în lume.

Pippa privi expresiile care i se succedau pe chip, citi mândria realizării, care sugera frumusețea pe care o avusese în trecut. Dar se șterse cât ai clipi din ochi, alungată de o deziluzie dureroasă.

— Ce s-a întâmplat?

Lyla se răsuca; o nevoie și mai mare de a vorbi îi smulgea cuvintele din gură.

— Am fost arestată pentru contrabandă cu droguri. Toate călătoriile pe care le făcusem în străinătate fuseseră o acoperire. Banii pe care îi contabilizam eu veneau din părțile ilegale ale operației. Lyla făcu o pauză, cu chipul marcat de confuzie, o pierdere a inocenței și durere. Nimeni nu m-a crezut când am spus că nu știam nimic despre ce se întâmpla. Toată lumea — familia mea, ziarele, poliția — toți au crezut că sunt și eu amestecată în afacerile murdare, din cauza rapidității cu care avansasem de la contabil începător la un post important cu un asemenea salariu. Își ridică bărbia, cu ochii strălucind de lacrimi. Nu știu nici măcar de ce îmi închipui că tu o să mă crezi.

Pippa se ridică, întinse brațele și așteaptă. Lyla se uită la ea, la gest, și apoi, cu un suspin, făcu primul pas spre vindecare. Fără să spună nimic, Pippa rămase dreaptă și puternică în timp ce femeia mai tânără se zguduia de plâns sprijinită de umărul ei. Iar când furtuna trecu, îi dădu Lylei o batistă și îi turnă ceva de băut.

— Îl bei pe tot, îi dădu ea dispoziție în timp ce-i băga paharul între degete.

Lyla îl luă, strâmbându-se.

— Eu nu plâng niciodată, șopti ea răgușit. Probabil că mă port ca un copil.

Pippa se lăsă să cadă pe perna de lângă ea.

— Într-un asemenea caz, ori plângi ori înjuri ca un birjar. Nu cred că înjurăturile sunt genul tău.

Lyla reuși să aprobe din cap cu un gest spasmodic.

— Deci cum s-a terminat farsa asta? E clar că ești liberă. Ori ai evadat din închisoare?

Lyla se înecă într-un hohot de râs pe care nu s-ar fi crezut în stare să-l scoată.

— Nu m-aș fi priceput să evadez.

Pippa se încruntă mohorâtă.

— Ei, dacă mai ai de gând să nimerеști în alte încurcături dintr-astea, mai bine te-aș învăța arta de a forța încuietorile.

Lyla își uită trecutul îndeajuns ca să se holbeze la Pippa, surprinsă.

— Te pricepi la așa ceva?

Cu gura până la urechi, Pippa aprobă din cap în timp ce se felicita în tăcere de alegerea întâmplătoare a subiectului de conversație. Categorie, Lyla își pierdea înfățișarea aceea de floare strivită.

— Am petrecut puțin timp la închisoare odată. Un tâmpit de italian a hotărât că arăt ca o târfă americană. I-aș fi putut spune că mă îmbrac cu mai mult gust, dar pe-atunci nu vorbeam limba atât de bine. În plus, mi s-a părut că tâmpitul de cocoș încerca să se dea la mine și l-am pus la pământ. Amintirea adăugă expresiei ei o urmă de încântare.

Lyla chicoti și își termină băutura. Pentru prima dată de patru ani se simțea curată, normală și cumsecade. Pippa ridică sticla pe care o luase cu ea pe canapea și umplu din noi paharul Lylei.

— Nu rezist la băutură, o preveni Lyla, privind-o.

— Nici nu mi-am închipuit așa ceva. Dar vreau să aflu restul poznelor tale și o să-ți fie mai ușor dacă nu ești perfect trează.

— De ce?

Pippa turnă puțin bourbon* și în paharul ei.

— Ca să ne putem apuca să te învățăm să stai din nou în picioare. Când te văd furișându-te ca o

* Tip de whisky american, distilat din porumb și secară (spre deosebire de cel scoțian și irlandez, care se face din malt de orz), numit astfel după comitatul Bourbon din statul Kentucky, unde s-a fabricat pentru prima dată. (n. trad.)

criminală, temperamentul meu artistic e ofensat sau cam așa ceva.

Lyla sorbi din băutură, simțind cum pătrunde căldura în locurile reci pe care trecutul i le înghețase în suflet.

— Ești zâna cea bună? întreabă ea capricios.

Pippa își înclină capul pe spate, râzând cu poftă.

— Puțin probabil. Familia mea ți-ar spune că sunt egoistă până-n măduva oaselor și un dușman periculos. Și ai dreptate în legătură cu rezistența ta la băutură. E cât o gămălie de ac.

Lyla se așeză mai bine pe perne, zâmbind.

— Nu m-am mai îmbătat niciodată până acum.

Pippa cercetă din ochi sticla și cel mai nou proiect al ei.

— Și n-o să mai capeți nici un strop. Nu vreau să-ți fie rău în prima noastră zi în port. O să mergem la cumpărături.

Lyla clipi, cu trupul încordându-i-se, în ciuda efectelor anesteziante ale micii ei concesi, la gândul de a se afla printre oameni care și-ar putea aminti de scandal.

— Nu, nu pot.

— Bă o să poți. Și chiar o să vrei. Te asigur. În afară de asta, nimeni n-o să-ți spună nimic, fir-ar să fie. Și o să te distrezi.

— Să mă distrez? Lyla gustă cuvântul, dorindu-și ca măcar să fie posibil. Nu pot suporta șușotelile. Și tu n-o să fii în stare să le oprești.

Ochii Pippiei se îngustară și întregul chip i se modifică. O ursoaică grizzly* cu un singur pui ar fi avut o asemenea înfățișare de cumplită ferocitate.

* Specie nord-americană de urs (*Ursus horribilis*), de culoare cenușie, foarte mare și feroce. (n. trad.)

— Poate că nu, dar s-ar putea să fac comentarii mai usturătoare decât ar fi cineva pregătit să suporte în schimb.

Lyla o studie pe Pippa grav.

— De ce eu?

Pippa nu se prefăcu că nu înțelege.

— Îmi plac provocările.

— Cauzele pierdute, mai degrabă.

— Eu ți-aș fi spus un supraviețuitor.

— N-am avut de ales.

— De ce ai venit în croaziera asta?

— Era singura care pleca din Tampa astăzi. Am venit direct de la tribunal, după ce s-a dat verdictul de „vinovat” împotriva celui care-mi pusese la cale înscenarea, și am luat un taxi până la prima agenție de turism care mi-a ieșit în drum. Aveau o anulare a unei rezervări și eu am luat locul. Făcu un gest vag cu mâna în direcția micutei valize pe care o adusese cu ea la bord. I-am plătit șoferului de taxi să mă aștepte cât mi-am cumpărat câteva lucruri și valijoara asta. El m-a adus aici.

Pippa chicoti.

— Și tu nu te numești un supraviețuitor? Eu aș zice că ăsta a fost un raționament inteligent. Cu o singură lovitură, ai ieșit din raza focului ziariștilor. Genul ăsta de anulare de ultimă oră a rezervării înseamnă o șansă considerabilă ca oricine te caută să dea peste câteva obstacole și asta o să-ți dea timp să te relaxezi și să te aduni.

— Impuls.

— Are efect, deci ce contează cum îi zici?

Lyla clipi ca o bufniță, în timp ce-și termina al doilea pahar.

— Corect, murmură ea.

— Deci tipul cel rău a pățit-o până la urmă. S-a făcut dreptate.

— Oarecum. Reputația mea e făcută praf și nu prea sunt șanse să mai găsesc ceva de lucru în domeniul meu, acum. Nu cu notorietatea mea. Chiar dacă poliția a ajuns în cele din urmă la concluzia că am fost o proastă credulă în porcăria asta, restul lumii nu știe toate amănuntele.

— Deci acum viitorul tău e o pagină albă.

Lyla își deschise buzele să răspundă înainte ca respectivele cuvinte să-și facă efectul. Când le pătrunse înțelesul, ezită.

— Eu nu m-am gândit la el așa, recunosc eu.

— Atunci, fă-o. Ai trecut printr-o chestie urâtă și oricâte „dar dacă” n-or să schimbe nimic. Viitorul te așteaptă și este orice și tot ce poți să faci din el. Tu ce vrei?

— Să fiu ca tine, răspunse Lyla prompt, surprinzându-se și pe sine și pe Pippa. Vreau ca bărbații să se uite la mine și nu prin mine, ca acum, și vreau să fiu diferită, unică. Vreau să călătoresc și să învăț de toate. Mi-am petrecut toată viața într-un singur oraș, străduindu-mă pentru un singur scop îngust. Am respectat regulile, am pus punctele pe i și m-am prăjit cu o grămadă de minciuni. Am fost atât de credulă încât un om de afaceri uns cu toate alifiile m-a putut folosi drept pion într-o escrocherie cu droguri. Am pornit la drum curată și acum mă simt de parcă aș fi căzut într-un râu mociros. Vreau să respir din nou liberă. O luă pe Pippa de mână, cu vocea dintr-o dată pătimașă, cu ochii strălucitori, aprinși de o dorință de viață. Poți să mă înveți toate astea, Pippa? Tu vorbești de un viitor pe care eu nici măcar nu-l mai văd. Poți să mă ajuți acum să văd dincolo?

Pippa luă degetele subțiri, elegante, într-ale ei.

— O să fac ce pot. Întâlni ochii Lylei, cu un ușor surâs pe buze. Și ne apucăm de mâine.

Lyla îi studie chipul, văzând adevărul scris acolo. Dintr-o dată, se simți ca și cum mâine ar fi fost posibil, ca și cum întinericul de ieri ar fi trebuit să facă loc soarelui viitorului. Pentru prima oară de ani de zile, nutrea o speranță. Încordarea se scurse din ea ca apa dintr-un ulcior aplecat. Mușchii i se relaxară și, odată cu ei, efortul ei de a rămâne conștientă. Fără veste, genele îi fluturară închizându-se, iar mâna îi alunecă dintr-a Pippei.

Pippa o mai privi o clipă înainte de a se ridica să salte picioarele Lylei pe canapea. Luă o pătură de pe pat și-și înveli prietena cea nouă, ca s-o facă să se simtă comod. În timp ce stingeă luminile, mai aruncă o ultimă privire peste umăr.

— Ce ciudată întorsătură a soartei. Un bărbat și o cauză. Aveam nevoie de ceva în viața mea și am găsit dublu. Zâmbetul ei îi ironiza dorința de schimbare în ritmul egal al existenței ei din ultima vreme. Data viitoare o să fiu mai exactă când îmi pun o dorință.

CAPITOLUL 6

— Poftim? întrebă Pippa cu o șoaptă răgușită.

Tony îi aruncă o privire, încercând să-i analizeze expresia de pe chip. În ciuda faptului că avea o logodnică foarte drăguță, îi era greu să nu-și lase ochii să-i rătăcească peste pielea ca fildeșul, dezvăluită superb de rochia roșu aprins. Rochia era fără spate, fără mâneci, și întinsă ca o piele pe coapse, de unde se lărgea fără un pliu până la podea. Nici un ornament nu împodobeă țesătura, dar diaman-

tele din urechile Pippei, și din jurul gâtului ei, făceau inutilă orice altă podoabă.

— Frații Luck au întrebat dacă n-ați dori să stați cu dumnealor la masă în seara asta, repetă el cu grijă. Și cum se părea că sunteți prieteni, am schimbat aranjamentul locurilor.

Pippa se bătu cu arătătorul peste buze, privind gânditoare peste mesele acoperite cu olandă, care se umpleau rapid cu ceilalți pasageri. Căuta un chip anume. După o secundă, îl găsi. Joshua îi întâlni ochii peste tot spațiul care-i despărțea. Chiar și de unde stătea ea, îi putea descifra provocarea din priviri. O mutare perfectă, îl felicită ea în tăcere. Siguranța ar fi înfuriat-o, aroganța ar fi îndepărtat-o, iar o admirație idolatră ar fi fost o repetiție plictisitoare a altora care o urmăriseră și-o pierduseră. Puterea lui față de puterea ei. Un amestec volatil, o rețetă pentru distrugere sau creație. Înfățișarea ei îi transmisea gândurile ca pe o șoaptă până în partea cealaltă a încăperii. Înclinarea lentă a capului lui îi aduse pe chip un zâmbet. Călătoria asta devenea într-adevăr foarte interesantă...

— Dacă e vreo problemă... se oferi Tony ezitant.

Pippa își întoarse privirea spre încruntarea lui neliniștită, iar buzele i se arcuiră cu blândețe.

— Nu-ți face griji în legătură cu asta. Îmi place foarte mult aranjamentul, murmură ea.

Chipul lui se limpezi imediat, zâmbetul scăpărându-i de ușurare.

— Data viitoare o să mă asigur să vă întreb pe dumneavoastră personal; îi promise el.

— Ar fi mai bine, îl aprobă ea.

— Vă conduc la masă.

Ea îi atinse brațul oprindu-l.

— Nu e nevoie. Știu drumul. Aruncă o scurtă privire peste umăr, spre ceilalți care așteptau ajutorul lui. Ai treabă.

Tony o privi un moment, apoi încuviință din cap, înainte de a se întoarce spre următorul pasager care aștepta la rând. Pippa nu luă în seamă ce se petrecea în jurul ei, ochii masculini care-i înregistrau înaintarea, cei feminini care-i invidiau ținuta sigură și frumusețea. Cu privirea ațintită spre Joshua, ea porni prin labirintul de mese, cu trupul unduindu-i-se cu o grație de dansatoare la fiecare răsucire și întoarcere. Pentru că îl privea cu atâta atenție, știu momentul în care interesul lui se contopi cu dorința. Și propriul ei sânge se încinsese, iar genele îi tremurară lăsându-se, exact atât cât să sporească efectul. Urmărirea era șampanie și foc. Mai jucase jocul ăsta și înainte, uneori chiar până la final, dar nu fusese niciodată așa. Se opri în fața mesei lui, privindu-l printre pleoapele pe jumătate închise, în timp ce el se ridică și-i trase scaunul.

— Faci bine asta, murmură Josh, aplecându-se la urechea ei în timp ce-o ajuta să se așeze.

Pippa râse profund, din gât, înclinându-și doar puțin capul pe spate. Buzele lui erau chinuitor de aproape. Ea ignoră ispita.

— Nu sunt deloc o inocentă.

Josh se așeză pe scaunul din fața ei, studiindu-i chipul și găsindu-l imposibil de descifrat.

— Asta e menită să mă dețuneze?

— Puțin probabil. Își ridică paharul de apă, rotindu-l ușor între palme înainte de a sorbi încet din el. Vreau doar să mă asigur că ne înțelegem unul pe celălalt. Nu joc niciodată decât dacă sunt foarte sigură care sunt mizele și ce joc anume. Tu ai aranjat asta. Brațul i se mișcă într-un arc grațios. Nu cred că ești un bărbat care să facă ceva dintr-un impuls de moment.

Deci ai un scop, o țintă. Eu nu sunt trofeul nici unui bărbat.

Josh se lăsă pe spate în scaun, surprins de precizările rostite cu tăgădnarea aceea care îi devenea intim de familiară.

— Arăt eu ca un vânător de trofee pentru tine? Întrebă el, flatat în mod bizar că ea era precaută cu el. Și asta pentru un bărbat care servea sex plăcut și relaxant. Nu era rău deloc.

Pippa studie zâmbetul care-i trăgea colțurile gurii. Umorul care sclipea în ochii lui o atrăgea.

— Călătoria asta îți priește, răspunse ea, hotărându-se că pentru moment era o tactică mai bună să se eschiveze de întrebare.

Josh nici nu clipi la schimbarea bruscă.

— E categoric deosebită. Totul a început cu un drum ciudat cu avionul și a continuat tot așa.

Ea râse cu o voce joasă.

— Arătai atât de insuportabil de dezaprobat. Genul ăsta de lucruri scoate întotdeauna la iveală ce-i mai rău în mine.

Pippa ridică din umeri și Joshua privi cu fascinație cum rochia roșie se mișcă și nu-și pierdu strânsoarea precară a rotunjimilor ei.

— Ai ceva de îmbrăcat care să nu aibă nevoie de lipici ca să stea pe tine?

Ochii Pippai îi jucară în cap la întrebarea asta curioasă. Privi în jos, spre sânii.

— Păi, nu tocmai. Nu-mi prea plac hainele. Sunt prea stânjenitoare, cam jumătate din ele. Și eu cred în ecologie.

De data asta el chiar tresări.

— Ce are una cu alta?

— Mai puține țesături, mai puțini pomi, uzine, substanțe chimice sau ce-o mai fi. Mai puțină poluare și mai puțin consum al resurselor noastre.

Sosi chelnerul să le ia comanda. Nici unuia nu-i lua mult timp să se hotărască, aproape de parcă amândoi ar fi fost nerăbdători să revină la conversația cu atacuri și eschive.

— Ai un punct de vedere unic.

— Dar eu *sunt* unică. Toți suntem, indiferent de cât am încerca s-o ascundem sau s-o negăm. Diferența e că eu nu simulez mediocritatea decât dacă ea există.

Intrigat, el se aplecă înainte.

— Nu pot să cred că ești mediocră la ceva.

Ea chicoti.

— În realitate, sunt. Nu știu să gătesc nici măcar o fasole ca lumea. Cu remarcabila excepție a clătitelor. Astea sunt cele mai bune din lume — părerea unui consumator, nu a mea. Am, de asemenea, un conflict perpetuu cu orice de înaltă tehnologie și stilul meu preferat de decorațiune interioară e dezordinea de dimineață.

— Scrisul probabil că face imposibilă perseverența în asemenea ocupații.

Ea își aplecă capul într-o parte, analizându-i expresia.

— Îmi găsești scuze?

— Cred că asta fac, încuviință el după ce reflectă o secundă. Curios.

— Ție îți găsești vreodată?

— Nu.

Răspunsul lui veni imediat, tăios, aproape furios.

— Dar fratele tău?

El se retrase, devenind brusc precaut.

— Ce legătură are el cu asta?

— Iese la iveală personalitatea mea de scriitor. Voi doi arătați stângaci unul față de celălalt, în ciuda faptului că amândoi puteți să încercați să vă apropiați.

Își ridică paharul, sorbind vinul alb sec în timp ce-l privea.

— Nu cred că genul ăsta de interogatoriu face parte din vreun joc pe care să-l știe oricare dintre noi, spuse Josh încet, cu o hotărâre rece care ștergea căldura.

Pippa acceptă mustrarea, blestemând pe tăcute schimbarea bruscă și subtilă a interesului ei față de bărbatul ăsta. Începuse să întrebe tot felul de lucruri și să vadă prea profund pentru o femeie care nu era interesată să se implice pe termen lung. Își ridică paharul, iar buzele ei creară un zâmbet care nu-i ajunsese și în ochi.

— Touché*, prudentul meu companion. Pentru un moment, am uitat mutările. Nici un angajament, nici o profunzime, doar plăcerea.

Josh se încruntă, stânjenit de descriere, deși ar fi fost și a lui. Înainte ca el să poată face vreun comentariu, Pippa îndreptă conversația spre un teritoriu mai sigur, întrebându-l de afacerile sale. Până când să se termine cina, Josh dăduse mai multe informații despre sine decât realizase vreodată că ar exista, în timp ce el nu era mai aproape de a o înțelege pe Pippa decât fusese la începutul serii.

— Faci asta deliberat?

Pippa îi aruncă o privire, cu sprâncenele ridicate, de parcă nu l-ar fi înțeles.

— Ce?

— Schimbi personalități.

— Ocazional, de nevoie.

Umerii ei se mișcară, modificând reflectarea luminii în diamantele pe care le purta. Focul lor păli în comparație cu strălucirea ochilor ei.

* Atins (fr. în original) — termen folosit în scrimă (n. trad.)

- Ții întotdeauna opoziția în derută?
- Cam așa ceva.
- Îmi pare rău că am întârziat, declară Joe, alăturându-li-se.

Pippa se lăsă pe spătarul scaunului, nestânjenită de întrerupere. Josh arăta oricum, numai mulțumit nu, observă ea.

— Ai pierdut cina, spuse Josh, făcând semn chelnerului.

— Nu-mi e chiar așa de foame. Cel puțin nu acum. Josh îi aruncă o privire pătrunzătoare, văzând în ochii lui rămășițele a ceva ce el nu recunoștea.

— Probleme?

Joe scutură din cap.

— Nu e genul la care te gândești tu. Îmi ia o vreme până mă desprind, uneori. O să-mi fie bine. Se uită spre Pippa. Deci, ce-am pierdut?

— Nu cel de-al treilea Război Mondial, replică ea sec. Așa că nu mai arăta atât de nerăbdător.

— Ei, trebuie să recunoașteți că nici unul dintre voi nu e deosebit de conciliant. Mi-am închipuit că vă găsesc în poziție de atac, cu frigările, la cinci pași.

— Domnul Luck?

Ambii bărbați se întoarseră în timp ce chelnerul se oprea lângă masa lor.

— Care din ei? întrebă Josh.

Omul păru surprins, apoi răspunse:

— Joshua Luck.

— Da?

— Sunteți căutat la telefon, domnule. De o domnișoară Evans.

Josh se ridică, încruntându-se.

— E de la biroul meu. Ne vedem mai târziu.

Fără să aștepte un răspuns, se îndepărtă.

Joe privi la Pippa, așteptându-se la enervare, dacă nu la furie fățișă, față de felul cum fratele său o abandonase atât de brusc.

— Nu ești supărată! spuse el surprins.

Pippa își ridică paharul cu vin.

— Ar trebui să fii? Fratele tău trăiește pentru munca lui. Nici o femeie n-o să ia locul ăsta pentru el, mai ales o străină, de care e atras, dar dorește să nu fi fost.

— Ești foarte sinceră.

— N-am nici un motiv să nu fii.

Joe se uită în jos, la mâinile lui, apoi în sus, la ochii care păreau cumva blânzi la o femeie despre care ar fi spus că avea puțin din ceea ce era în general acceptat drept definiția blândității. Nu avea nici un drept să facă ceea ce era pe punctul de a face. Poate că era conștiința lui față de un trecut asupra căruia nu avusese nici o putere. Poate că era o datorie pe care simțea că o are de plătit, dar trebuia să-și asume riscul ăsta.

— Orice-ar fi între tine și el, nu-l răni. A fost destul de lovit.

— El nu ți-ar mulțumi că ai înțeles asta, murmură Pippa.

— Nu. Ochii lui Joe, atât de asemănători cu ai lui Josh, deveniră mai pătrunzători. De unde ai știut?

— Aș putea pretinde că am capacități paranormale, dar adevărul e că am un nepot care ar putea fi o versiune mai tânără a fratelui tău. Amândoi bărbații independenți — reci, dificili, nemiloși, fără inimă.

Brațul lui Joe despică aerul într-un gest negativ.

— Asta e o minciună afurisită.

— Eu și cu tine știm asta, dar majoritatea lumii îi vede așa și tot așa se văd și ei. E mai sigur.

— La naiba, ești un pic vrăjitoare? În secunda în care puse întrebarea, știu și răspunsul adevărat. Nu, știi pentru că și tu ești la fel.

— Camuflajul ăla diferit.

— Și acum ce urmează?

— Tu ar trebui să știi că viitorul e scris în trecut. Citește-l acolo. Josh mi-a spus la masă că a venit dintr-un capriciu. A vrut să recreeze o legătură între voi. Și eu am venit tot dintr-un capriciu, din nevoia de a întrerupe previzibilul care devenise viața mea. Roțile s-au pus în mișcare. Nici unul din noi nu e imun față de celălalt și amândoi ne ferim de orice ar trece dincolo de cea mai superficială dintre relații. Dacă oricare dintre noi ar fi mai puternic sau mai puțin vulnerabil la schimbări în clipa de față, ne-am îndepărta. Așa cum stau lucrurile, jocul va fi jucat. Nimic nu poate opri trecerea unui moment în următorul.

Joe o privi fix, cu grăiul pierdut de uluire la tonul lipsit de expresie din vocea ei. Accentul, trăgănarea senzuală și răgușită a vocii, lipseau. Lipsea, de asemenea, sclipirea de umor, de curiozitate, care se ascunsese în ochii ei mai devreme. Femeia asta era puternică, o luptătoare, o cinică, o sfântă și o păcătoasă. O credincioasă în creație și totuși o fatalistă. O combinație de trăsături stranie și periculos de frumoasă. La fel ca fiecare bărbat dinaintea lui, Joe fu captivat de puterea ei și vrăjit de raritatea ei. Chiar în timp ce-i înțelegea virtuțile, îi văzu și slăbiciunea, nevoia de a fi acceptată. Întinse mâna. Mâna ei o întâlni pe a ei. Ochii ei erau lipsiți de frică, îndrăzneți și limpezi când rămaseră fixați într-ai lui. El își oferă pe tăcute darul care nu-i fusese cerut. Capul ei se mișcă încet, o înclinare ușoară, dar inconfundabilă, de încuviințare.

El își închise ochii pentru a bloca mai bine zarva lumii dincolo de locul lor izolat în umbrele marii sufragerii.

— Vei începe o fază nouă. Schițarea viitorului nu stă în mâinile tale, dar mâinile tale controlează tabloul

care va ieși. Ai grijă ce alegi. Cu cât e răsplata mai dulce, cu atât e momeala mai amară.

Pippa lăsă cuvintele să-i pătrundă în minte, recunoscând un autentic dar al clarviziunii când îl simți. Joseph Luck avea toate calitățile despre care se vorbea și chiar le depășea. Deși profeția era un exercițiu criptic, ea îi pricepu adevărul.

— Mulțumesc, spuse simplu.

El scutură din cap, încercând să-și alunge urmele de durere pe care avea să le aducă zilele următoare tuturor. Pentru că vizualizând viitorul Pippiei, îl atinsese pe-al lui Josh și pe-al său. Pentru prima oară în viața sa de adult, aproape că își dori să nu fi văzut dincolo de clipă.

— Dacă n-aș ști că ceea ce trebuie să se întâmple nu poate fi oprit, te-aș vrea departe de aici. Tu ești catalizatorul care să fie că o să ne îngenuncheze pe toți, fie o să ne ridice într-al nouălea cer.

Pippa își trase mâna dintr-a lui, simțindu-se brusc nespus de epuizată. Se ridică, privind încă un moment în jos, spre el.

— Am învățat demult că e total inutil să fugi. Dar ca și tine, aș vrea să nu fi venit aici și acum.

Fără alt cuvânt, se întoarse și se îndepărtă în tăcere prin încăperea aglomerată.

Joe o privi plecând, admirându-i forța chiar în timp ce se temea de ea.

— Joshua, n-o cunoști deloc pe femeia asta. Nici unul din noi n-o cunoaște, șopti el.

Joshua trânti capacul servietei, supărat ca această călătorie să fie întreruptă. Pentru prima oară în viață nu voia ca afacerile să aibă prioritate și asta-l înfuria încă și mai tare. Schimbarea valorilor la mijlocul vieții semăna puțin cu schimbarea mașinilor în mijlocul traficului la o oră de vârf pe autostrada interstatală.

Al naibii de riscantă și periculoasă de moarte. Se duse alene spre bar, și-și turnă ceva de băut. Luă o înghițitură zdravănă, cu ochii fixați pe hublou și pe cerul de catifea neagră pe care îl încadră. Joe și Pippa erau acolo afară. Despre ce vorbeau, la ce se gândeau? Nu-i înțelegea pe nici unul dintre ei, și totuși amândoi aveau importanță pentru el. Putea înțelege influența lui Joe asupra emoțiilor lui, dar cu Pippa era altă poveste. Și n-avea nici un rost să se mintă pe sine însuși că sexul ar fi fost unicul motiv. Nu mințise niciodată pe nimeni, cu atât mai puțin pe sine.

— Dacă aș avea cât de puțină minte, aș uita c-am văzut-o vreodată pe femeia asta, mormăi el.

— Dacă aș avea cât de puțină minte, aș uita că l-am văzut vreodată pe bărbatul ăsta, bombăni Pippa privindu-se în oglindă. De câte ori îl ating mă prăbușesc din nou în afurisita de dorință. Lucrurile îmi scapă de sub control și nu pot da înapoi.

Se gândi la cuvintele lui Joe. Poate că nu era prea târziu. Poate că de data asta ar fi mai bine să fugă decât să înfrunte viitorul. Poate că data viitoare o să fie mai bine pregătită să se înfrunte pe sine. Chiar în clipa când i se ivi acest gând în minte, știu că n-ar mai fi fost niciodată în stare să trăiască împăcată cu sine dacă ar fi fugit. S-ar fi întrebat întotdeauna ce pierduse și, pe lângă asta, erau mai multe de luat în considerație decât doar nevoile ei. Era Lyla. N-o putea părăsi acum. Lyla era prea pierdută, prea lovită ca să mai poată face față și altor dureri. Pippa își ridică capul și-și privi propria imagine. O să întâmpine ziua de mâine așa cum o făcuse întotdeauna, cu fruntea sus.

Dimineața următoare nu aduse nici o schimbare în gândurile ei. Pippa făcu duș și trase pe ea o pereche de pantaloni de bumbac creponat roz și o bluză

ușoară, cu un decolteu larg. Scobitura adâncă și stilul fără mâneci o făceau răcoroasă și comodă. După ce-și răsuci părul ca pe o frânghie în jurul capului, își puse în urechi o pereche de cercei lungi și sclipitori de aur. Efectul era surprinzător, extravagant și amuzant. Zâmbi, adăugându-le o ondulare și mai mare coapselor în timp ce ieșea din cabină. Acum, tot ce avea de făcut era s-o târască pe Lyla jos din pat, să aranjeze ca Joe și Josh să le însoțească în oraș și s-o constrângă pe Lyla să se debaraseze de îmbrăcămintea ei maro simplu. Ziua era plină de promisiuni, hotărî ea în timp ce bătea la ușa Lylei.

— Intră! strigă Lyla, strâmbându-se când sunetul propriei sale voci îi răsună în cap. Își puse o mână peste ochi și așteptă să se oprească zvâcnetul.

— Te doare capul? întrebă Pippa, apropiindu-se de canapea să cerceteze decorul de desfrânare moderată.

Lyla deschise un ochi și încercă să se uite urât. Efectul fu ceva mai mult decât o privire chiorâșă iritată. Pippa chicoti și se duse spre telefon să cheme un steward.

— Du-te să faci un duș. Știu eu un truc sau două să te pună pe picioare.

— Nu vreau să mă pun pe picioare, declară Lyla categorică.

Pippa ignoră mica manifestare de temperament.

— Ba, bineînțeles că vrei. Nu se poate să vrei să petreci următoarele treisprezece zile ascunzându-te în umbră și pierzând priveliștile. Sunt câțiva bărbați magnifici pe corabia asta...

— Vapor... o corectă Lyla automat.

— Mă rog.

Pippa ridică din umeri. Bluza alunecă. Lyla oftă.

— Pippa, știu că încerci să mă ajuți, dar încă nu pot da ochi cu nimeni. Și zău că nu vreau să cunosc nici un bărbat.

— Ba, bineînțeles că vrei. Orice femeie singură vrea, dacă spune adevărul. În plus, cred c-o să-ți placă cel pe care l-am ales pentru tine.

Lyla se opri din acțiunea de a se desprinde de canapea.

— Ai ales pentru mine? Ce vrei să spui cu asta?

— Îl cheamă Joseph Luck și este unul dintre paranormalii de la bord. Înalt, cu un trup minunat și niște ochi care te fac să te gândești că-i poți spune orice și n-o să te condamne. Pippa parcursese distanța care le separa, oprindu-se doar la un pas depărtare. Expresia ei nu mai vădea amuzament, ci mai degrabă seriozitatea pe care numai familia ei și Josh le văzuseră vreodată. Știu că ne cunoaștem doar de puțin timp și că n-ai nici un afurisit de motiv, mai ales după povestea ta, să ai încredere în mine. Dar zău c-aș vrea să ai. N-o să-ți fac rău. Și nici Joe n-o să-ți facă. Nu-i stă în fire. Lasă-l, pe el și pe noi, să-ți însorim următoarele câteva zile. Relaxează-te și joacă-te împreună cu noi. N-o să regreti, te asigur.

Lyla privi îndelung în ochii ei, captivată de rugămintea și de puterea care păreau să se reverse din femeia asta într-un val nesfârșit. Speranța, produsul uman care fusese falimentar în sufletul ei atâta vreme, își găsi primul refugiu. Durerea de cap care-i săcâise mintea se domoli. Fără să-și dea seama, încordarea care i se ținuse pe urme prin iadul ultimilor patru ani, își pierduse întrucâtva puterea.

— Bine, spuse ea încet.

Pippa îi răsplăti curajul cu un zâmbet și o încuviințare din cap.

— Acum, găsește ceva, orice, în valiza aia degustătoare a ta, care să nu fie maro. Pune-l pe tine

și ne întâlnim pe punte, lângă pasarelă, peste douăzeci de minute.

— Nu rămâi?

— Am treburi.

Se îndreaptă spre ușă, dorindu-și să se fi gândit să-i dea un telefon lui Joe înainte să plece din cabina ei. Nu putea decât să spera că el era încă în cabina lui. Era imperios să vorbească ea cu el, înainte ca el s-o cunoască pe Lyla.

— Pippa?

Pippa privi peste umăr.

— Mulțumesc.

— Încă n-am făcut nimic.

— Cel mai grozav lucru dintre toate. Mi-ai oferit prietenia. N-o să uit.

Pippa râse dulce.

— O să-ți aduc aminte de asta când o să ai poftă să-mi sucești gâtul.

Lyla scutură din cap, negând, nepregătită să glumească. Trecuse prea mult de când cineva o crezuse sau se preocupa de ea.

— Ziua aia n-o să vină niciodată.

— O, ba da! Întotdeauna vine. Asta e altă asigurare pe care ți-o pot da.

Lyla zâmbi, simțindu-se un pic mai ușurată decât cu o zi înainte.

— Vrei să pui pariu?

— Sigur, dar trebuie să născocim niște mize cu adevărat ingenioase. Eu nu mă angajez pentru cele lumești.

De data asta, Lyla râse, cu un umor blând, liber.

— Asta știi deja. Dădu din cap spre costumul de o culoare vie. Poate vrei să-ți tragi în sus bluza aia, totuși, înainte să-i provoci vreunui bărbat o criză de inimă.

Pippa se încruntă, cu ochii jucându-i în cap de amuzament.

— Dar, Lyla, prietenă, exact asta am de gând să fac, răspunse ea malițios în timp ce ieșea pe ușă.

Putu s-o audă pe Lyla chicotind în timp ce închidea ușa. În clipa când Pippa nu mai putea fi văzută, expresia i se schimbă. Hotărârea înlocui lumina ironică din ochii ei. Trebuia să-l găsească pe Joe. Norocul, în mai multe feluri, îi surâse. Joe era în cabina lui, singur.

— Trebuie să vorbesc cu tine, declară ea în clipa în care el deschise ușa.

Încruntându-se la tonul ei presant, Joe o invită înăuntru cu un gest.

— Probleme cu Josh?

— Nu. Asta e pentru tine.

Surprins, el spuse:

— Pentru mine? Cum așa?

— Am nevoie de ajutorul tău pentru o femeie.

Joe încremeni chiar în mijlocul unui pas, holbându-se la ea.

— Poftim?!

Nici cu prețul vieții nu se putea gândi la o posibilă explicație pentru cuvintele ei.

— Of, stai jos. Îmi dai un cârcel în ceafă și nu prea am timp. Voi, frații Luck, sunteți amândoi atât de prudenți, încât o rugămintă simplă să devină imposibilă? Folosește-ți capacitățile alea extrasenzoriale pe care le ai și gândește-te!

Joe se așeză. Scurtă, pe cât fusese expunerea lui la Pippa, îl învățase că nimic din ce făcea ea nu era exact ceea ce se aștepta el.

— Bine, ascult.

— O să-ți spun de-a dreptul că trădez o confidență. Dacă nu te-aș ști mut ca un pește, n-aș face-o.

Cu interesul stârnit, Joe o îndemnă:

— Bine. Dacă mai e nevoie, ai promisiunea mea că orice mi-ai spune n-o să depășească acești patru pereți.

Pippa îl studie o clipă, rugându-se ca instinctul ei față de onestitatea oamenilor să n-o înșele pentru prima oară în viață. În mâinile acestui bărbat stătea mai mult decât plăcerea călătoriei pentru Lyla.

— E o femeie pe vaporul ăsta — Lyla Carson.

Încruntarea lui Joe se accentuă în timp ce familiaritatea numelui se făcea simțită.

— Înainte de a începe să-ți scormonești memoria, o să-ți spun eu că a fost în toate titlurile de ziar aici în Florida. A fost implicată într-o afacere cu droguri acum patru ani. Inițial, ea a fost cea arestată. Presa a răstignit-o, iar prietenii și familia au părăsit-o. Nu era vinovată și dacă n-ar fi fost un anchetator încăpățânat cel care s-a ocupat de caz, probabil că ar fi condamnată în clipa de față, în loc să sfârșească drept martor-cheie al acuzării. Procesul s-a sfârșit în ziua când pleca vaporul. A ieșit de la tribunal direct într-un taxi și s-a imbarcat.

— Și a dat cumva chiar peste tine, ghici el.

— Întotdeauna am atras provocările. Un fel de paratrăznet uman.

Buzele lui se arcuiră ușor, dar el rămase la subiectul principal.

— Deci ce vrei de la mine?

— S-o cunoști. Să mă ajuți s-o duc în oraș și în câteva magazine, pentru îmbrăcăminte, altceva decât mizeriile care-se-topesc-în-lemnărie pe care le poartă acum. Să-i stimulăm încrederea. Să mă ajuți să-i șterg privirea aia a naibii de goală din ochi. Nici o ființă nu merită să nu mai întrezărească nici o speranță în viitor. Asta e un iad pe care nici Satana însuși nu l-ar putea concura.

— Dar de Josh ce zici?

- Doar nu crezi că m-ar ajuta!
- Nu știu. Poate că da.
- Ne întâlnim pe punte peste vreo zece minute și-o să vedem.

Pippa se ridică să plece.

Joe o urmă, simțind ceva dincolo de scopul evident al vizitei ei.

- Ce îmi ascunzi?

Cu avantajul de a fi cu spatele la el, Pippa avu la dispoziție o secundă pentru a-și impune trăsăturilor să fie calme.

- Nu știu ce vrei să spui.
- Ba știi. Mă blochezi cumva. O studie concentrat. Ești sigură că nu ai capacități paranormale?

- Credeam că toată lumea are capacitatea asta.

- Te eschivezi de la întrebare.

- Nu practic, dacă asta ai în vedere.

- Știi bine că nu asta.

Pippa aruncă o privire spre ușă.

- Trebuie să plec. Dacă Lyla ajunge pe punte și nu mă găsește acolo așteptând-o, o să se retragă din nou în cabina ei și o să trebuiască s-o scot cu ranga.

- Pippa, nici mie nu-mi plac farsele, cum nu-i plac nici lui Josh.

Pippa privi în spate spre el.

- Eu nu fac farse. N-am făcut-o niciodată.

Joe îi simți sinceritatea, înțelese că acesta era adevărul. Surprins de erorarea pe care o făcuse față de ceva atât de simplu, el nu trecu la următorul nivel al posibilității. În loc de asta, el zâmbi ușor.

- Cred că sunt mai precaut decât aș fi bănuț.

Pippa se întoarse cu spatele la el, nepregătită pentru o scuză.

- E o apărare bună, murmură ea înainte de a-l părăsi.

Lacey Dancer

CAPITOLUL 7

Joshua o privi pe Pippa, care se sprijinea de balustradă. Ea părea cufundată în gânduri, oarbă la nebunia controlată din jurul ei. Privirea lui alunecă peste costumul de bumbac pe care ea de-abia dacă îl purta. Ca de obicei, era expusă mai mult decât puțină piele. Mersul ei fusese o invitație pentru bărbații care treceau, dar ea nu părea conștientă de senzația pe care o produsese. Părul acela uluitor era o coroană strălucitoare, prinzând lumina soarelui, captând-o, ca și cum lumina ar fi fost o sursă de energie.

— Are un mod de a atrage atenția chiar și când stă nemișcată, murmură Joe privind cum expresia fratelui său se schimbă și amintindu-și de femeia care întinsese mâna spre altă femeie ca să-i aducă mângâiere, afecțiune și alinare. Cu cât o cunoștea mai bine pe Pippa, cu atât era mai derutat, dar cu atât mai mult o plăcea.

— Prea multă atenție. Încă nu m-am lămurit dacă e ceva deliberat sau natural. Orice bărbat care ar fi interesat de ea ar avea de luptat constant ca să-i îndepărteze admiratorii.

Deveni rigid când un tânăr o opri pe Pippa, mergând până acolo încât să pună mâna pe brațul ei. Fără să-și dea seama, Josh făcu un pas înainte.

Joe își stăpâni un zâmbet ironic. Dacă nu greșea el foarte mult, zilele fratelui său ca director cu sânge rece, care putea stăpâni un consiliu de administrație plin de oponenți cu o singură privire, erau numărate.

— Nu cred că ar fi înțelept să începi o bătaie aici, spuse el sec.

— Uită-te la ea! De ce nu se debarasează de maimuțoiul ăla slăbănog? Nici măcar nu e bărbat în toată firea.

— După cum se vede, aş zice că tocmai asta încearcă să facă.

Josh îşi mişcă umerii; costumul sport pe care îl cumpărase pentru călătorie nu i se așeza bine pe corp. Ceva legat de renunțarea la îmbrăcămintea sa obișnuită îi schimbase și emoțiile. Se simțea mai liber, mai capabil să se lase în voia impulsurilor. Și chiar în clipa de față, impulsul de a-i poci mura amoretului ăluia cretin era aproape irezistibil.

— Cred că o să mă duc să dau bună dimineața, bombăni el.

Joe se luă după el.

— Cred că o să vin cu tine.

— N-am nevoie de ajutor, aruncă Josh peste umăr. Joe zâmbi cu gura până la urechi.

— Nici nu mi-am închipuit că ai avea. Dar ținta ta s-ar putea să aibă. Aruncă o privire semnificativă la pumnii strânși ai lui Josh.

Josh se uită în jos, făcând un efort conștient să se relaxeze. Pippa era probabil mai mult decât capabilă să-și poarte singură de grijă. Avea el o puternică bănuială că se face de râs. Porni să se întoarcă. În clipa aceea, briza se schimbă și purta clar cuvintele Pippa care ajunseră până la el.

— Mi-e foarte bine. Serios. N-am nevoie de nici un ghid.

— Dar insist. Locul ăsta e mult mai distractiv pentru o femeie ca tine cu un bărbat care s-o conducă.

Pippa îl examinează pe studentul din fața ei, începând să se enerveze de insistența lui și de felul în care o privea făcându-i ochi dulci. Se îndoia că puștiul să fi auzit vreodată cuvintele discreție și finețe. O să

încerce încă o dată tactul, apoi n-o să se mai poarte cu mânuși dacă el nu pricepea aluzia.

— Eu prefer să mă plimb de una singură, insistă ea ferm.

— Filfizonul ăla bătrân nu te merită. Ești prea tânără și...

— Eu aș lăsa nerostit cum altfel mai e Pippa, îl sfătuie Josh, venind în spatele lor.

Pippa se răsuci, nimerind drept în brațele lui Josh. Înainte ca ea să-și revină, el o strânse mai tare și o sărută pe buze când ea înălță capul.

— Îmi pare rău că am întârziat, scumpo. Aia de la birou mă înnebunesc încercând să pună la punct detaliile afacerii ăleia cu artera comercială. Îl fulgeră din ochi pe tânăr. Mai ești aici?

Bărbatul ăsta știa să sărute ca nimeni altul. Era ziua-n amiaza mare, cu o grămadă de oameni forfotind în jur, cu Joe care privea scena și curtezanul de adineaori uitându-se urât și tot ce-și dorea ea era să o strângă și mai aproape.

— Vorbeam cu Pippa, spuse băiatul furios. Și mi-a spus că nu așteaptă pe nimeni. Așa că de ce nu te cari tu de-aici?

Pippa îngheță la provocarea dintre cei doi bărbați. Îl simți pe Josh încordat. Îi mângâie obrazul, zâmbind spre ochii lui furioși.

— Iubitule, aș prefera să nu-l faci praf. Adu-ți aminte de ultimul tânăr drăguț, că l-ai băgat în spital. E adevărat că i-am spus că sunt singură. E vina mea.

Josh își luă ochii de la bărbat ca s-o privească pe Pippa cu uimire.

— Iubitule? întrebă el pierdut.

Ea clipi din gene spre el, înainte de a se răsuci în brațele lui pentru a da ochii cu sursa problemei.

— Ne-am certat. Ridică din umeri, iar bluza începu să-i alunece de pe umăr.

Înainte de a ajunge la punctul fără întoarcere, Josh o prinse și o ridică la loc, netezind-o cu degetele. Tânărul urmări mișcarea progresivă a mâinii lui Josh, expresia schimbându-i-se o dată cu gestul. Trupul i se relaxă, în timp ce scutura din cap.

— Omule, da' știu că ai de lucru! Mă bucur că e a ta și nu a mea.

Întorcându-se repede, îi părăsi.

Pippa se uita furioasă la spinarea lui care se îndepărta.

→ Frumos, n-am ce zice! Să spună o asemenea mizerie!

Josh o trase din nou la pieptul lui și își sprijini bărbia de părul ei.

— Scumpo, puștiul recunoaște beleaua când o vede. Trase marginea bluzei mai sus, încruntându-se la croiala sumară. Cine dracu' îți cumpără hainele?

→ Eu mi le cumpăr, spuse ea dulce, mișcând din umeri să se elibereze din strânsoarea lui și trăgându-și din nou bluza de pe umăr, așa cum era modelul. Asta e răcoroasă, neșifonabilă.

— Și aproape că nici nu există, o întrerupse Josh direct. O femeie de vârsta ta...

Pippa se zburli ultragiată. Cel puțin trei bărbați se opriră șocați la subitului punct de atracție al siluetei ei. Doar Josh și Joe observară motivul interesului instantaneu.

— Ai făcut-o, mormăi Joe, uitându-se urât la spectatorii lor.

Josh era prea ocupat să se uite urât la vedeta spectacolului.

— Ce vrei să spui cu o femeie de vârsta mea?

— N-ai auzit niciodată de adevăruri spuse cu moderație?

— Ba da, și sunt plicticoase, se răsti ea, proptindu-și mâinile în șolduri.

Efectul era cu atât mai devastator. Joe se întoarse astfel încât să ascundă cea mai mare parte a scenei. Josh o smuci pe Pippa, trăgând-o spre el. O greșală, pentru că Pippa nu era femeia care să fie târâtă niciunde. Părta pantofi moi de pânză, dar profită de sincronizarea poziției trupului și a echilibrului, ca să-i ardă o lovitură rapidă cu piciorul drept în mijlocul tibiei. Josh reuși cu greu să-și înghită o înjurătură de durere. Mâinile i se strânseseră pe umerii ei.

— Mai fă asta o dată și te arunc pe umăr ca pe un bagaj ce ești.

Pippa suflă ca să își îndepărteze din ochi părul care-i căzuse pe frunte. Ochii îi scăpărau de furie. Dorința nu fusese niciodată mai departe de mintea ei.

— Am știut eu de aseară că ești o pacoste, bombăni ea, încordându-și mâinile pe pieptul lui ca să-l împingă.

— Orice naș își are nașul, îi plăti el cu aceeași monedă, stând cu ochii pe ea și pe picioarele ei. Doar un prost s-ar încrede într-o furtună dezlănțuită.

— Voi doi, rezolvați o dată problema asta! Doar n-o să stați toată ziua aici, ordonă Joe cu enervare, făcând tot ce putea ca să pară că a face pe paravanul, era ceva la fel de natural ca respirația.

— Tacă-ți gura!

Două voci, cu aproape aceeași inflexiune, vorbiră deodată.

— Tu să nu-i spui fratelui meu să tacă!

— Tu i-ai spus!

— Asta-i altceva!

Joe își dădu ochii peste cap, sfâșiat între pofta de a râde și cea de a-i scutura bine pe amândoi.

— Asta nu-i util pentru imaginea mea.

Uitătura furioasă a lui Josh se accentuă. Fulgerele din ochii Pipsei scăpărară mai intens. Și tăcerea domni aproape douăzeci de secunde.

— Nu sunt un bagaj, spuse Pippa în cele din urmă. Josh scutură din cap negativ, în timp ce un zâmbet îi trăgea colțurile gurii.

— Ba ești. O mai sărută o dată pe gură și simți cum piciorul ei se ridică pentru următoarea lovitură. Și dacă mai dai în mine iar, te răstorn pe genunchi chiar aici, în fața oricui vrea să privească.

Pippa încremeni la mijlocul mișcării. Tonul nu era glumeț. Ochii aceia, în ciuda umorului care se ascundea în adâncurile lor întunecate, erau plini de intenție. Pentru prima oară în viața ei, Pippa luă în considerare puterea altcuiva, măsurând-o cu a ei. A da înapoi însemna întotdeauna a pierde teren. Dar deodată se întrebă dacă de data asta nu era mai mult de câștigat decât de pierdut. Încet, privindu-l atent, își lăsă jos piciorul. Zâmbetul lui era de admirație și respect, un salut mai degrabă decât o expresie de triumf. Atunci înțelese Pippa că hotărârea ei pentru viitorul imediat fusese luată. Îi răspunse la zâmbet, iar trupul ei se relaxă în brațele lui.

— Ei bine, acum ce urmează? întrebă ea cu vocea joasă.

Josh privi de la ea la pasarela care lega vaporul de cheu. Șirul de oameni care cobora de la bord deveni deodată zgomotos.

— Mergem să vizităm țărmul?

Se uită la ea cu o sprânceană ridicată. În mintea lui erau alte câteva posibilități mult mai încântătoare, dar e greu să te dezveți de ani de obișnuință în câteva zile. În afară de asta, să te năpustești asupra Pipsei era o aventură riscantă. Femeia avea o limbă ascuțită și picioare foarte iuți.

— Sună minunat. Și la cumpărături. Dar...

Ochii lui se îngustară la tonul care era mai mult o șoaptă răgușită. Când Pippa declanșa căldura, învățase să fie atent.

— O să-mi placă asta? o întreabă el.

Înainte ca Pippa să poată răspunde, Lyla se apropie de grup. Concentrându-se mai mult asupra Pippei decât asupra celor doi bărbați chipeși care-o flancau, Lyla murmură:

— Pippa?

Pippa se întoarce, zâmbind.

— Ai venit exact la timp. Cel liniștit e Joe, iar cel care arată ca și cum ar fi gata să mă sugrume e Josh. Ne însoțesc la cumpărături și la vizitarea orașului toată ziua.

Josh își avea obiecțiile pregătite, dar o singură privire la hotărârea din ochii de oțel a Pippei, și le înghiți. O a doua privire la femeia care stătea în fața lor ca și cum nu s-ar fi putut hotărî dacă să rămână sau să fugă, făcu să tresară în el un sâmbure de compasiune demult uitat. Își lăsă capul într-o parte, privindu-l pe fratele său, aproape așteptând un comentariu din partea aceea. În loc de asta, descoperi că Joe zâmbea blând, evident fără să fie surprins de aranjament.

— Cumpărăturile par interesante, dacă nu trebuie să arăm fiecare capcană pentru turiști din George Town.

Privi în jos, spre femeia care era încă în brațele sale. Zâmbetul ei îi spuse că alesese tonul potrivit. Al lui avertiza că mai multe întrebări se profilau imense în viitorul ei.

— Bun, care-i treaba? o întreabă Josh în clipa în care rămaseră singuri.

Pippa se așază pe scaunul de răchită cu spătar în formă de coadă de păun. În momentul acela Lyla încerca câteva costume de care ea și Joe o convinseseră că erau exact potrivite pentru o croazieră. Joe făcea pe arbitrul, în timp ce ea și Josh

se retrăseseră într-un mic alcov de lângă vitrina magazinului. Lumina soarelui se revărsa în încăpere poleind decorul insular cu aur și creând fulgere de strălucire în oglinzi și bijuteriile false.

Josh observa puține, dar Pippa le observa pe toate.

— Ce treabă? Vrei să spui că Lyla...

— Nu numai că știu ce este Lyla, ci și *cine* este ea. Ce nu pot să dibuiesc e ce legătură ai tu, declară el fățiș.

— Vorbești de parcă ai crede că e vinovată.

— Tribunalul și procurătura districtuală au dovedit că nu este.

Pippa îl privi fix. Fusese atât de sigură că Josh, la fel ca fratele său, o să vadă femeia, nu reputația ei și îndoiala. Dezamăgirea îi răpi o parte din vraja dimineții.

— Nu-i același lucru și tu știi asta.

Josh oftă adânc.

— Nu vreau să mă cert cu tine din cauza unei necunoscute. Sunt îngrijorat de felul cum pare Joe prins de ea și nu înțeleg ce amestec ai în povestea asta.

— Trebuie să am unul?

— Până acum nu te-am văzut făcând ceva fără motiv. Raționamentul se poate extinde și la situația de față.

Nu voia s-o creadă capabilă de vreun scop ascuns, dar ea nu părea genul care să cedeze impulsurilor altruiste. O privea concentrat, încercând să-i descifreze expresia. În afără de sclipirea slabă din ochii ei, despre care ar fi putut să jure că e durere, nu găsi nimic de care să se agățe. Deodată, ascultând un impuls propriu, se aplecă înainte și îi luă mâinile într-ale lui.

— Spune-mi ce se întâmplă și o să te ajut, dacă pot.

Pe de o parte Josh o îndurerase și o dezamăgise, dar cu o singură mișcare el alinase durerea și risipise dezamăgirea.

— Nu e vinovată, Josh. Toți oamenii pe care i-a cunoscut vreodată copilul ăsta s-au întors împotriva ei, au părăsit-o sub lumina crudă a presei și au așteptat să-i curgă sângele ca să se scalde în baia purpurie. A fost atât de rănită, încât și cel mai simplu lucru o face să vrea să se ascundă. Tu ești puternic, dar gândește-te ce trebuie să fi însemnat pentru ea. Avea douăzeci și patru de ani. Tu ce făceai la douăzeci și patru de ani?

— Luptam să-mi câștig independența față de un bărbat care nu știa ce înseamnă libertatea, răspunse el fără să se gândească, cuvintele ei atingând o rană profundă din interiorul lui.

Își aminti, de asemenea, lipsa de speranță a situației, nevoia de schimbare în cadrul companiei, pe care nu fusese în stare s-o inițieze din poziția lui de începător la firmă. Își aminti furia, amenințările, dorința de a-și face ferfeniță trecutul și viitorul și de-a fugi pur și simplu. Dar n-o făcuse. Rămăsese, luptase pierzând o bătălie, pierduse, se mobilizase singur să lupte în continuare, devenind mai dur, mai sigur pe sine și mai capabil, cu fiecare înfrângere.

— Aș putea scrie o carte despre lupta cu lumea de unul singur, murmură el din adâncul amintirilor.

Pippa îl mângâie pe obraz, privindu-l în ochi și văzându-i durerea.

— Atunci ar trebui s-o înțelegi. Încetează să gândești în fapte și foi de bilanț. Uită-te la ea. Un escroc nu ar fi zdrobit ca ea. Nu s-ar feri, cum a făcut ea toată dimineața, de câte ori privește un străin spre noi.

Josh se uită peste umărul ei la femeia suplă îmbrăcată în șort și cămașă roz. Lumina îi prindea

părul castaniu strâns într-o agrafă de plastic asemănătoare cu cea pe care o văzuse la Pippa prima oară. Râsul îi era dulce, jos și răgușit. Arăta mai tânără, cu fiecare ceas. Era aproape drăguță.

— Lui Joe îi place.

Pippa nu se întoarse să se uite. Îi cerea mult lui Josh. Chiar dacă nu știa toate amănuntele, înțelegea că el trebuia să ia hotărâri pe baza unor emoții pe care le folosea rareori.

Josh privi din nou la Pippa.

— Dar tu știai asta, nu-i așa? Cred chiar că tu ai plănit-o.

Ultimele cuvinte nu purtau în ele nici o acuzație, doar o cunoaștere crescândă a personalității ei.

— Da.

Așteptă, știind că adevărul le dăduse amândurora atât o armă cât și un scut. Pe care o va alege el ca s-o folosească?

— Ești o femeie ucigătoare, Pippa Weldon, îi șopti el, trăgând-o mai aproape, de mâna pe care încă i-o ținea. O sărută apăsător, simțindu-se de parcă ar fi ieșit din întuneric la lumină. Nu știu încotro ne îndreptăm noi doi. Nu sunt nici măcar sigur că-mi pasă. Ai o hartă a drumurilor?

Ea își sprijini capul de pieptul lui, unde inima lui bătea în același ritm cu a ei.

— Am o direcție, dar conduce altcineva. N-o să știu drumul până când nu ajungem.

El îi cuprinse ceafa cu mâna, simțind nevoia s-o aibă aproape, cum arareori simțea nevoia de puține lucruri în viață.

— Cred că sunt bucuros că m-ai ales, frumoasă doamnă, îi șopti el în timp ce-și sprijinea bărbia pe perna argintie a părului ei. Sper că până la urmă să fim cu toții bucuroși că am dat de tine.

Pippa simți lacrimile pe care nu le vărsase niciodată. Înainte de a le putea opri revărsarea, îi umeziseră cămașa. Josh îi ridică bărbia cu degetele, văzând dărele sclipitoare de pe obraji ei. Zâmbetul lui era mai tandru decât își dădea el seama. Pippa se scaldă în el, înțelegând atunci ceva ce ar fi trebuit să știe de la a doua întâlnire. Josh era un bărbat pe care îl putea iubi. Dur, agresiv, pretențios și încăpățânat ca un catâr. Îi atrăgea simțurile, inima, mintea și trupul. Niciodată nu-i fusese mai greu să-și amintească toate motivele pentru care ea nu dorise să se angajeze.

— Asta-i cel mai drăguț lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată, șopti ea.

— Mă bucur, îi răspunse el tot în șoaptă. Vreau să rămân mult timp în amintirea ta. Ar fi vrut să adauge „pentru totdeauna”, dar această sensibilitate nou trezită îi spuse că era o greșală să folosească un asemenea cuvânt cu femeia asta. Ce zici de o legătură toridă de treisprezece zile? întrebă el dintr-un impuls.

— Mi-ar plăcea foarte mult, răspunse ea prompt.

Oricâtă ironie ar fi intrat în remarcă lui și în răspunsul ei, se stinse în privirea pe care o schimbară.

— Putem s-o facem? murmură ea.

— De ce nu? Nu e nimeni pe care să-l facem să sufere și avem timpul pe care să ni-l dăruim nouă înșine.

— Și să supraviețuim?

— Noi am supraviețuit întotdeauna.

CAPITOLUL 8

— Nu pot să port așa ceva, spuse Lyla prudentă. Își privi tot trupul, îmbrăcat sumar. Picioarele ei nu păruseră niciodată atât de lungi, sânii atât de clar

conturați. Chiar și înainte de notorietatea datorată procesului, îmbrăcămintea ei era mai degrabă reținută, mai mult profesională decât feminină. Chiar și cu fusta albă, parte peste parte, care completa ansamblul, se vedea mai multă piele decât de obicei.

Joe scutură din cap, în timp ce un zâmbet îi invada buzele. Se sprijinea cu umerii de marginea oglinzii lungi, cu mâinile vârâte în buzunarele pantalonilor albi de bumbac.

— Ai spus același lucru despre fiecare costum pe care l-ai încercat de-o oră încoace.

Lyla îi aruncă o privire, surprinsă.

— A trecut atâta timp? De ce nu mi-ai spus?

Se uită peste umăr, spre locul unde așteptau Pippa și Josh, îngrozită că-i ținuse atât cu hotărârea ei.

— Nu ți-am spus pentru că nici unul dintre noi nu are un program fix. O studiu și îi plăcu costumul colorat pe care ea era hotărâtă să nu-l cumpere. Mie personal mi se pare că totuși asta e cel mai reușit. Dacă nu-l cumperi, îl cumpăr eu.

— Nu poți.

— Crezi că nu am bani?

Sprâncenele lui întunecate se împletiră la acest gând. Chiar dacă nu era superbogată, lucra totuși numai pentru că voia să o facă.

Lyla roși, dorindu-și să n-o fi lăsat pe Pippa s-o convingă să vină cu ea și cu frații Luck. Josh părea să dezaprobe prezența ei, iar Joe o privea cu ochi care vedeau prea mult.

— N-ar fi trebuit să vin, bolborosi ea.

Înainte ca buzele ei să se fi închis după ultimul cuvânt, Joe se îndepărtă de perete și o apucă de umeri. O scutură o singură dată, blând, dar ferm.

— Termină, chiar în clipa asta! Nu ești vinovată. Nu te purta de parcă ai fost și ești. Ai dreptul să te distrezi și să arăți atractivă în șortul ăla. Și ai dreptul

să zâmbești doar fiindcă ceva îți face plăcere. Nu-i lăsa pe proștii ăia care te-au rănit și te-au părăsit când ai avut mai multă nevoie de ei să-ți ia și mai mult. Încetează să privești în jos, încercând să te ascunzi. Privește în sus și spre viitor. E acolo și te așteaptă.

— Tu nu știi cum e.

Chipul lui se aspri.

— Nu știu? Crezi că ești singura care a fost ostracizată vreodată de niște dobitoci înguști la minte? Nu ai tu exclusivitatea durerii. Am avut și eu porția mea. La fel și fratele meu și Pippa. Uită-te la ei! O întoarse astfel încât trebui să se uite. Chiar uită-te. Stilul Pippei este sclipitor și ostentativ. Dar este asta adevărata femeie? Strălucirea asta ți-ar fi întins mâna dacă ea n-ar fi văzut dincolo de suprafața lucrurilor? Genul ăsta de perspicacitate nu vine din întâmplare. Vine din cunoaștere și durere. Și Josh... Crezi că te judecă la fel ca ceilalți.

— N-am spus asta, protestă ea.

— Nu, doar că îi eviți ochii și te ferești să stai lângă el. Tu crezi că noi nu ne dăm seama? o întrebă el brutal. Chiar dacă ei n-ar înțelege, eu aș face-o. Mi-am petrecut viața în mila durerii și emoției celor din jurul meu. Crezi că nū te simt și pe tine și că nu le receptez și pe ale tale? O întoarse din nou spre el, cercetându-i chipul, în căutarea vieții pe care o simțea mocnind încă în ea. Trecutul ei ucisese tot, în afară de această unică flacără strălucitoare de existență. Îl cuprinse o furie pe care de-abia și-o putea controla. Fir-ai tu să fii, încetează să te ascunzi! îi ordonă el, amintindu-și cu greu să-și coboare glasul. N-a fost vina ta.

Deodată, fu ca și cum cineva ar fi străpuns, făcând o gaură gigantică, zidul de apatie care o înconjurase de când ziarele făcuseră public numele adevăratului

vinovat în afacerea cu droguri. Fusese atât de sigură că ce era mai rău se terminase, că, dacă se dovedea nevinovată de delict, viața ei se va întoarce la normal. Cât de mult se înșelase! Vechiul proverb, nu iese fum fără foc, fusese un stigmat pe sufletul ei. Prietenii și familia ei nu crezuseră cu adevărat în nevinovăția ei totală. În unele cazuri, nici măcar nu încercaseră să simuleze că ar crede în dovezile că ea n-a fost decât un pion în combinație.

O furie pe măsura celei a lui Joe se stârni în ea ștergând pentru moment nevoia de a se chirci, și-i îndreptă coloana vertebrală. Ochii ei aruncară fulgere, cafeniul înnorat transformându-se în chihlimbar strălucitor, de supărare. Focul îi păta obraji cu trandafiriu. Îndreptându-se, îl apucă de încheieturile mâinilor, se răsuci o dată și se eliberă.

— Nu ai nici un drept, se răsti ea, fiecare cuvânt ieșind clar și hotărât.

— Scumpo, ne-ai dat dreptul toată dimineața. Pippa, Josh și cu mine te-am păzit ca trei păsări cu un singur pui. Și nu ne-a fost ușor, dă-mi voie să-ți spun.

Se sprijini din nou de perete și-și încrucișă brațele pe piept.

Lyla privi postura lui provocatoare și luă prima ei hotărâre.

— Să vă ia naiba pe toți! Dacă vreți să mă fâțâi prin oraș în costumația asta, atunci o s-o fac. Dar primului idiot care încearcă să mă agațe îi pun un coș de paie în cap.

Joe râse, cu un umor sumbru și cu desăvârșire masculin.

— Ca armă, nu prea e o amenințare.

Lyla simți pornirea, total necaracteristică ei, de a bate din picior. Râdea de ea, lua-l-ar naiba. Se apropie

de el cu un pas, privindu-l cu o concentrare deloc blândă.

El își înclină capul într-o parte. Poziția ei îi oferea o excelentă priveliște a unor calități foarte feminine. S-ar fi putut purta ca un domn și să-i atragă atenția, dar îi plăcea peisajul prea mult ca să renunțe la el.

— De ce nu?

Se întinse și o trase în brațele lui. Pentru prima oară în viață, emoțiile lui le umbriră pe toate celelalte.

Lyla icni, căci nu se așteptase cu adevărat ca el să ridice mânușa. Buzele lui le acoperiră pe ale ei înainte să poată face mai mult decât să bolborosească o jumătate de cuvânt. Acolo, în fața oricui s-ar fi sinchisit să privească, el o săruta profund, gura lui rămânând mult timp peste a ei. Înainte de a-și putea ea mobiliza apărarea, dorința o învălui. Căldura, a lui sau a ei, făcea un adăpost din alcovul care-i acoperea parțial. Măinile ei se strecurară pe umerii lui, înfigându-se în mușchii surprinzători de tari.

Joe ridică capul, cu ochii încețoșați de pasiune, cu respirația șuierându-i printre buze.

— N-a fost unul dintre impulsurile mele cele mai istețe, murmură el, mângâind-o ușor pe față. Apoi zâmbi șmecherește. N-ai nevoie de coș, cu un sărut ca ăsta îngenunchezi orice bărbat.

Lyla se uită la el, bănuind că o tachina și descoperind, după expresia lui, că nu era așa. Încrederea în sine, pe care o pierduse, începu o lentă ascensiune spre siguranță.

— Într-adevăr?

Îl mângâie pe obraz.

Curiozitatea reală din ochii ei, privirea mistuitoare stranie din ochii ei, reținură atenția lui Joe. O sută de întrebări își bătură joc de gândurile lui de obicei calme. Dar acum nu era nici timpul nici locul potrivit.

Cu efort, se concentrează asupra prezentului și își sili dorințele să intre înapoi în căldura memoriei.

— Ei, acum cumperi costumul ăsta? șopti el.

Ea încuviință încet din cap, hotărându-se subit că nu era atât de sumar, la urma urmelor. O femeie care putea îngenunchea un bărbat cu sărutul ei se putea descurca cu un șort mic și un corsaj fără spate, fără nici o problemă.

Joe îi cuprinsese fața în mâini, sărutând-o ușor pe frunte.

— Dacă vorbești frumos cu mine, îți cumpăr o înghețată. O să se potrivească cu bluza asta roz drăguță și cu pantofiorii ăștia.

— Nu sunt copil.

— Nu, dar dacă ne jucăm ca și cum am fi, o zi, n-o să ne facă rău nici unuia dintre noi.

Pippa privi la Josh cu o expresie frământată pe chip. Stătuse cu ochii pe relația care înmugurea între Joe și Lyla din prima clipă de când i-o prezentase pe Lyla. Nu era prea greu să-ți dai seama că Josh nu era prea mulțumit de comuniunea care se stabllea între perechea mai tânără.

— Nu te mai uita la ei ca un uliu. Joe e destul de mare să-și poarte de grijă și singur. Și cu darul lui e mai capabil să discearnă binele de rău decât mulți alții.

Cu atenția îndreptată asupra lui Josh, Pippa lase absent conul de înghețată de fistic, ciocolată și mentă. Se refugiaseră toți patru, de căldură și după dimineața de cumpărături, într-un mic parc umbrit de palmieri și de arbori mai mari. Florile abundau în straturile frumos îngrijite. Erau bănci și mese. Copiii se jucau mai în spate, supravegheați de mamele lor.

Josh își privi înghețata de vanilie cu dezgust. Ar fi trebuit s-o încerce pe aia, Rocky Road, de care Pippa încercase să-l convingă că o să-i placă.

— Cochetează cu el.

Pippa râse.

— Și o face și bine, dacă e să judeci după expresia lui Joe.

Studie perechea, plăcându-i culoarea care înflorea în obrajii Lylei. Prietena ei arăta mai bine și mai relaxată cu fiecare minut care trecea. Râsul i se auzea mai des, zâmbetul i se ivea repede și era sincer. Joe arăta mai tânăr, mai puțin închis în gravitatea aceea care era o parte din el la fel ca ochii de culoare închisă.

— Fir-ar să fie, Pippa! Fratele meu e vulnerabil. În viața lui personală darul lui e mai mult un blestem decât o binecuvântare.

O străfulgeră din ochi, cu chipul încordat. Toată dimineața se uitase cum crește afinitatea dintre Lyla și Joe. După ce stabilise, în sfârșit, un contact autentic cu fratele său, ar fi vrut ca nimic să nu le tulbure legătura.

Pippa îi cuprinse mâna, strecurându-și degetele printre degetele lui încleștate.

— Nu poți să-l protejezi, oricât de mult ți-ai dori s-o faci. Încetează să gândești cu creierul și folosește-ți inima. Joe și Lyla sunt doi oameni fragili. Dar e un gen diferit de fragilitate. Acolo unde unul este slab, celălalt e puternic.

Josh îi cercetă chipul. Un gând subit îi accentuă supărarea.

— Încerci cumva să-l căpătuiești pe fratele meu? Mintea aia a ta e atât de activă încât are nevoie constant să stârnească probleme, să manipuleze viețile altor oameni?

Pippa se trase înapoi, simțind sfichiuirea cuvintelor lui ca pe niște lovituri adevărate. Temperamentul ei putea fi nestatornic, iar furia una din cele două emoții ale ei pe care le stăpânea cel mai puțin.

— Ești nebun, Joshua Luck. Un nebun prost, cu sânge rece. Eu nu manipulez. Eu ofer. Nimeni nu l-a forțat pe Joe s-o placă pe Lyla. Nici ea pe el. Le-am dat doar șansa să se întâlnească. Nimic mai mult. Se ridică și-și azvârli înghețata pe jumătate terminată într-un coș de gunoi din apropiere. Eu plec.

Josh se ridică în picioare, dându-și seama că o rănise într-un mod la care nu se așteptase. Se întinse după ea, dar ea se scutură și-i scăpă din mâini.

— La naiba, Pippa, dă-mi voie să-mi cer scuze!

Ea se răsuci cu mâinile în șolduri.

— De ce ar trebui s-o fac?

El se opri, blocat de logica acestei întrebări neașteptate. Nu avea un răspuns, dar chiar dacă ar fi avut, Pippa nu-i dădu șansa să-l rostească.

— Oi fi având tu cel mai sexi corp pe care l-am văzut, dar inima ți-e un pustiu. M-am săturat să mă aduni ca pe o coloană de cifre. Nu mă potrivesc. Ți-am spus-o de la început. Încetează să mă rănești încercând să mă bagi în tiparul imaginii tale. Nu pot să intru în el!

În ochi îi sclipiră lacrimile. Furioasă pe slăbiciunea ei, întoarse capul, dar nu destul de repede. Josh le văzu.

El genu și o trase în brațele lui, neluându-i în seamă împotrivirea și calificativele nu prea discrete pe care i le arunca. Ea își ascundea capul la pieptul lui.

— Nu trebuie să plângi.

— Taci din gură, bombăni ea cu gura în cămașa lui.

Dintr-o dată împotrivirea se scurse din ea. Trupul lui era puternic, un munte de neînvins între ea și lume.

Cu siguranță că era bine dacă se sprijinea de el numai un moment. Brațele ei se strecurară în jurul taliei lui. Bărbia lui se sprijini în părul ei.

— Nu sunt niciodată așa de smiorcăită, șopti ea. Buzele lui se răsuciră la această descriere.

— Nici nu mi-am închipuit că ai fi. Făcu o pauză, simțind nevoia de a fi cinstit, dar neobișnuit să-și dezvăluie sentimentele. Nu cred că vreunul dintre noi a fost pregătit pentru genul ăsta de emoție. Credeam că sunt singurul care se simte dezorientat, dar nici tu nu ești obișnuită cu așa ceva, nu?

— Nu, recunosc ea cu un suspin. Ridicând capul, îi studie chipul. Deși expresia lui era liniștită, ea văzu dincolo de suprafață. Am mai avut și alte relații. Nu multe — trei, dacă îți folosește la ceva numărul. Nu mă descurc deloc cu intimitatea. Am încercat. Pe la vreo douăzeci și ceva de ani încă mai credeam că pot să fac toate lucrurile pe care le fac alte femei. Voiam un cămin al meu și copii și un bărbat cu care să le împart. Dar am rămas repetentă. Nevoile lui stăteau în calea alor mele. Cărțile nu-mi mai mergeau deloc. Concentrarea mea era țândări. Nimic nu ieșea cum trebuie. Era un bărbat bun, o persoană afectuoasă. El a încercat, eu am încercat, și până la urmă am înțeles amândoi că nu era destul să încercăm. L-am părăsit. L-am redat liniștea și mi-am regăsit-o și eu pe a mea. După patru ani, am încercat din nou. Mi-am spus că sunt mai în vârstă, mai înțeleaptă, mai sigură și așa era și bărbatul. De data asta a durat și mai puțin. Bărbatul nu era la fel de dornic să încerce și eu nu mai eram la fel de dornică să fac compromisuri. M-a părăsit el. Și eu am rămas singură, dar cu adevărat mai înțeleaptă. Peste un an a venit nepoata mea să locuiască la mine. Atunci am găsit ce aveam nevoie. O familie, dar a altuia. Am două familii. Împart viața cu ei, pentru că ei mă includ și

pe mine, din dragoste. Le dau ce pot și nu-mi cer mai mult. Și dacă găsesc un bărbat la care țin, împart cu el ceea ce pot. În curând se va ivi o strănepoată sau un strănepot și o să mă bucur, dar o să-mi rămână totuși libertatea mea. Jason și Diana vor deveni părinți, iar eu voi fi nașa zână.

Zâmbi trist, dar cu un fel de sfidare.

Josh îi cuprinse fața în mâini.

— Dar e destul, Pippa?

— Pune-ți ție aceeași întrebare! Nu ai de gând să ai copii și orice căsătorie ai încheia ar fi o unire lipsită de pasiune a minților. Răspunde-mi tu, mie. Merită? Cui îi va rămâne imperiul tău? Lui Joe? N-are nevoie de el și nici nu și-l dorește. A, o să se ocupe de el, din dragoste pentru tine, dar nu e același lucru și tu o știi.

Nici unul nu se mișcă. Amândoi priveau viitorul pe care îl aleseseră.

— Greșim?

Ea scutură din cap.

— Eu nu greșesc. De tine, nu știu. Pot doar să ghicesc.

— Hei, voi doi, de-ajuns! spuse Joe întrerupându-i. Lyla stătea lângă el, cu privirea scrutând atent chipul Pippe. Dacă avem de gând să mâncăm de prânz cam pe-acum, trebuie s-o pornim.

Josh își lăsă mâinile în jos și făcu un pas înapoi. Pippa simți lipsa căldurii lui aproape imediat.

— Frate, al dracului te mai pricepi să-ți alegi momentul! Adu-mi aminte să-ți întorc serviciul, spuse Josh cu exasperare.

Joe zâmbi larg.

— Ar trebui să alegi un loc mai izolat pentru genul ăsta de lucruri.

— Aș putea să spun același lucru despre tine, îi răspunse Josh.

Lyla roși. Joe o luă de mână, împletindu-și degetele cu ale ei.

— Ia potolește-te! Lyla nu-i obișnuită cu poantele tale.

Josh auzi avertismentul subtil. Stânjenit de situație, dar învățând să nu sară în sus, încercă o abordare diferită. Încercă un zâmbet spre femeia mai tânără.

— Până acum, Pippa ar fi început să mă fulgere cu ochii.

Lyla tresări. Nota aproape prietenoasă din vocea lui Josh, după răceala de dimineață, era neașteptată. Se uită la Pippa pentru un indiciu față de schimbarea asta și constată că ea își lega șiretul.

— Eu nu mă prea pricep să fulger cu ochii, murmură ea, simțindu-se stângace. Nu fusese niciodată în largul ei cu conversațiile gen „replică-trântită-spontan”.

— Pune-o pe Pippa să te învețe. S-ar putea să-ți prindă bine vreodată. Josh privi în jos, la Pippa. Ce faci acolo? Întrebă el, uitându-se o clipă cum se lupta cu pantoful.

Ceea ce începuse ca un subterfugiu pentru a scăpa de privirea receptivă a lui Joe, devenise cu adevărat o problemă.

— Tâmpenia asta s-a înnodat, nu știu cum. O să-mi taie circulația.

Josh se aplecă.

— Ia lasă-mă să văd!

Ea își mișcă mâinile. El se uită la șiret, ridicându-se, în cele din urmă, cât era de înalt. Întinzându-și mâinile în jos, o apucă de subsuori și o ridică, așezând-o pe masă.

— Ce faci?

— Schimb poziția. Refuz să mă ghemuiesc acolo jos ca să desfac încâlceala asta. Oasele mele nu au

fost construite pentru poziția aia, nici măcar când eram mai tânăr.

Îi ridică piciorul, aproape făcând-o pe Pippa să se dea peste cap cu această mișcare.

Ea se încruntă și el râse.

— Sunt novice la asta. Nu te aștepta la finețuri!

— Nu mă aștept la nimic, netot uriaș ce ești, spuse ea râzând și uitându-se urât în același timp. Îi făcuse plăcere s-o răstoarne, pușlama! Dar ține minte, răzbunarea e dulce.

— Haideți, să încercăm un joc de aruncat săgeți la țintă, spuse Pippa privind tabla de pe peretele localului.

Restaurantul pe care îl sugerase Joe era unul dintre cele mai cunoscute de pe insulă. Aflat în perimetrul vestic al orașului George Town, oferea o vedere panoramică asupra apei de la înălțimea sa de la etajul al doilea. Specialitatea sa erau fructele de mare, de unde i se trăgea și numele. Dar în ceea ce o privea pe Pippa, partea sa cea mai bună era atmosfera de cârciumă englezească, separeurile de stejar și berea amară englezească.

— Pe care dintre noi îl provoci? o întreabă Joe.

Capul Pippei se roti de jur împrejur. Ochii îi erau aprinși de bucuria de a redescoperi o distracție care îi făcuse plăcere în tinerețe.

— Pe oricare dintre voi.

— Eu nu cred... începu Joe, numai pentru a-și închide gura după o lovitură zdravănă cu piciorul a fratelui său.

— N-ai prefera să stai jos și să te odihnești puțin? murmură Josh, uitându-se la chipul ei cu ceea ce credea el că e o expresie adecvată de speranță.

— Nu, n-aș prefera, declară ea fățiș. Nu sunt obosită. Nu se poate să vii într-o călătorie ca asta și

să nu încerci câte puțin din toate. Își termină restul de bere dintr-o înghițitură. Vrei să încerci, Lyla?

Lyla râse.

— Nu eu. Am văzut ce buni sunt oamenii ăia. În clipa când aş pune mâna pe o săgeată şi aş înfige-o în tavan, aş goli localul. Nu cred că asta ar ajuta prea mult ideea de profit a conducerii.

Pippa întoarse capul să se uite în jur. Dezamăgirea nu era sentimentul ei preferat. Tresări când Joshua o luă de mână şi o trase din separeu.

— Hai, femeie! Arăţi ca un copil care tocmai şi-a pierdut jucăria preferată. Îţi acord un joc, dar să nu zici că nu te-am prevenit.

Pippa râse cu încântare.

— Mi-am ieşit din mână, pentru că n-am jucat de mult, aşa că nu contează dacă n-ai mai jucat.

În entuziasmul ei, îi scăpă chicotitul de amuzament al lui Joe.

Lyla îl studie în timp ce Josh. şi Pippa traversau încăperea.

— Ce se întâmplă?

— Fratele meu îi face o farsă energicei noastre conducătoare. Josh are foarte puţine pasiuni, dar aruncatul săgeţilor se întâmplă să fie unul dintre ele. O s-o bată, pe ea şi pe oricine din camera asta, dacă-şi pune mintea.

Lyla se încruntă, privind din nou la chipul strălucitor al Pippiei.

— Asta nu-i frumos.

Joe îi prinse mâna.

— Nu pentru tine sau pentru mine — dar, ia uită-te! Pippiei n-o să-i pese. O să găsească ea o cale să fie chit.

— Parcă s-ar duela. Lyla scutură din cap. Eu n-aş putea fi aşa. N-aş vrea să mă lupt.

— Nici eu. Dar ei nu sunt ca noi. Josh și-a petrecut ani de zile cu femei distinse și liniștite, care aveau tot atâta culoare cât un nor. Pippa e o paletă de culori, niciodată aceeași de două ori la rând.

Lyla se uită la el, văzându-i darul, mai limpede cu fiecare cuvânt.

— Asta e frumos, murmură ea, uitându-se în ochii lui.

El ridică din umeri, neobișnuit cu acceptarea imediată. Lylei părea să-i placă puterea lui de percepție și putea fi periculos pentru el să creadă asta. Când avea încredere, el dădea mai mult și asta era o sabie cu două tăișuri pentru unul ca el. Oamenii doreau rareori ca cineva să-i cunoască atât de profund. Omenirea învățase din istorie valoarea secretului, a păstrării pentru sine a gândurilor și a emoțiilor.

— Hai să nu ne stricăm ziua analizându-ne unul pe celălalt.

— De ce faci asta? îl întreabă Lyla.

— Ce fac?

— Te retragi. Dacă aș crede că a fi paranormal este o boală contagioasă, n-aș sta aici. Nu mă deranjează că ai capacitatea de a vedea mai profund. Privi în jos, la mâinile lor împletite. De fapt, îmi place. Mă face să mă simt din nou în siguranță. Tu știi cu adevărat că n-am făcut toate lucrurile alea îngrozitoare.

Joe îi studie capul plecat, simțind brusc durere, o rană provocată de o femeie deosebită. Îi venea să se înjure singur că fusese atât de prost să nu prevadă o asemenea posibilitate. Pentru că era atât de obișnuit ca darul lui fie să le atragă pe femei, fie să le îndepărteze, se lăsase orbit de acceptarea firească a Lylei. Nu-i trecuse prin minte că ea avea un motiv mai profund pentru a-i permite apropierea.

— Nu am întotdeauna dreptate, îi spuse el brutal, vrând s-o deziluzioneze.

Lyla își ridică bărbia, ochii rămânându-i fixați într-ai lui.

— Încerci să mă avertizezi? murmură ea, neluându-l în serios.

— Nu mă transforma într-un supraom. Nu sunt. Și eu pot sângera.

Prea intim familiarizată cu suferința ca să n-o recunoască la alții, Lyla ezită. Deși era ultimul lucru pe care l-ar fi dorit, îl rănise cumva pe Joe. Degetele ei se strânseseră peste ale lui.

— Ce-am spus sau ce-am făcut rău?

Incapabil să-și desprindă privirea de pe chipul ei frământat, Joe își căuta cuvintele să-i explice. Nu le găsi. Pentru că el făcuse gafa, nu Lyla. El îngăduise cuiva să se apropie prea mult înainte să caute adevărul adevărat. Acum trebuia să plătească prețul.

— N-ai făcut nimic rău.

Reuși un zâmbet și o privire directă, care mascau tumultul din gândurile lui.

Lyla îl mai cercetă o clipă, simțind, dar neînțelegând distanța subită dintre ei. O pierdere la care nu se aștepta îi răpi bucuria prezenței lui. Mâna ei alunecă dintr-a lui, mai zăbovind o clipă înainte de a întrerupe complet contactul. Un hohot de râs de la jocul animat de aruncat la țintă, din spate, păru o insultă. Epuizarea i se așeză pe umeri, și tot ce-și mai dorea era singurătatea cabinei ei.

— Am putea să ne întoarcem pe vapor?

Sprâncenele lui Joe se ridicară la această întrebare.

— Și să-i explicăm Pippei de ce ai o pornire subită de a te retrage pentru restul zilei?

Lyla aruncă o privire grăbită peste umăr. În ciuda faptului că părea mai mică în contrast cu siluetele

masculine, silueta suplă a Pippei ieșea în evidență din mulțime.

— Ce i-ai spune?

— Nu știu. Lyla se uită din nou la el, străfulgerându-l din ochi. Te-ai schimbat. Nu știu ce-am făcut, iar tu n-ai vrei să-mi spui.

— N-ai făcut nimic. Eu nu mint.

— Iar eu nu te cred.

— Impas.

Lyla începu să se ridice, dar Joe o prinse de mână.

— Am crezut că ai încredere în mine!

Ea îl privi în ochi, văzând dincolo de bariere, până la suferința pe care o ascundeau.

— Spune-mi, Joe! Orice-ar fi, spune-mi!

El îi simți bătaia pulsului, accelerația ritmului, cererea din cuvinte, frica din privire. Trebuia să încerce.

— Toată viața oamenilor s-au apropiat de mine sau m-au exclus, datorită puterilor mele. Am fost destul de prost ca să cred că tu nu ești ca ei. Păreai atât de neafectată de capacitatea mea.

Se strâmbă la ultimul cuvânt.

— Ți-am spus că pentru mine nu contează.

— Dar contează. Ai spus și asta.

Ea se așeză, fără să-și ia ochii dintr-ai lui.

— Cum așa?

— Ai spus că eu pot să-mi dau seama că tu n-ai făcut toate lucrurile alea.

— Și nu poți?

El înclină încet capul.

— Ba da.

Lyla se luptă să găsească adevărul prin labirintul de cuvinte. Deodată, ca o lumină aspră după un întuneric desăvârșit, înțelese, și înțelegând își dădu seama că poate el avea dreptate. Joe putea să-i dea ceea ce ea știa că nimeni altcineva pe lume nu-i poate

da. Încrederea completă în nevinovăția ei, pentru că el știa că ea nu comisese nici un rău. Fără să-și dea seama, lăsase capacitatea lui paranormală să-i dea siguranța și puterea de care avea nevoie.

Joe îi văzu schimbarea de expresie. Și a lui îi reflecta povara.

— Acum înțelegi?

Lyla nu știa ce să facă. Cuvintele goale păreau atât de banale, dar totuși numai pe ele le avea.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară rău de adevăr.

— N-am vrut să te rănesc. Ai fost atât de bun.

El râse lipsit de amuzament, ca un lătrat scurt.

— Bun. Așa sunt eu. Ghicitorul cel amabil care știe toate răspunsurile. Pentru o clipă, îngădui trecutului să se ivească în gloria lui amară. Apoi, la fel de repede cum eliberase valul de lavă al emoției, îl închise, iar expresia i se limpezi, ca și cum i-ar fi trecut o mână peste față. Nu-ți face griji pentru asta. Te plac cu-adevărat și știu cu-adevărat că n-ai făcut lucrurile alea. Și mă bucur că ai ieșit cu noi. Meriți să-ți găsești din nou fericirea. Și îmi place să particip la deschiderea ușii către ea. Îi zâmbi.

Lyla știa că nu văzuse niciodată o privire mai cumplită în ochii unui om decât într-ai lui Joe. Cât putea ea vedea cu mintea și cu ochii, se întindea doar un pustiu emoțional. Îi venea să plângă. Dar pentru că el aștepta, pentru că ceva îi spunea că trebuia să-i acorde acest moment de aprobare, reuși să-și calmeze expresia. Îi atinse mâna, repede, căci să zăbovească ar fi însemnat să invite mai mult din nevoia care creștea cu fiecare clipă. El nu voia mângâierea ei. El voia doar distanța și siguranța, două dorințe pe care ea le cunoștea foarte bine.

— Și eu mă bucur că tu și Pippa ați fost cu mine.

Mâna lui se încheștă o dată, reflexiv, apoi el o trase peste masă și o făcu să dispară sub tăblie.

— Uită-te! Făcu semn din cap spre jocul care se apropia de sfârșit. Se pare că Pippa află ce bun este Josh.

Lyla aruncă o privire peste umăr, bucuroasă de ușoara semiobscuritate a încăperii. Lacrimi cărora nu le putea îngădui să curgă îi încetoșară vederea, dar răspunse ca și cum ar fi văzut clar.

— Ai avut dreptate. Nu pare prea supărată.

Râsul Pipsei răsună strălucitor, tânăr și liber. Lyla își dori deodată să fi avut măcar jumătate din bucuria de a trăi a femeii mai mature. Pippa ar fi știut cum să se apropie de Joe fără să-l rănească.

CAPITOLUL 9

Pippa studie silueta lui Josh, sfâșiată între enervarea față de farsa pe care i-o făcuse și admirația pentru stilul lui sportiv. Mișcările lui erau gândite și grațioase, line și perfect sincronizate. O dată și încă o dată, săgeata lui se înfipse în centrul țintei. Spectatorii lor se înmulțiseră la fiecare aruncare. Jucase bine și ea, dar nimic din ce făcuse nu se apropiase de măiestria lui Josh. Fără să-și dea seama, zâmbi în timp ce ultima lui săgeată nimerea ținta.

— Cred că te urăsc, îl anunță ea râzând.

El se întoarse, cu ochii aprinși de bucuria câștigului și a păcălelii pe care i-o trăsese ispititoarei cu ochi strălucitori.

— Ai meritat să mănânci bătaie, îi răspunse el zâmbind cu gura până la urechi. Aroganța nu este o calitate.

— Uite cine vorbește! Nu se vede nici un strop de modestie de unde stau eu.

El veni lângă ea, îi înconjură talia cu brațul și o trase aproape.

— Mai ține-ți expresia aia îmbufnată pe față un minut și îți promit că te sărut până ți-o șterg, murmură el cu voce scăzută, acoperit de zgomotul mulțimii.

Pippa privi în jur. Îi plăcea foarte mult bărbatul ăsta șăgalnic. Sperase că el o să-și dea drumul, dar nu se așteptase nici ea la genul de drăcovenii de care părea capabil Josh.

— Aș putea să spun că vreau s-o văd și pe-asta?

— Haide. Te invit s-o faci.

Aproape că o făcu. Ar fi fost atât de ușor să-și ridice buzele ca să-l provoace. Dar aveau spectatori, și când Josh o s-o atingă, ea o să uite. Pasiunea o să șteargă orice altceva în afară de nevoia de a-și uni trupul cu al lui. Reținerea nu mai era posibilă și o știau amândoi. Data viitoare când vor fi împreună, focul o să-i ardă pe amândoi.

— Afurisitul! șopti ea.

El râse de ea, simțindu-se mai puternic și mai tânăr decât se simțise vreodată. Pippa îl făcea să creadă în dorință și în pasiune și în viață. Stăpânirea era un mijloc de a-și intensifica plăcerea. Opreliștile adăugau sarea și piperul și câștigul atât de multă nevoia de mai mult. O îmbrățișă o dată și-i dădu drumul.

— Diseară, îi spuse răgușit când o lăsă din brațe.

— Diseară. Măine și cât timp marea se întinde înaintea noastră, i-o întoarse ea. Treisprezece zile de Noroc.

— Treisprezece zile de Stele.

Ea făcu o strâmbătură. El zâmbi malițios.

— Am crezut că a fost bună.

— A fost groaznică, îl contrazise ea în timp ce se îndreptau din nou spre separeul lor.

— Nu mai rea decât a ta. Credeam că scriitorii au mai multă imaginație.

— Credeam că am fost foarte sugestivă.

— Tot n-ai terminat? îi întrebă Joe în timp ce ei se așezau. Înainte ca vreunul să apuce să răspundă, el adăugă: Nu vă instalați prea comod. Chelnerița a venit chiar adineauri să ne spună că masa noastră din restaurant este gata.

— Foarte bine, mor de foame, spuse Pippa. Îmi place homarul și majoritatea fructelor de mare.

Josh se ridică și își împleti degetele cu ale Pippa.

— Încep să cred că îți place aproape orice.

Ea îi aruncă o privire cochetă, fluturându-și genele, ca să fie ca la carte.

— N-o să-ți spun niciodată.

Lyla privi acest schimb de replici, dorind să poată împărtăși cu Joe același gen de distracție. Dar chipul lui se închisese pentru ea acum, iar mâinile și le ținea pe lângă corp. Ea era singură într-un grup de patru. Izolarea era surprinzător de completă. Prânzul a fost în același stil. Pippa și Josh creau o atmosferă veselă, plină de insinuări și provocări. Joe și ea luau parte, dar celălalt cuplu nu părea conștient că participarea lor era în cel mai bun caz simbolică. Când în sfârșit se întoarseră pe vapor, mai târziu în după-amiaza aceea, Lyla avea deja o durere groaznică de cap.

— Domnișoară Carson?

Lyla se opri în timp ce se apropia administratorul.

— Da?

— Vă caută un bărbat. Îl cheamă Edward Donovan. A spus că îl cunoașteți și că vă așteaptă în salonul de pe puntea de promenadă.

Pălind la auzul numelui agentului de la Procuratura Districtuală care o interogase prima dată, Lyla înclină din cap.

— Mulțumesc, spuse ea pierdută.

Administratorul se uită curios la ea înainte de a se îndepărta. Pippa o atinse pe Lyla pe braț, cu o expresie care-i reflecta îngrijorarea.

— Ce s-a întâmplat? Cine e individul ăsta, Donovan?

Lyla încercă să ridice din umeri, dar mușchii îi erau prea încordați ca să ducă gestul până la capăt.

— Este tipul care a inițiat operația în privința afacerii cu droguri pentru care am ajuns să fiu învinovățită eu, la început.

— Parcă ai spus că procesul s-a terminat.

— S-a terminat. S-a dat verdictul de vinovăție pentru șeful meu. Dar mai sunt și apelurile. Iar el chiar avea bani să-și angajeze cei mai buni avocați din țară. Lyla privi de-a lungul coridorului. Trebuie să văd ce vrea Donovan.

Gândul o făcu să tremure. Pentru câteva momente prețioase astăzi uitase trecutul.

Joe o privi pe Lyla, simțind valurile de frică și durere ca pe niște zgârieturi palpabile peste țesătura minții lui. Ar fi vrut s-o ia în brațe, să-i spună că nimeni și nimic n-o să-i facă rău din nou. Dar știa că este o dorință inutilă, pentru că viitorul era acoperit de întuneric. Putea simți norii adunându-se în jurul lor, al tuturor. Aruncă o privire spre fratele său, numai pentru a-l descoperi pe Josh studiindu-l.

— E rău, nu-i așa? spuse Josh liniștit, vorbind pe un ton jos, sub cel al conversației dintre cele două femei.

— Al naibii de rău, aprobă Joe de-a dreptul.

Cu numai o săptămână în urmă, Josh ar fi pus la îndoială siguranța lui Joe. Astăzi îi accepta cunoașterea ca și cum ar fi fost un fapt real.

— Ai vreun detaliu sau un avertisment vag?

Joe scutură din cap, dorind să se fi aflat într-un loc izolat. Erau atâtea informații, încât să selecteze din acest labirint era aproape imposibil.

— Deocamdată, nu.

Pippa se întoarce, atrăgând privirile ambilor bărbați.

— Nu cred că trebuie să se întâlnească singură cu persoana asta. Pe mine nu mă ascultă.

Josh o studiază pe femeia mai tânără, văzând mândria care îi scăpase mai devreme.

— Are dreptate. Dacă ai avea familia cu tine, ai vrea să te însoțească.

— Nici unul dintre voi nu-mi sunteți rude și n-aveți de ce să vă băgați în încurcătura asta. E o murdărie și se pare că nu-i pasă nimănui cine nimerește în mocirlă. Vinovații sau nevinovații sunt același lucru pentru ei.

Ochii Pippiei aruncară flăcări la disperarea din vocea Lylei.

— Asta clarifică lucrurile. Merg și eu. Un salon e un loc public. Târâtura aia nu mă poate împiedica să stau acolo.

Înfățișarea ei sfida pe toată lumea.

Josh își lăsă un braț peste umerii ei, strângând-o lângă el.

— Jos, balaurul meu cu păr platinat. Merg și eu.

— Și eu la fel, adăugă Joe, ducându-se lângă Lyla. O luă de mână, împotrivindu-se eforturilor ei de a și-o elibera.

Lyla se uită la micul cerc de sprijin pe care îl căpătase deodată. Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Nu puteți, șopti ea, privindu-l pe fiecare în parte. Sunteți foarte buni, dar asta e problema mea.

— O facem a noastră. Din nou Josh era cel care lua conducerea. După câte văd, ai prea puțină putere să te poți tângui, indiferent pentru ce. Toți avem, și

În plus nici unuia din noi nu-i place să piardă. Fie că ne vrei, fie că nu, venim cu tine.

Pippa încuviință cu putere din cap, cu o expresie aprinsă de provocare.

— Are dreptate. Ascultă-l! Avem și putere și timp. Lasă-ne să te însoțim.

Lyla aruncă o privire spre Joe. Ar fi putut refuza sprijinul perechii mai în vârstă, dar privirea insistentă din ochii lui Joe era cu totul altă poveste.

— Ești sigur? îl întreabă ea, cercetându-i chipul.

— Sunt foarte sigur.

Ar fi putut adăuga că, dacă ea n-ar accepta ajutorul lui, viitorul ei nu s-ar fi hotărât în bine. Ar fi putut spune că viitorul lor, al tuturor, atârna de această „povară”, cum o numea ea. Încă nu știa amănunțele, dar înțelegea cât de important era ca ea să fie de acord.

— Bine. Lyla îl strânse de mână. Fusesse atâta timp singură încât nu mai crezuse să aibă vreodată pe cineva care să creadă în ea. Acum avea trei credincioși. Zâmbetul ei tremurat îi cuprinse pe toți. Vă mulțumesc.

Josh o luă de braț și o întoarse spre pupa vaporului.

— Încă n-am făcut nimic.

Formară un grup compact, doi câte doi, în timp ce mergeau pe punte. Pentru că se întorseseră prea târziu pentru prânz și prea devreme pentru cină, coridorul era aproape pustiu, nu mai umbla nimeni pe-acolo. Intrară în salon împreună, un front unit împotriva abuscadei care-i aștepta.

În fundul salonului stătea un bărbat, privind spre ușă. Îi studie pe toți patru în timp ce se apropiau să i se alăture. Sprâncenele-i se ridicară când mai întâi se așeză Lyla, apoi și ceilalți.

— Nu cred că e nevoie de spectatori.

— Noi credem că da.

Și Josh și Joe vorbiră deodată.

Josh aruncă o privire spre chipul hotărât al fratelui său și se lăsă pe spate pe scaun. O să cânte ca vioara a doua, deocamdată. Când mâna Pippei se strecură într-a lui el privi spre ea. După înfățișare, îi aplauda conduita. Îl umplu un sentiment cald, care n-avea nimic de-a face cu situația respectivă. Nimeni, în toată viața lui, nu-i arătase vreodată acest gen de aprobare. Nici măcar nu știuse că are nevoie de așa ceva. Mâna i se strânse peste a ei înainte de a se întoarce din nou spre bărbatul care, pentru moment, făcea cărțile.

Donovan se încruntă. Rotindu-și absent paharul pe care-l ținea în mână, îi studia pe cei trei pe care nu-i așteptase.

— Nu cred că e înțelept ceea ce faceți. Nu prea cred că consiliul dumneavoastră de administrație va fi mulțumit de interesul manifestat într-o anchetă legată de droguri, domnule Luck. Sau implicarea dumneavoastră, domnule Luck. N-o să-i facă prea bine reputației dumneavoastră. Majoritatea oamenilor nici măcar nu cred în povești despre clarviziune.

Joe zâmbi întunecat.

— Aveți întotdeauna obiceiul să anchemtați cetățeni nevinovați? Interesantă tehnică. Deloc genul de treabă care să vă garanteze simpatia oamenilor obișnuiți, dară ar fi să se afle, într-un ziar poate.

— Mă amenințați?

— V-aș putea pune aceeași întrebare.

Cei doi bărbați se priviră fix unul pe celălalt, nici unul nefiind pregătit să dea înapoi. Josh făcu să se încline balanța.

— S-ar putea să preferi să umbli cu foarte mare atenție, Donovan. Oamenii în poziția mea știu al dracului de multe despre ceea ce ar trebui ținut secret.

Sâcâie-mă, pe mine sau pe cei la care țin, și lovesc și eu. Tare!

Capul lui Donovan oscilă între cei doi Luck.

— Nu știți în ce sunteți implicați și nici cine e femeia asta.

— Ba știm, vorbe Pippa pentru prima dată, aplecându-se în față pe scaun.

Încruntarea lui Donovan se adânci când se întoarse spre Lyla. Ea îl înfruntă, ceva ce fusese incapabilă să facă în trecut. Simțindu-se vinovată și murdărită de anchetă, îi permisesse acestui bărbat s-o intimideze, așa cum încerca să facă acum cu prietenii ei. Pentru prima dată, privi, dincolo de frica și înfrângerea ei, până la adevăr.

— Eu le-am spus, zise ea direct. Nu aveam nimic de ascuns și eram obosită să mă port așa cum aș fi vrut.

— Asta a fost o greșeală, Lyla, spuse el, cu vocea plină de insinuări.

Lyla păli, dar își menținu curajul. De data aceasta avea lângă ea oameni care o credeau pe cuvânt. N-o să-i trădeze fugind sau prăbușindu-se în fața dușmanului.

— Nu cred.

— De ce nu treceți la subiect? Lyla este în vacanță, iar noi avem treabă. Spuneți ce aveți de spus și lăsați-ne în pace.

— N-am venit să spun ceva. Am venit s-o iau pe Lyla.

Lyla înțepeni, frica străbătându-i prin stăpânirea fragilă pe care reușise să și-o construiască. Josh și Joe se îndreptară, amândoi cu aproape aceeași expresie hotărâtă pe chip. Nici unul nu părea pregătit s-o predea pe Lyla.

— Aveți mandat?

— N-am nevoie. N-o arestez. E pentru binele ei. E înaintat un recurs pentru o nouă judecată. Ea este martorul nostru principal. Vrem s-o ținem undeva în siguranță până când se rezolvă cazul.

— Pe dracu'! explodează Joe cu o furie care nu-i stătea în fire. Recursurile durează. Ce aveți de gând să faceți, s-o țineți închisă la nesfârșit? Când va fi în stare să-și vadă de viața ei? Sau țara asta s-a hotărât să renege brusc promisiunile pe care le-a făcut în Constituție?

— Fii atent, Luck! Asta este treaba Procuraturii districtuale și nu a ta. În caz că ai fost prea pierdut în lumea ta închipuită, noi suntem aici într-un război. Folosim orice arme putem ca să facem bine, măcar cât de puțin. Fără să-și dea seama, în cuvintele lui se strecură amărăciunea unui om bun care încerca să facă o slujbă imposibilă. Nu dau o ceapă degerată pe ce trebuie să fac. Navaro se duce la închisoare și dacă asta înseamnă să fac pe dădaca pentru o oarecare Lyla Carson, atunci o să fiu pe urmele ei până la paștele cailor. Își puse palmele pe masă și îi fulgeră pe toți cu privirea, pe rând. Și ar fi bine să nu-mi stea nimeni în cale.

Joe se aplecă în scaun.

— Iar eu îți spun că tu și blestemata ta de anchetă ați făcut destul rău.

— Dacă micuța ta prietenă n-ar fi fost atât de naivă, n-ar fi acum în beleaua asta. Și-a făcut opțiunile. E prea târziu să strige că-i cad rău la stomac.

— Nu merg cu tine.

Donovan și Lyla rămaseră să se privească în ochi.

— Ba mergi. N-ai de ales.

— Ba are de ales, intervine Pippa. Noi îi dăm de ales. Cât despre siguranță, un asasin hotărât o să găsească o cale, oricât ar fi precauțiile luate. Nu e

mai în siguranță cu dumneavoastră decât ar fi cu noi. Mortul e mort.

Lyla îi surprinse pe toți pufnind în râs.

— Mulțumesc mult.

Pippa ridică din umeri, iar bluza îi alunecă de pe unul din ei. Donovan spumega. Josh trase bluza în sus, la loc, iar Joe se ridică.

— Așa nu ajungem nicăieri. Adevărul e că, după câte văd eu, nu poți să faci nimic. Nu poți s-o arestezi pe Lyla, iar răpirea e un delict federal. Și orice altceva o să-ți creeze o publicitate pe care nici tu, nici departamentul tău nu vi-o doriți.

— Vreau s-o văd și pe-asta!

— Încearcă!

Cu mișcările spasmodice de furie reținută, Donovan se ridică în picioare.

— O să gândiți altfel dacă unul sau voi toți ajungeți la spital. Dacă aveți noroc, n-o să fie la morgă. Tipii ăia joacă pe viață și pe moarte. Drogurile înseamnă munți de bani. Totul se poate cumpăra. Cel puțin, cu noi are o șansă de a se lupta. Voi nu-i dați nimic. Scoase o carte de vizită din buzunar, măzgăli un număr de telefon pe spatele ei, și o aruncă pe masă în fața Lylei. Când se încing lucrurile prea tare, dă-ne un telefon. S-ar putea să mai fim încă interesați să te ținem în viață.

— Ce om dezagreabil, murmură Pippa, privindu-l pe Donovan ieșind cu pași mari din încăpere. Nici nu-i de mirare că ai trecut prin atâtea.

Lyla luă cartea de vizită, privind-o fără s-o vadă, cu adevărat.

— Nu-mi place, dar datorită lui a ajuns să fie judecat Navaro. Donovan n-a vrut să creadă că eu aș fi atât de sofisticată încât să pun la cale genul de operație pe care îl montase Navaro. În ciuda superiorilor lui, Donovan a continuat să facă investigații

când toți ceilalți erau gata să mă condamne. M-a înnebunit cu întrebările și m-a înspăimântat până mi-am adus aminte de lucruri pe care nici măcar nu-mi dădusem seama că le știu. Se uită în, sus și zâmbi tremurat. E dur, nu dă doi bani pe inteligența mea și nu are timp de politețuri, dar atunci m-a tratat mai bine decât oricine altcineva.

— Asta tot nu-i dă dreptul să încerce să te forțeze să trăiești ca un delictent pentru o perioadă nelimitată, argumentă Pippa.

— Dar alternativa este să vă implic pe voi. Avea dreptate în privința asta. Organizația lui Navaro nu e una cu care să te joci. Are bani în locuri în care Procuratura districtuală nu poate ajunge. Lyla își stăpâni un frison, hotărâtă să fie cinstită. Viețile tuturor depindeau de asta. Ce știu eu e cel puțin jumătate din cazul împotriva lui Navaro. Dacă mă omoară, el ar putea să scape basma curată.

Pentru o clipă, nimeni nu vorbește. Josh se uită la Pippa, încercând să-și închipuie cum s-ar simți dacă ea ar fi cea care ar păți-o din cauza intervenției lor. Nodul din stomac îi spuse că ar fi prea afectat. Și Joe? Privi spre fratele său. Ar rămâne cu adevărat singur dacă Joe ar fi prețul. Apoi privi la Lyla. Pippa avusese dreptate tot timpul. Lyla fusese prinsă într-o situație pe care nu avea cum să o prevadă. Merita mai mult decât frica pentru viitor.

Joe nu se uita la nimeni. Mai degrabă gândurile lui se întorceau în interior, spre sursa de pace și cunoaștere care îl susținuse în fiecare criză din viața sa. Pentru că, de când își putea aduce aminte, ajutase oamenii, în limitele forței și puterii lui. Deși de data asta mizele erau mai mari și potențial mai costisitoare, avea o singură opțiune. La bine sau la rău, era implicat.

Pippa se uita la ceilalți trei. Ea nu trebuia să ia o hotărâre. Ea 0 luase din clipa când Lyla își răsturnase geanta, chiar la prima lor întâlnire. Nu fusese niciodată în stare să le întoarcă spatele ființelor rănite. Prețurile pe care le plătea în viață pentru opțiuni nu contaseră niciodată pentru ea. Singurul scop era de a trăi cât mai bine și mai profund posibil.

— Cred că ne-am hotărât toți, spuse ea încet când nimeni nu părea dispus să vorbească. Eu rămân.

— Și eu la fel, o secundă Josh.

— Și eu, adăugă Joe ferm.

Lyla scutură din cap.

— N-ar trebui să vă las.

Joe o luă de mână, privind în ochii ei întunecați.

— Dar o să n-ai lași.

Ea ezită, dorindu-și să fi fost destul de vitează ca să-i refuze. Apoi încet, rugându-se să nu facă vreunul sau tuturor vreun rău ireparabil, încuviință din cap.

— Acum avem nevoie de un plan, anunță Pippa, proptindu-și coatele pe masă. Dacă Donovan te-a găsit, atunci e o treabă ușoară să te găsească și târătura aia de Navaro. Și cum vaporul ăsta e deja plin de străini, n-avem nici o șansă să descoperim dacă e deja cineva la bord.

— Nu cred că trebuie să ne preocupe asta. Pe nou-veniți trebuie să-i supraveghem. Adu-ți aminte, nimeni n-a știut că Lyla s-a îmbarcat în croaziera asta. N-ar fi avut timp să infiltreze pe cineva, raționă Josh.

— Nu, dar au avut timp să cumpere pe cineva, sublinie Joe.

Lyla se strâmbă.

— Mulțumesc. Chiar aveam nevoie de asta.

Joe o strânse lângă el.

— Să ne mințim singuri înseamnă sinucidere.

— Cel puțin avem mintea de prezicător a lui Joe. El e asul nostru, o să fim avertizați din vreme.

Lyla privi la Josh, surprinsă de descriere.

— Ce vrei să spui?

— Dacă înțeleg bine ce mi-a spus Joe, o emoție puternică, cum ar fi intenția de a omorî pe cineva, este un steag roșu, intens vizibil și foarte ușor de depistat pentru cineva cu sensibilitatea lui.

— Te gândești la ce mă gândesc și eu, comentă Joe.

Josh zâmbi malițios, arătând primejdios de categoric.

— Până când se termină porcăria asta sau ne vine o idee mai bună, voi doi sunteți siamezi.

— Dar nu putem. Ai obligațiile tale, obiectă Lyla.

— Așa nu exclude să am și o viață privată, răspunse Joe, privind-o concentrat.

Ea se încruntă.

— Nu-mi place asta.

Pippa atinse mâna liberă a Lylei.

— Ascultă-i! Joe este singura șansă a ta până când ne gândim la ceva mai bun.

Lyla oftă, știind că au dreptate.

— Mă bucur că sunteți toți aici. Nu vreau nici măcar să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat altfel.

Pippa se ridică, cu Josh chiar în spatele ei.

— Mie, una, mi-ar prinde bine puțină odihnă. Să ne retragem în cabinele noastre și apoi să ne întâlnim din nou pentru cină. Undeva pe insulă. Poate la restaurantul bucătarului ăluia de care ne-ai povestit, Joe, sugeră Pippa.

— Bună idee. Dacă are cineva nevoie de noi, ne găsește în cabina Lylei.

O sili pe Lyla să se ridice în picioare, fără să-i mai dea o șansă să-l contrazică.

— Nu știu în ce ne-ai băgat pe toți, Pippa Weldon, dar nu-mi pare rău, că am venit în croaziera asta, îi șopti Josh, aplecându-și capul până oând buzele lui se lipiră de urechea Pippei.

Ea se înfioră și se întoarse să-l înfrunte. Cercetându-i chipul în căutarea adevărului, văzu doar o întărire a cuvintelor lui.

— Îți mulțumesc că ți-ai folosit influența. Aș fi înțeles dacă ai fi vrut să te ții deoparte, dat fiind ceea ce simți față de Lyla.

— Cred că am greșit în privința ei. Ea este cum ai spus tu, nu cum am crezut eu.

Pippa îl mângâie pe față, degetele ei zăbovind peste osul puternic al maxilarului lui.

— Îmi placi cu adevărat, Joshua Luck.

Zâmbetul lui exprima un amestec de emoții. Ea se scaldă în el și i-l înapoie celui care i-l dăruise.

— Mă întreb dacă la fel de mult cât te plac eu. El îi luă mâna și i-o trase sub brațul lui. Mergem să vedem?

— Credeam că n-o să mi-o mai ceri odată!

CAPITOLUL 10

Josh închise ușa la cabina Pippa. Ea se răsuci în brațele lui, zâmbind.

— Mă bucur că nu mai am douăzeci de ani.

Sprâncenele lui se ridicară la acest comentariu.

— A propos de ce?

— De asta.

Își mulă rotunjimile pe trupul lui, lăsându-l să o simtă în întregime.

El îi cuprinse fața între palme, privind-o în ochi, ca și cum ar fi putut vedea în ei dincolo de ziua de mâine.

— Ești o femeie nemaipomenită, Pippa Weldon. Nu cred că am cunoscut vreodată pe cineva care să poată fi atât de cinstit.

— Te deranjează?

Ea îi cercetă expresia.

El scutură din cap, zâmbind larg.

— Nu. Mă face să simt toate însușirile masculine primitive, excitante și categoric nu plăcute sau relaxante.

Râzând, ea se ridică pe vârfuri ca să-i sărute buzele.

— Sunt foarte bucuroasă că femeia aia a fost așa de proastă în privința ta. Cred că altfel nu te-aș fi întâlnit niciodată.

Măinile lui alunecară pe umerii ei, trăgând-o și mai aproape. Nu voia să-și aducă aminte de viața pe care o lăsase în urmă. Știa, indiferent ce i-ar fi adus următoarele treisprezece zile, că n-o să mai fie niciodată același.

— Și eu mă bucur că Lisa a simțit așa, recunosc eu.

— Drăguț nume!

— Atrăgătoare femeie!

— Ar trebui să fii geloasă? întrebă ea răgușit.

Măinile lui se mutară mai jos, cuprinzându-i sânii în palme.

— Nu pune întrebări prostești.

Ea chicoti profund, din gât. Simțea focul dorinței începând să crească. Strecurându-și degetele între nasturii de la cămașa lui, dădu de părul des de pe piept. Șuvițele erau mătăsoase, încălzite de trupul lui. El tresări la prima atingere, apoi se aplecă să-i simtă mai bine mângâierea intimă.

— Ți place.

— Doar n-ai făcut-o pentru că ți-ai închipuit că nu mi-ar plăcea.

Degetele ei îi găsiră sfârcurile. În timp ce i le ciupea ușor, văzu cum fața i se încordează de dorință. Când el făcu la fel, ea înspiră profund, inhalându-i parfumul avidă după aroma aceea.

— Ce-ți place?

— Orice ești pregătită să-mi dai, răspunse el respirând greu și trăgându-i bluza în jos peste brațe, astfel încât sânii să-i fie dezgoliți privirilor lui.

Pippa se aplecă spre mâinile lui, lăsând căldura trupului lui și atingerea lui să alunge nevoia de

cuvinte. El era blând, totuși în mângâierile lui se simțea forța, forța de a provoca. Pleoapele ei se lăsară, estompând lumina din cabină, concentrându-i gândurile și simțurile asupra bărbatului.

— Frumoasă e prea puțin ca să te descriu, îi șopti el când bluza ei căzu până în talie, oprindu-se la betelia pantalonilor. De ce stăm aici în picioare când am putea fi acolo?

— De-abia aștept!

El răsă răgușit. Candoarea ei era încă ceva care-i atâța dorința.

— La naiba, femeie, n-ai nici un pic de viclenie în tine?

— Nu. Îi trase capul în jos, spre al ei. Și în tine sunt prea multe vorbe. Acțiune acum, discuții mai târziu.

Gura ei o acoperi pe a lui, luând și dând cu fervoare egală.

Josh o ridică în brațe, gestul romantic fiind la fel de străin firii lui pe cât îi era și pasiunea care ardea prinzând viață în trupul său. O duse până la pat, lăsându-se cu un genunchi pe cuvertură. Mâinile ei îl țineau în așa fel încât când ar fi lăsat-o din brațe, să constate că despărțirea e imposibilă.

— Eu aveam de gând s-o iau încet.

— Data viitoare.

Pippa îi descheie nasturii de la cămașă și i-o împinse de pe umeri. Mușchii îi jucau sub pielea bronzată. Maturitatea îi dăduse mai mult decât vârstă. Avea prestanță, din nou acea calitate regală pe care ea o găsea imposibil de ignorat. O chema, o voce de vrajă tăcută pe care n-o mai auzise până acum. Mâinile ei îi neteziră unghiurile și suprafețele corpului. Gemetele lui erau implorări și ordine pentru mai mult. Niciodată dezbrăcatul unui bărbat nu-i făcuse atâta plăcere. De-abia observă că propriile ei haine zăceau acum pe podea, într-o grămadă, încurcate cu ale lui. Soarele se revărsa prin hublou, luminându-i pe amândoi. O sculptură de Rodin n-ar fi fost mai superb cizelată. Atitudinile erau clasice, mai mult decât

pasiune, decât simplă nevoie. Pe chipurile lor strălucea emoția, poate mai mult decât își dădea seama vreunul dintre ei. Pippa era șoimul care plutise întotdeauna deasupra pasiunii momentului, iar Josh era vulturul care nu cunoscuse niciodată extazul zborului. Creaturi puternice, ființe călite prin timp, împrejurări și durere, se aflau alături, egali.

Josh se ridică deasupra ei, privind ochii de culoare deschisă ai Pippei, în timp ce ea se ridică să-l întâmpine în mișcarea care-i contopea. Numele ei era pe buzele lui când căldura ei se închise în jurul lui. Al lui fu o șoaptă când ea îl trase în jos, în brațele ei.

— Am sperat că o să fie așa, spuse Pippa.

Contopirea lor era atât de deplină și nouă, încât trebui să se oprească să savureze senzația.

— Pari surprinsă, murmură el.

Josh îi ciupi ușor sânul, limba lui înfășurându-i-se în jurul sfârcului. Fiorii de încântare care străbăteau pielea Pippei, deveneau mici palpații care-i stârneau lui simțurile.

Degetele ei i se înfipseră în păr, ridicându-i capul astfel ca ochii să li se întâlnească.

— Sunt. Nu crezusem că e posibilă o asemenea împlinire.

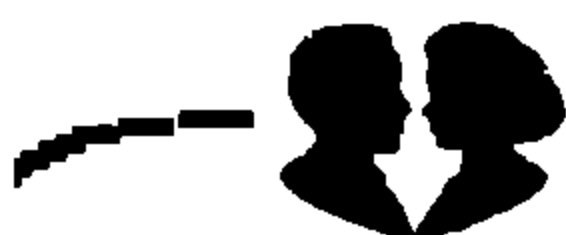
Zâmbetul ei ușor era amestecat cu tristețe și un strop de triumf.

El o mângâie de-a lungul întregului trup, bucurându-se de senzația de-a o avea sub mâini.

— Nici eu. Ciudat că a trebuit să așteptăm atât de mult ca s-o găsim.

Și unul pe celălalt, ar fi putut adăuga Pippa, dar n-o făcu. Pentru o clipă se luptă cu pornirea de a ieși din regulile pe care și le stabiliseră.

Nebunia generatoare de dorință a acestei uniri, mai mult decât era vreunul dintre ei pregătit, era cea mai desăvârșită formă de tortură. Ea închise ochii să-i blocheze imaginea afară și în loc de asta găsi una încă și mai puternică în mintea ei. Fantezie, realitate. În timp ce mâinile lui începură să se miște peste ea,

ea nu știa unde se termina una și unde începea cealaltă. Ce brumă de stăpânire mai avusese, îi scăpase. Trupul lui îi aparținea. Minteai lui nu adăpostea alte gânduri în afară de ea. Ea deschise ochii, uitându-se într-ai lui, pe când pasiunea îi purta și mai sus. Gemetele lui se potriveau cu ale ei. Căldura lui o declanșa pe a ei. Focul se dezlănțui, scăpând de sub control. Se înălțară mai sus, îndreptându-se spre soare, spre stele.

Unghiile ei i se înfipseră în spate. Undeva, la marginea conștientului ei, băntuia scopul pe care se străduiau să-l atingă. Nu putea să piardă ritmul acum. Era imperativ să ajungă acolo împreună.

— Ține-te de mine, îi comandă el, împingând înainte.

Pippa răspunse, repezindu-se să-l întâmpine într-un talaz sălbatic care-l luă prin surprindere.

O novă. Un infern incandescent de lumină și căldură instantanee. Apoi moartea, o alunecare lentă înapoi la realitate. Mângâierea și apropierea brațelor în jurul trupurilor îndestulate. O șoaptă, o blândețe a pasiunii împărtășite și consumate până la ultima picătură. Liniște.

Pippa deschise ochii, privind la chipul de pe perna de lângă ea. Sudoarea adăuga o strălucire bogată pielii lui. Se întinse să-i mângâie fața, cu degetele alunecând prin părul umed de pe tâmpilele lui.

— Ți-am spus cât de sexi ești? îl întreabă ea încet.

Josh se uită la ea, zâmbind la întrebare și la femeia destul de sigură pentru a fi vulnerabilă.

— Nu, dar mi-ar place să ascult de ce.

Ea îi sărută buzele și le trase conturul cu limba. Josh se rostogoli pe spate și o trase pe pieptul lui.

— Ține-o tot așa și ne întoarcem din nou la faza de a nu vorbi.

— Mă tachinezi.

Mâinile lui îi cuprinsesă sânii, ridicându-i și strângându-i ușor unul lângă altul.

— Cum poate cineva atât de suplu să fie construit atât de perfect? murmură el dintr-un impuls.

— Genetic.

Pippa se instalează peste coapsele lui, fâțându-se puțin, ca să găsească exact punctul care să-i atâțe pe amândoi.

Josh o înghionti, zâmbind malițios la reacția rapidă a trupului ei. Sfârcurile ei înfloriră cu nerăbdare. El îl răsplăti pe fiecare cu o mângâiere cu limba și un sărut.

— Ar trebui să ne odihnim, îi aminti Pippa, cu ochii aprinși de o intenție răutăcioasă.

— Niciodată în viața mea n-am avut mai puțin chef de odihnă, i-o întoarse Josh de-a dreptul, râzând când ea roși. Aș vrea să știu cum ai reușit asta?

Ea flutură din gene spre el.

— Prin exercițiu. Nu ești de părere că am făcut-o bine?

— Superb. O trase în jos, astfel încât buzele ei erau la vreo doi centimetri de ale lui. Așa cum faci totul.

— Complimente. Îmi plac foarte mult.

— Atunci pregătește-te să te îneci în ele. Cred că am un milion în așteptare; numai pentru tine.

— Lingușitorule!

El o sărută profund și când își ridică capul amândoi respirau greu.

— O să le câștigi. La fel și eu.

Astfel începu legătura lor.

— Nu cred că este o idee bună, bombăni Lyla nefericită.

Se uita la Joe cum îi controla cabina. Să fie închisă cu el zi de zi, poate chiar ceas de ceas, începea să capete proporții epice. Sentimente pe care ea nu le cunoscuse niciodată făceau aproape imposibil să se simtă degajată în compania lui. Dacă ar fi avut parte de puțină singurătate, poate că și-ar fi regăsit, într-o măsură, stăpânirea. În loc de asta, trebuia să-și găsească echilibrul sub privirile lui.

Joe se întoarse s-o studieze. Animația și culoarea îi părăsiseră chipul, costumul cel nou părând aproape tipător în contrast cu paloarea și expresia ei agitată.

— Atunci ce propui? o întreabă el brusc, înfuriat de modul în care ea părea pregătită să se lase să cadă și să facă pe moarta pentru că jocul devenea dur. Te las aici la mila numai Dumnezeu-știe-cui? Sau poate ar trebui să ne prefacem cu toții că nici nu te cunoaștem?

— Nu e problema voastră.

Chiar și ea își dădea seama că se repetă.

— Începi să te repeți ca o placă stricată. Știu că trecutul n-a fost cel mai bun prilej în care să înveți ce e încrederea, dar asta se întâmplă acum. Nu plecăm nicăieri și vrem să te ajutăm.

— De ce?

— De ce nu? Joe veni spre ea și o ridică de pe scaun. Exact când credea el că ea face progrese, trecutul se întorcea s-o înmormânteze în neajutorarea aceea cumplită. Supărarea lui crescuse — împotriva ei, a situației și a propriei sale neputințe de a face mai mult. La naiba, femeie, luptă pentru tine! Ajută-ne să te ajutăm. Sau ești atât de slabă încât te dai bătută la primul semn de necaz?

Lyla privi pierdută la ochii lui care aruncau fulgere, uluită de furia pe care o declanșau. Pentru că a-i spune tot însemna a-l împovăra cu ceva ce el deja refuzase, se hotărî pentru o jumătate de adevăr.

— Sunt obosită, Joe. Sunt obosită să lupt în bătălii pe care nu sunt sigură că le pot câștiga. Sunt obosită de șoapte și priviri murdare. Sunt obosită de privit peste umăr. Și sunt obosită să fiu singură. Dar mai mult decât toate astea, nu mai pot avea încredere în mine sau în oricine altcineva. Aveți, tu și Josh și Pippa, vreo idee de ceea ce-mi cereți? Voi sunteți străini, persoane întâlnite din întâmplare, pe care nu le cunosc. Propriul tău frate aproape crede că eu am făcut-o.

— A spus el asta?

— Atitudinea lui a spus-o.

— Josh nu s-ar sinchisi să se ascundă după o atitudine și e al naibii de sigur că nu s-ar lăsa amestecat într-o afacere dacă nu ar avea un motiv valabil.

— Ce zici de Pippa ca motiv? Nici unuia din noi nu se putea să-i scape focul care e între ei. El o vrea pe ea și, dintr-un motiv oarecare, ea vrea să mă ajute pe mine.

Joe scutură din cap chiar înainte ca ea să fi terminat de vorbit.

— Greșești. Josh nu acționează așa, și chiar dacă el ar face-o, Pippa ar fi depistat imediat genul ăsta de manevră. Îi susținu privirea și adăugă: Dar toate astea sunt scuze. Adevăratul motiv pentru care nu ne vrei este că te temi să nu te părăsim și noi cum au făcut toți ceilalți. Nu ne cunoști pe nici unul dintre noi destul de bine ca să ai încredere.

Lyla închise ochii, adunându-și puterile.

— Da, spuse ea liniștit. Propria mea familie m-a părăsit când aveam mai multă nevoie de ei și asta aproape că m-a terminat. Nu-mi pot îngădui să mai depind din nou de cineva. S-ar putea să nu supraviețuiesc data viitoare.

Joe îi privi fix chipul închis, înțelegându-i profunzimea dezamăgirii. O scutură o dată cu blândețe, pentru a-i atrage atenția. Așteptă până ce ea se uită la el.

— Nici unul dintre noi nu te va părăsi. Asta e o promisiune. Dar chiar dacă asta n-ar fi adevărat, pur și simplu nu ai de ales decât dacă fie îți pui capul pe tăietor și aștepti securea fie te încredințezi grijii discutabile a lui Donovan. În clipa de față, noi suntem singura ta șansă.

Lyla îi văzu forța pe chip, îi auzi siguranța din voce. Amândouă erau resurse de care e avea nevoie cu disperare. Speranța, un vis demult uitat, pâlpâi. Încredere. Un cuvânt atât de mic, care cerea atât de mult.

— E opțiunea ta, Lyla. Tu trebuie s-o faci, spuse Joe cu vocea înmuindu-se.

Măinile lui pe brațele ei se îmblânziră; mai degrabă mângâind-o decât ținând-o.

Simți cum încordarea îi părăsește trupul.

Cu un suspin lung, ea își lăsă capul pe pieptul lui ca un copil extenuat.

— Aș vrea să cred în voi toți, recunosc eu răgușit. Parfumul lui o învălui ca o pătură caldă pe o noapte ploioasă. Aș vrea să cred și în mine.

Joe o trase aproape, luptându-se cu pornirea de a o ridica în brațe și de a o duce departe de acolo, undeva unde nimeni să n-o mai supere vreodată.

— O să crezi. O să dureze, dar o să crezi din nou dacă vrei îndeajuns.

Lyla își încolăci brațele în jurul taliei lui și savură tăcerea și alinarea momentului. Parcă trecuse o veșnicie de când o ținuse cineva în brațe. Nu știuse câtă nevoie avusese de acest gen de contact lipsit de pretenții. În timp ce tăcerea dintre ei se prelungea, singurul element pe care ea încercase să-l țină sub control îi scăpă din laț. Simțurile i se ascuțiră, auzul, simțul tactil și văzul deveniseră brusc hipersensibile. Își înălță capul.

El se uită în ochii ei și citi trezirea dorinței.

— Nu-ți face asta, ție sau mie, spuse el de-a dreptul, luptând pentru amândoi. Ești vulnerabilă și, fir-ar să fie, și eu sunt la fel.

Ea n-ar fi fost în stare să-și oprească vorbele, cum nu și-ar fi putut opri ultima răsufletare.

— Te doresc.

Joe își simți barierele clătinându-se. Se luptă cu dorința imperioasă de a-și arunca deoparte credințele, experiențele și de a-și lua pur și simplu în mâini ziua de mâine.

— Dorești pe cineva. Ai fost singură și ai purtat un război în care pierdeai. Îngădui că asta să-ți întunece judecata. Eu nu vreau să mă las folosit așa.

O îndepărtă de el, încruntându-se adânc. Își trecu degetele prin păr și se îndepărtă încă și mai mult. Dacă o atinge, însemna să piardă bătălia din interiorul lui.

Lyla îl privi, încremenită de respingerea lui, uluită de profunzimea nevoii ei. Era posibil ca el să aibă dreptate? Ea avea atât de puțină experiență. Toată viața ei fusese o luptă să realizeze ceva, să-și termine colegiul, să înceapă o carieră, să-și facă un cămin.

— N-am vrut să te folosesc, protestă ea, făcând un pas spre el.

El o ținu la distanță cu un gest brusc.

— Că ai vrut sau nu, asta ne faci la amândoi. Nu ești singura care poartă cicatrice. N-o să pun un preț pentru ajutorul meu, dar nu te aștepta să-ți dau mai mult decât pot. Și să mă expun genului de suferință pe care îl poate implica situația asta, nu e prevăzut în cărți. Sunt un supraviețuitor într-o măsură prea mare ca să fac așa.

Se priviră în față unul pe celălalt, fiecare încercând să înțeleagă, să găsească o cale de a ieși din trecut spre promisiunea viitorului și realitatea prezentului.

— M-ai dorit și tu mai devreme.

— Înainte să-mi fi dat seama ce ar însemna pentru amândoi.

— Am crezut că tu știi lucrurile de felul ăsta.

El scutură din cap, cu expresia mai tristă decât își dădea seama sau decât și-ar fi îngăduit-o, dacă s-ar fi gândit la asta.

— Nu sunt infailibil și sunt câteva zone oarbe în puterea mea. Nu mă transforma într-un zeu! Nu se potrivește. Sunt și eu doar un om.

— Nu mi-am închipuit niciodată că ai fi un zeu. Întinse mâinile, dorindu-și să găsească cuvintele care să ajungă până la el. Pentru că învățase puține din trucurile pe care multe femei păreau să le știe din naștere, optă pentru onestitate. Nu pot să mă prefac că nu-mi pasă de tine. Nu sunt atât de sofisticată. Și chiar dacă aș fi, sunt prea obosită ca să încerc.

Oftând epuizată, se întoarse cu spatele la el.

Joe îi privi o clipă spatele înainte să ofteze și el.

— Așa nu ajungem nicăieri. De ce să nu ne destindem și să luăm fiecare oră așa cum vine și să fim prieteni?

Lyla privi cerul încadrat de rama hubloului. Albastru limpede și strălucitor, era un cerc de libertate care putea să nu fie niciodată cu adevărat al ei. Prieteni? Putea ea să facă asta? Avea de ales.

Joe făcu un pas mai aproape.

— E singura cale în care vreunul dintre noi să poată trece prin asta în mod rezonabil intact.

Lyla privi peste umăr.

— Bine. Așa cum ai spus, nu prea am multe opțiuni.

Joe îi întâlni ochii, dorindu-și să fi existat și o altă cale. Femeia asta avea atâta suferință acumulată în ea! Și el simțea o asemenea nevoie de a-i lecu suferința, de-a o feri și apăra de ceea ce-i rezerva viitorul! Nu fusese niciodată în viață atât de vulnerabil.

— Vrei să faci un duș și să te odihnești? Eu o să mă instalez afară, pe 'scaunul ăsta, vreo oră, și pe urmă putem merge în cabina mea.

Lyla trecuse de faza în care să fie uimită de schimbarea bruscă de subiect.

— Crezi că e într-adevăr necesar? Ușa se poate încuia.

— Și nu știm unde e amenințarea sau câți bani, dacă e cazul, sunt aruncați în joc pentru tăcerea ta. E categoric exclus să ne asumăm riscuri. Când nu sunt eu cu tine, or să fie Josh și Pippa. Cred că nici măcar târătura aia de Navaro n-ar risca să lichideze doi sau trei dintre noi într-un mediu închis cum e vaporul ăsta. Ar fi prea suspect. Se îndreptă spre scaun și luă o revistă de pe masa de lângă el. Du-te și fă-ți dușul sau ce vrei tu.

Lyla ridică din umeri, încercând să nu se uite la el în timp ce-și luă sacul de călătorie și se retrase în baie. Nu avusese niciodată un coleg de cameră sau un bărbat în preajmă permanent. Perspectiva de a face începutul cu un bărbat ca Joe era de natură să o intimideze, pentru a nu spune mai mult.

— Dracu' să-l ia pe Navaro, bombăni ea în surdina în timp ce intra în cascada de apă din care ieșeau aburi.

CAPITOLUL 11

— Mă întreb cum se descurcă Joe și Lyla? întrebă Pippa, răsucindu-se în brațele lui Josh.

Dușul îi încălzea spatele în timp ce sânii îi apăsau în perna pieptului lui.

Josh își înclină capul, cuprinzându-i buzele.

— Nu la fel de bine ca mine, o necăji el.

Ochii Pipsei îi jucară în cap în timp ce ea își rotea coapsele. Geamătul lui și înfierbântarea bruscă din privire erau contagioase.

— Nu e o purtare de domn să fii așa de triumfător, îi spuse ea respirând greu și bucurându-se de senzația părului lui care-i freca sfârcurile sensibile.

— N-am pretins niciodată că aș fi un domn. Iar tu, femeiușca mea grozavă, categoric nu te potrivești cu descrierea tipică a unei doamne.

Râse la strâmbătura ei de îmbufnare.

— Îmi place, ce să spun!

Mâinile lui se rotunjiră peste fesele ei, cuprinzându-i contururile delicioase, ridicând-o mai sus și mai aproape.

— Și mie la fel. Mai mult decât pot să-ți spun.

Îi ciuguli gâtul, simțind fiorii care-i alergau prin trup. Era pe rând atât de afectuoasă, pretențioasă și supusă. El nu știuse că a face dragoste poate avea atâtea fațete sau poate aduce atâta plăcere pură.

Pippa își înfășură brațele în jurul lui, încrezându-se în el să păstreze echilibrul amândurora.

— Îmi dai o senzație cu adevărat foarte plăcută, spuse ea torcând ca o pisică și arcuindu-se spre forța lui.

El zâmbi larg, cu ochii întunecați de secrete pe care nici nu știuse că le cunoaște.

— O să-ți dau senzații și mai plăcute.

Ea râse răgușit.

— Cum?

El se aplecă să-i șoptească la ureche. Expresia Pippei deveni liniștită, apoi înflori de curiozitate și încântare.

— Ei, Joshua Luck, nu știam că ești în stare de așa ceva.

— Femeie, te lași complet descoperită, spuse el răgușit, dându-i drumul.

Dimensiunile mici ale cabinei de duș, nu erau concepute pentru ce i-ar fi plăcut lui cu adevărat. După ce opri dușul, el deschise ușa și o îndemnă pe Pippa să iasă.

Ea se întinse după un prosop, dar înainte să apuce să-l folosească, Josh o ridică în brațe, o purtă până la pat și-i făcu vânt în mijlocul lui. Săltând de două ori, cu părul fluturând, Pippa chicoti.

— Deja începem?

Josh se lăsă lângă ea, apucând-o înainte ca ea s-o șteargă de acolo.

— Continuăm doar, răspunse el înainte de a-i acoperi gura cu a lui.

Dorința ei nu era mai prejos decât a lui.

Într-o secundă, orice gând de conversație dispăru. Jocul deveni realitate. Forța lui se potrivea cu a ei. El se rostogoli, trăgând-o după sine. Pippa se ridică peste coapsele lui, cu ochii aprinși de o putere femeiască când se contopiră. Părul îi cădea în jur ca o cascadă de platină, gâdilându-l pe piept, înfășurându-se în jurul lui, astfel încât amândoi erau închiși într-un vâl mătăsos.

Josh îi cuprinse fața, privindu-i trăsăturile ca și cum ar fi vrut s-o păstreze în amintire pe fiecare în parte.

— Inger sau stăpână a iadului?

— Amândouă. Nici una, nici alta. Doar o femeie.

— Mai mult. Mult mai mult. O trase în jos astfel încât buzele le erau doar la depărtare de-o respirație. Aș putea să mă pierd în tine. Să mă înec în pasiunea ta. Să zbor cu râsul tău. Răsufierea îi suna sacadat. Nu ar trebui să fie o asemenea senzație.

Pippa îi atinse buzele, oprind cuvintele pe care nici unul dintre ei nu dorea să le audă.

— Treisprezece zile, Josh. Atât ne-am acordat. Nu te gândești la mai mult.

— De ce, Pippa? Îi căută ochii, privi pasiunea murind și văzu secrete la care el nu era părtaș. Spune-mi că nu simți și tu la fel ca mine!

— Eu nu mint. Dar mă și cunosc. Eu nu dăruiesc, nu așa cum o să vrei tu. Eu trebuie să fiu întotdeauna puternică. Nu știu să mă înclin. Îl sărută încet. Nici tu nu știi. Putem împărtăși o clipă din eternitate, dar pentru totdeauna... cum?

— De unde știm până nu încercăm?

— Copiii sau niște proști tineri care încă mai cred că visele se pot adevăra ar ignora ceea ce am devenit noi amândoi, cheltuind o viață întreagă. Dar noi nu suntem nici una, nici alta.

— Ai să te poți rupe de asta?

— Nu ușor. Nu simplu și categoric, nu fără durere — dar, da. Ochii ei îi reținură pe-ai lui, cerându-i să înțeleagă ce și cine era ea. De data asta putem dăruia unul altuia. Te pot învăța cum să trăiești clipa și tu poți să-mi arăți că și eu pot fi așa de vulnerabilă. N-am fost niciodată, știi? Vom avea amândoi de câștigat din timpul petrecut împreună, dar asta-i tot. Atât poate fi. Eu nu pot trăi în lumea ta de planuri, orare și jocuri de corporație permanent, iar tu nu ai vrea să trăiești într-a mea, în care un capriciu și un impuls sunt singurele forțe care guvernează.

Josh simți durerea refuzului ei într-un mod în care nu mai simțise niciodată. Dar, amestecată cu suferința, era o admirație pentru curajul și concepția ei. Altă femeie l-ar fi ascultat gândindu-se numai la nevoia ei. Pippa era destul de preocupată ca s-o vadă și pe-a lui.

— Aș vrea să fi fost diferit.

Ea zâmbi ușor, scuturându-și capul în așa fel încât părul îi sclipi în jurul lor.

— Eu nu. Nu aș ține la tine ca acum.

Îl sărută din nou, de data aceasta făcând o treabă tacticoasă din asta.

Josh îi jucă rolul, lăsând pasiunea să crească, simțind onestitatea ei ca pe o altă fațetă a femeii.

— Nici eu la tine, șopti el, ridicându-și gura spre sâni ei.

Senzația bruscă de plăcere îl fulgeră. Limba lui aduse omagiu frumuseții ei în timp ce după-amiaza făcea loc începutului serii.

Când părăsi în cele din urmă cabina ei ca să se întoarcă într-a sa și să se îmbrace pentru cina pe insulă, nu se simțise niciodată atât de înviorat, atât de împăcat cu sine însuși și cu lumea sa. Îi telefonă lui Joe, zâmbindu-și sieși. Răspunsul tăios al lui Joe îi întunecă starea de spirit.

— Probleme? îl întreabă el.

— E imposibil să te îmbraci cu asta, spuse Pippa cu hotărâre. Privi cu neplăcere rochia obișnuită, de lungimea care se poartă pe stradă. Nuanța de verde închis ar fi mers pentru cineva cu un colorit vibrant, dar nu pentru tonurile mai subtile ale Lylei. N-ai nimic de culoare aprinsă și croit puțin mai decoltat? Nu știi unde mi-a fost capul de nu m-am gândit la toaletă de seară pentru tine când am fost la cumpărături.

Lyla cercetă conținutul săracăcios al dulapului.

— N-am, spuse ea hotărât, încruntându-se.

Nu avea nimic care să se compare cu rochia, strâmtă ca o piele, a Pippei, de culoare verde chitră și cu o fustă scurtă bordată de un volan lat și sexi.

Pippa o luă pe Lyla de mână.

— Haide! Mergem la cumpărături.

Lyla încercă să se împotrivească.

— Nu iarăși! Nu avem timp.

— Ba avem, pentru că știu eu marfa.

Pippa trânti ușa Lylei, aproape târând-o de-a lîngul culoarului, până la propria ei cabină. Neluând în seamă cearșafurile mototolite care se revărsau din patul în care ea și Josh își petrecuseră momentele

de plăcere, ea deschise dulapul smucind ușa și începu să tragă din el rochii.

— Scoate-ți halatul ăla și intră într-una din astea.

Lyla se feri de spuma care zbura spre ea, cu gura căscată. Recunoștea, nu știa prea multe despre modă, dar chiar și ea își putea da seama că rochiile care se iveau din dulap erau nu numai scumpe, dar și originale de colecție.

— Pippa, îți sunt recunoscătoare că te-ai gândit, dar nu pot să port...

Pippa se răsuci, adresându-i o privire care îi uscă Lylei protestele pe buze.

— Poți și o să porți. În primul rând, restaurantul ăsta despre care vorbește Joe e ceva ce merită văzut. În al doilea rând, încetează să mai încerci să te strecoți înapoi în carapacea ta. Ești o femeie care o să plătească întotdeauna pentru îmbrăcăminte. Nu știu de ce ți-ai luat obiceiul ăsta să porți lucruri mohorâte. Parcă nu-mi vine să cred că necazul ăsta în care ești să fie de vină și, la naiba, n-o să-ți pun întrebări. Dar o să-ți spun ceva. Nu am răbdare față de irosire și autocompătimire. Hainele sunt aici și eu la fel. La fel sunt Josh și Joë. Ori te ții pe picioare ori îțiiei valea. Mai am și alte lucruri de făcut în afară de a te târî pe tine peste tot de urechi, încercând să te ții în viață și respirând. Dacă vrei să trăiești, atunci dă și tu din mâini.

Pippa respira cu greutate când termină. Mâinile îi erau proptite în șolduri, sânii i se ridicau și i se lăsau sub mătasea artificială a rochiei. Lumina scăpăra din cristalele care-i atârnau din urechi și pe podoaba, un trandafir, prinsă în părul coafat asimetric, într-o parte.

Lyla privi rochiile, simțindu-se puțin ca Cenușăreasa în fața unei zâne.

— N-am purtat niciodată stilul ăsta, recunosc eu cu nostalgie.

— Din câte-mi dau eu seama, n-ai purtat niciodată ceva sexi, în nici o privință până acum, răspunse Pippa zâmbind ușor. Arată din cap spre halatul practic și rezistent.

Lyla suspină.

— Ai dreptate. N-am purtat.

— De ce? Ridică o mână când Lyla îi aruncă o privire surprinsă. Știu. Am spus că n-o să-ți pun întrebări. Deci am mințit.

Lyla râse.

— Nu-i mare secret. La început, pur și simplu nu aveam bani. Mama m-a crescut singură. Tata, în nesfârșita lui înțelepciune, nu a plătit niciodată vreun sfanț pensie alimentară, așa că nu erau destui bani în casă s-o scoatem la capăt și îmi doream cu disperare să merg la colegiu. În afară de asta eram urâtă, puțin isteată, dar urâtă. Nu mă întâlneam cu băieți. N-aveam timp. Am lucrat în fiecare clipă cât nu învățam și doar așa am putut rămâne în școală. Pe urmă, când am terminat și am ieșit pentru o slujbă, iar n-am avut resurse să mă îmbrac și nici nu mă pricepeam. Privi în jos la hainele de pe pat. Când, în sfârșit, am început să mă descurc, a venit arestarea. Atunci nu mi-a păsat. Tot ce voiam era să mă ascund.

— Ei bine, s-a terminat, spuse Pippa vioaie. Se lăsa să cadă pe un scaun și îi făcu semn Lylei spre baie. Schimbă-te! N-avem mult timp și mai trebuie să-ți facem și machiajul. E bine că avem nuanța pielii atât de asemănătoare.

Lyla privi la Pippa, citindu-i în ochi hotărârea și provocarea. Același drăcușor care o împinsese să cumpere și să îmbrace șortul și bluza sumare îi ridică din nou capul.

— Tu, care crezi?

— Aiă trandafirie, spuse Pippa prompt. Ce număr porți la pantofi?

Lyla depășise stadiul în care putea fi surprinsă, sau măcar îngrijorată. Îi spuse. Mai întâi Joe, și acum Pippa, îi ceruseră să-și ia viața în mâini. Era timpul s-o facă, se hotărî ea, în timp ce scutura din umeri să-și scoată halatul. Din clipa aia, orice s-ar fi întâmplat sau oricât și-ar dori să se ascundă, n-o s-o mai facă. Forța care o s-o călăuzească o să fie să se întindă spre viață, nu să fugă de ea.

— Avem noroc. Purtăm același număr.

Privi critic în timp ce Lyla își trase pe ea rochia roz. Culoarea aduse subit o strălucire în părul, ochii și pe pielea Lylei. Croiala, care se mula pe siluetă, stătea întinsă exact în locurile unde trebuia, subliniindu-i forma suplă și rotunjimile dulci. Decolteul în formă de gaură de cheie era sexi în mod discret și singura notă mai elaborată a rochiei. Pippa se ridică și se cufundă din nou în dulap, de unde ieși, fără un fir de păr deranjat, cu o pereche de pantofi de seară asortați.

— Acum pune-ți ăștia, și-o să facem minuni cu ajutorul cosmeticii.

Râzând, simțindu-se minunat, Lyla luă pantofii. În timp ce-și strecura picioarele între baretele delicate, se întreba ce-o să creadă Joe despre noua Lyla.

— Arăți ca dracu'. Josh își examinează critic fratele.

— Iar tu arăți de parcă ai fi pierdut zece ani de azi după-amiază, răspunse Joe în timp ce dădea din umeri să-și îmbrace cămașa. Nu cumva Pippa o fi arătând din întâmplare la fel, ce zici?

Josh zâmbi cu gura până la urechi, amintirile timpului petrecut cu Pippa adăugând profunzime culorii întunecate, de obicei rece, a ochilor lui. Lăsându-se pe spătarul scaunului, spuse:

— Nu încerca să schimbi subiectul. Ce se întâmplă între tine și Lyla? Ești mai încordat decât un arc.

El aruncă o privire spre Josh, surprins să descopere că expresia lui era mai mult intuitivă decât șireată. Era aproape imposibil să crezi că ăsta era același președinte de corporație, dur și versat, care se îmbarcase pe vapor cu o zi înainte.

Când Joe nu răspunse, Josh îl îmboldi.

— Îmi dau seama că e cam tardiv să-mi cultiv niște înclinații fraterne, dar dacă simți nevoia să vorbești, aș fi bucuros să te ascult.

Joe oftă, trecându-și degetele prin păr. Gestul neliniștit era la fel de neobișnuit pentru el ca oferta lui Josh.

— Nu știu ce se întâmplă cu mine, recunosc eu în cele din urmă. Sunt atât de obișnuit să fiu împăcat cu mine însumi și cu lumea pe care am ales-o. Sunt ani de zile de când nu mi-am mai îngăduit să fiu vulnerabil. Lyla mă face vulnerabil și partea afurisită e că ea nu pare să-și dea seama de asta.

Josh se încruntă, auzind confuzia foarte autentică din vocea fratelui său.

— Nu pare să aibă prea multă experiență. Dacă n-ar fi tras Pippa de ea s-o scoată din găoace, mă îndoiesc că aş fi observat măcar că e și ea pe vapor; în ciuda faptului că e numai la șase cabine distanță de mine și de Pippa și că oricare dintre noi ar fi trecut pe lângă ea pe coridor de nenumărate ori în două săptămâni. Are un mod de a se confunda cu decorul.

Furia, iute și neașteptată, aprinse ochii lui Joe.

— Eu n-aș merge atât de departe, răspunse el iritat.

Buzele lui Josh tresăriră de emoția abia stăpânită.

— N-am spus că n-ar fi drăguță. Cred că ar putea fi, dacă ar înceta să se mai ascundă după fiecare plantă ornamentală din oraș.

Joe făcu un pas grăbit spre Josh. Deodată, începu să râdă și se azvârli pe un scaun.

— Ești deștept, frate, zău că ești!

— Ei, măcar am stabilit de ce te simți vulnerabil. Întrucât am încasat aceeași lovitură sub centură, pot să-ți înțeleg sentimentul. Pippa mă face să mă simt ca un prost afurisit, prea prudent pentru binele meu și mai tânăr decât îmi spun că sunt firele albe din părul meu.

Comentariul lui Joe fu viguros și concis. Josh râse, amuzat cu adevărat de vehemența lui.

— Ce-o să faci în legătură cu Lyla?

— Nu-mi place să fiu folosit.

Sprâncenele lui Josh se ridicară la această declarație bruscă.

— Dacă ar exista un portret al unei femei care se folosește de oameni, n-ar fi al Lylei. Mă îndoiesc că are genul ăsta de duritate.

— N-am spus că ar fi conștientă că mă folosește.

— Atunci ce-ai spus?

— Lyla nu e ca Pippa.

— Slavă Domnului! spuse Josh cu fervoare.

Joe râse, apoi deveni repede serios.

— Nu are experiență. Aveai dreptate în privința asta, și după necazul cu procesul și modul în care au reacționat toți față de implicarea ei, viața i s-a oprit în jur de douăzeci și patru de ani, când a început toată porcăria. Apoi am apărut noi trei. Noi o credem. Tu și Pippa începeți evident să aveți o legătură și eu am făcut greșeala de a o lăsa să vadă că o găsesc atrăgătoare. Expresia sceptică pe care o văzu la Josh îl făcu să-și corecteze ultima afirmație. Mă rog, mai mult decât atrăgătoare. Ceva în legătură cu ea mă obsedează. Aș vrea s-o protejez. Să îndrept lumea. Se strâmbă la propriile lui fantezii avântate. Ce prostie, nu?

Josh nu răspunse imediat. Reacția lui Joe față de Lyla se potrivea cu profunzimea propriei lui reacții față de Pippa. Datorită emoțiilor lui care acum se trezeau, datorită sensibilității pe care o învăța de la Pippa, el se gândi dincolo de fapte.

— Nu-i o prostie. Lyla are nevoie de ajutor. Toți suntem de acord cu asta. Iar tu ești un bărbat care și-a construit viața printre emoțiile, mințile și inimile altora. E mult mai probabil ca tu să simți ceea ce simte ea. S-ar putea să fie asta.

— Nu crezi că m-am gândit și la posibilitatea asta?

— Și?

Joe îi întâlني ochii. Proprii lui ochi erau întunecați de o furie intensă.

— Simptomele astea le cunosc. De data asta e altceva.

— Ea nu simte la fel?

Gura i se strânse.

— Of, asta-i poanta cea mai bună, murmură el cu amărăciune. Ea simte exact la fel. Sau își închipuie că simte. Dar cu următoarea răsufare îmi spune cât îmi e de recunoscătoare că eu știu că nu e vinovată și cât de minunat e să nu mai fie singură.

De data asta, înjurătura lui Josh fu cea care întrerupse tăcerea.

— Exact. Nu pot da înapoi fără s-o las la mila cui o fi pândind-o din umbră și, fir-ar să fie, nu pot nici să mă culc cu ea, cum aș vrea de fapt. Nu vreau să fiu doar un reazem, dat fiind că simt ce simt. Nu am chef de sinucidere afectivă.

— Există o soluție de a ieși din asta, despre care n-am discutat. Amândoi ne putem permite să-i angajăm o gardă personală.

— Chiar dacă ea ar fi de acord, lucru de care mă îndoiesc, o gardă personală nu i-ar garanta neapărat siguranța.

— Nici noi nu-i dăm nici o garanție. În afară de asta, ce-o să se întâmple când se termină croaziera? Nici măcar o singură dată nu s-a gândit nici unul dintre noi la asta.

Joe se întoarce să-și pună haina.

— Nu știu. Încep să cred că nu știu nimic.

Josh se ridică și se apropie de el.

— Ai putea să te destinzi, pur și simplu, și să lași totul în voia sorții.

Joe îi aruncă o privire, pe jumătate enervată, pe jumătate amuzată.

— Categorie te-ai schimbat. Nu credeam că tu aștepti vreodată să vezi ce se întâmplă.

— Nu, n-am așteptat niciodată. Dar asta nu înseamnă că am avut dreptate. Dacă excursia asta m-a învățat ceva, este că unele lucruri nu sunt făcute să fie precipitate. Răbdarea și subtilitatea au o mulțime de merite.

Cei doi bărbați se îndreptară spre ușă.

— Ai cea mai iute răbdare pe care mi-a fost dat s-o văd, dacă tu și Pippa sunteți un exemplu.

Josh își dădu capul pe spate, râzând.

— Da, dar trebuie să-ți aduci aminte că sunt nou în asta și la fel și Pippa. Amândoi suntem obișnuiți să obținem ce vrem și când vrem. - Egoiști până-n măduva oaselor, cum zice ea. Și înclin să-i dau dreptate.

— Oamenii egoiști nu ar fi ieșit în întâmpinarea Lylei, sublinie Joe în timp ce ieșiră din cabină și dădură două colțuri ca să ajungă pe coridorul unde stătea Pippa.

— Pippa i-a ieșit în întâmpinare, eu am fost târât.

— Oare mi-am auzit numele pomenit? întrebă Pippa, deschizând ușa cabinei exact când cei doi bărbați ajunseră în dreptul ei.

Josh intră în cameră, neavând ochi decât pentru ea. Luând-o pe Pippa în brațe, o sărută profund. O oră era prea mult de dat când aveau atât de puține zile de stat împreună. Nu auzi murmurul surprins al lui Joe când o zări pe noua Lyla.

Joe ocoli perechea care se îmbrățișa, cu privirea lunecându-i peste Lyla, în timp ce ea stătea încremenită înaintea lui.

— Ți place? îl întrebă Lyla când el nu zise nimic.

Joe încuviință din cap, fără să-și dea măcar seama că a răspuns.

— Cum?

— Pippa. E rochia ei și machiajul ei.

Metamorfoza era incredibilă, hotărî Joe. Lyla era atât de diferită! Parcă i se schimbase și vocea. Era mai răgușită, mai dulce, mai mult o invitație decât o prezentare de informații. Ochii îi străluceau de secrete care fuseseră șoptite în Grădina Paradisului. Trupul îi era perfect, suplu, făcut pentru mâinile lui. Îl mâncau degetele să atingă pielea delicată ca petala, pe care o îmbrățișa rochia. Iar părul îi era o cascadă ondulată de mătase ca scorțișoara. Lumina părea să danseze în șuvițele delicate, stârnindu-l aproape la fel de mult ca parfumul exotic pe care îl degaja ea.

Josh își ridică capul, zâmbind spre ochii de culoare deschisă ai Pippa.

— Aveam nevoie de asta, îi șopti el.

— Și eu la fel, murmură ea dulce, mângâindu-l pe obraz. Dar dacă nu ne oprin acum, s-ar putea să facem să se jeneze cealaltă jumătate a noastră.

El zâmbi, prea încântat de lumea sa în clipa de față ca să se sinchisească.

— Joe e destul de mare. Ar trebui să fi aflat despre sex până la vârsta asta.

Pippa își flutură genele, iar buzele i se arcuiră într-un zâmbet pe care și-l amintea clar.

— Potolește-te, femeie! îi ordonă el, alunecându-și mâna pe trupul ei ca s-o bată ușor la fund. Când ea i se fâțâi sub degete, stăpânirea lui mai scăzu cu un grad. Gemu. Nu sunt exhibiționist.

O îndepărtă de el.

— Bine, aprobă Pippa veselă. Ia privește opera noastră, adăugă ea, dar vocea nu-i mai era seducătoare până la nebunie.

Josh aruncă o privire spre Lyla, apoi mai filă o dată același cadru.

— Lyla? spuse el înainte să se gândească.

Lyla tresări, zâmbind șovăielnic.

— Eu sunt.

— Sigur tu ești, aprobă el, acordându-i un zâmbet nedisimulat de admirație.

Lyla răsufă, suspinând lung.

— Nu crezi că arăt bizar?

— Arăți minunat.

Ochii ei se aprinseră. Tot timpul cât vorbi cu Josh fu conștientă că Joe nu spusese mai nimic, doar arăta uluit. Deși era bucuroasă că Josh părea să fi renunțat la răceala lui obișnuită, de fapt ea aprobarea lui Joe o dorea.

— Dacă o să stai acolo cu gura căscată toată noaptea, o să întârziem la cină, îl îmboldi Josh, încercând să nu zâmbească de uimirea lui Joe.

Joe încuviință din cap, silindu-și mintea să funcționeze.

— Ești frumoasă, spuse el rigid.

Când Lyla fusese o ființă care nu atrăgea în mod special privirile, el fusese atras de ea. Creatura asta

de o perfecțiune delicată era ceva încă și mai primejdios. Stăpânirea de sine și detașarea nu fuseseră niciodată mai greu de realizat. Se întoarse spre Pippa, având nevoie de o diversiune.

— Ai făcut o treabă minunată, spuse el cu sinceritate.

Chipul Lylei își pierdu o parte din însuflețire, la compliment și la adăugire. Josh se încruntă ușor. Chiar și când era copil, Joe fusese prea blând ca să producă cu bună știință durere cuiva.

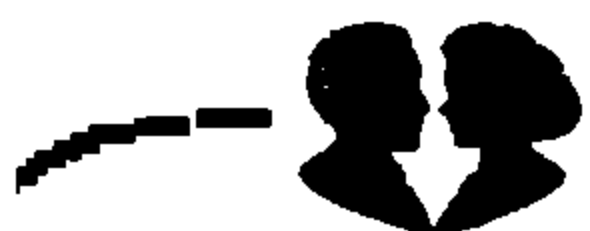
— Toate fardurile și artificiile din lume nu pot decât să evidențieze ceea ce există deja, spuse Pippa tăios, întrebându-se ce se întâmpla cu Joe.

Nu-i trecuse prin cap că lui n-o să-i placă noua înfățișare a Lylei. Nu se putea să se fi înșelat în privința interesului lui. Se uită la Josh și îl descoperi privindu-l concentrat pe fratele său. Derutată, dar hotărâtă să nu-i strice seara Lylei, își vârî o mână pe sub brațul lui Josh și pe cealaltă sub al Lylei.

— Nu știu cum vă e vouă, dar eu mor de foame. Hai să mergem!

CAPITOLUL 12

Josh privi la chipul Pippa, în timp ce ea stătea întinsă lângă el, dormind. În repaus, tăria de caracter era domolită și înlăturată. Rămânea numai blândețea. El îi atinse ușor obrazul cu arătătorul. Doar în momente ca acestea, când ea dormea, putea să se uite pe săturate la femeia de care ajunsese să aibă nevoie cum nu mai avusese nevoie de nimeni în viața lui. Zâmbetele ei făceau ca lumea să se îndrepte. Brațele ei care îl înconjurau noaptea făceau ca somnul să-i fie un liman de pace și mulțumire. Dar indiferent cât de minunat era să fie cu ea, acele timpului continuau să se miște ticăind, aducând cu ele și o

amărăciune pe lângă dulceață. O încruntare îi săpă linii pe frunte, iar mușchii i se încordară în încercarea de a respinge viitorul pe care ei doi îl decretaseră.

În clipa aceea, Pippa deschise ochii și zâmbi somnoroasă. Mai mult adormită decât trează, ea nu-i observă încruntarea.

— Bună dimineața, îi spuse ea.

El îi zâmbi, îndepărtându-și gândurile de chinul lui personal. Mai era atât de puțin timp și atâta viață de înghesuit în orele care le rămâneau. O trase aproape de el, inspirându-i parfumul, amintindu-și pasiunea nopții și liniștea care îi urmase.

Pippa se cuibări lângă el, încântată de felul în care îi plăcea lui Josh s-o țină în brațe dimineața. Nu s-ar fi gândit la el ca la o persoană care să se bucure de atingere. Și de fapt nici nu era, decât cu ea. Măinile ei alunecară peste trupul lui, mângâindu-i mușchii tari, în timp ce ea lăsa dimineața să-i pătrundă în minte. Asta era cea mai frumoasă parte a zilei. O ascensiune lungă, lentă, spre realitate, în brațele unui bărbat care făcea dragoste desăvârșit.

— Mă bucur că am venit în croaziera asta, îi șopti ea.

Josh închise ochii când îi auzi cuvintele. Nu avea nevoie să i se aducă aminte cât de puțin timp le mai rămânea. Cu efort, își stăpâni vocea, ca să nu-i trădeze nevoia de o promisiune mai durabilă.

— Și eu mă bucur.

Pippa se rostogoli pe pieptul lui Josh și își făcu mâinile pernă sub bărbie. În timp ce mintea îi începea să funcționeze, își dădu seama că pe Josh îl frământa ceva. Îi atinse liniile de pe frunte, netezindu-i blând încrețiturile.

— E vorba de Joe, nu-i așa? Ești îngrijorat pentru că el și Lyla de-abia își vorbesc. Și blestematul ăla de Donovan care se tot ține peste tot după noi de cinci zile! Ar fi același lucru dacă ar atârna o pancartă — „lat-o pe Lyla Carson, oameni buni!”, adăugă ea cu profund dezgust.

El o mângâie pe spate, fără să-și fixeze ochii măcar o dată pe chipul ei. Să se uite la ea ar fi însemnat să arunce prudența în aer și să spună lucruri care ar fi sfâșiat visul pe care-l împărțeau. Așa că îi luă cuvintele și se ascunse în spatele lor.

— Joe trece printr-o perioadă foarte grea. Sunt foarte sigur că se îndrăgostește de micuța noastră Lyla.

Pippa trase profund aer în piept, sânii ei așezându-se mai comod pe pieptul lui Josh.

— Ei bine, ăsta, cel puțin, e un pas în direcția bună, pentru că ea e îndrăgostită până peste urechi de el. El trebuie să fie orb ca să nu-și dea seama.

— Își dă seama, și asta-l omoară.

Pippa se încruntă, tulburată de tonul categoric și de modul în care el îi evita ochii.

— De ce? El nu e căsătorit și nici Lyla nu e. Care e problema? În afară de asta, ar fi mai bine ca unul din frații Luck să aibă o legătură permanentă cu o femeie pentru a avea copii, altfel vi se stinge neamul.

El se strâmbă la ideea pe care n-o putea respinge. Apoi se uită la ea, cercetându-i chipul.

— Ceea ce simt eu față de căsătorie te deranjează?

Pippei îi scăpă modificarea tensiunii, mintea ei fiind concentrată mai mult asupra bărbatului decât asupra cuvintelor, pe care le înțelese de la început. Îi atinse buzele, zâmbind la întrebarea lui.

— Credeam că am stabilit asta. N-aș fi aici dacă n-aș vrea să fiu. Îmi place să știu că nu trebuie să-mi bat capul gândindu-mă la un mod în care să evit o cerere în căsătorie sau o propunere pe care nu mi-o doresc din partea unui bărbat care e mai ispititor decât păcatul.

Așteptându-i zâmbetul malițios, fu surprinsă de încordarea care făcu trupul lui să devină brusc rigid și de ceva înrudit cu durerea în ochii lui.

— Josh? spuse ea mângâindu-i chipul.

Stânjenită, tulburată de schimbarea bruscă de atmosferă, așteaptă.

— Te iubesc, Pippa.

Josh îi privi ochii mărimdu-se, văzu clipa când ea încercă să-și alunge cuvintele lui din minte. Nu avusese intenția să-i spună. Ea categoric își pronunțase clar poziția. Dar minciuna nu fusese niciodată punctul lui tare.

— Știu că facem dragoste superb împreună, dar asta nu e același lucru. Eu nu am nevoie de cuvinte frumoase și de promisiuni indirecte, încercă Pippa să argumenteze, simțind primul fior de teamă.

Josh îi cuprinse fața în palme.

— N-am vrut. Nu eram mai interesat decât tine în a-mi schimba viața ca să fac loc altcuiva în ea. Dar adevărul simplu este că zilele astea din urmă au fost cele mai frumoase din viața mea. E oare drept că nu ne-au mai rămas decât opt din viitor? Sunt destul de egoist să vreau mai mult.

Nu prea erau momente în viața ei când Pippa să rămână fără replică. Acum era prima dată.

— Gândește-te la asta, Pippa! Chiar vrei să-ți petreci restul vieții singură? Să-ți capeți sprijinul afectiv de la nepoate și nepoți care își au viețile lor proprii, iubirile lor proprii? Ce fel de viață o să fie asta pentru tine? O să fii singură, dependentă de alții. Dacă ești bolnavă și ei au altceva aranjat, o să-i poți chema? O scutură o dată. Părul ei se risipi în jurul lor. Te cunosc eu! N-ai lua de la ei, oricâtă nevoie ai avea.

Pippa privi pierdută în ochii lui, văzându-și scris acolo un viitor pe care-l acceptase, dar asupra căruia refuzase să se oprească.

— Nu ne face asta! Mai avem atât de puțin timp, murmură ea, implorând cum nu făcuse niciodată în viață.

— Avem tot timpul pe care îl vrei dacă întinzi doar mâna să-l iei.

Pippa încercă să se îndepărteze. Îi era imposibil să gândească rațional când o ținea el în brațe.

— Tu nu știi cum sunt eu când lucrez. Nu m-ai văzut niciodată așa.

Josh se rostogoli, capturând-o sub el.

— Scuze! Din lașitate, Pippa?

Îi aruncase o provocare cu o voce dură. Josh se uită urât la ea, nefiind dispus să fie binevoitor cu nici unul dintre ei doi.

Pippa îi întoarse privirea, cu ochii aruncând fulgere de foc albastru. Furia era o lovitură de bici pentru el și pentru viitorul pe care încercase să i-l fluture în fața ochilor.

— Să te ia dracu'! N-o să câștigi așa. N-ai decât să crezi ce vrei.

— Nu vrei nici măcar să încerci. Ce-ai vrea să cred?

— Ți-am spus c-am mai încercat.

— Spune-mi că nu mă iubești!

— Te iubesc, zău, dar nu-i destul atât. Dacă aș fi o proastă sau prea tânără ca să-mi dau seama că viața nu e deloc îngăduitoare cu dragostea, ți-aș cădea în brațe și aș jura să fiu jumătatea ta pentru totdeauna.

Măinile i se înfipseră în umerii lui.

Josh nu băgă de seamă durerea pricinuită de felul cum îl ținea ea ci doar cuvintele ei. Puterea ei îi stârnise întotdeauna admirația. Acum, asta era lancea care dădea lovitura de moarte speranțelor lui. Nu era nici un pic de flexibilitate în ea, nu era loc pentru un compromis pe care el ar fi fost dornic să-l facă. El, care n-ar fi făcut niciodată vreun compromis pentru nimeni, fusese pregătit să se aplece pentru femeia asta. Frustrarea îi dezlănțui furia. Se rostogoli de pe ea, întorcându-se cu spatele, în timp ce se ridică în picioare și-și trase pe el un halat.

— Atunci pleacă, fir-ai afurisită! Părăsește cel mai minunat lucru care ni s-a întâmplat vreodată vreunuia din noi! Rămâi în lumea aia a ta, sterilă și pusă cu grijă în ordine! Trăiește câteva clipe cu cineva care ține la tine și pe urmă pleacă! Se întoarse, ochii lui prinzând-o și ținând-o prizonieră, așa cum stătea

întinsă pe pat, goală, în fața lui. Plimbă-te singură pe înserat. Dar adu-ți aminte asta: eu te-am iubit și aș fi împărțit cu tine mai mult decât am împărțit vreodată cu cineva. Adu-ți aminte ce mi-ai dat: încrederea, o marfă pe care o oferi rareori; dragostea, ceva despre care știi la fel de puțin ca mine; și nevoia. Asta te sperie pe tine, Phillippa. Nevoia. Eu am nevoie de tine. Mie nu mi-e frică să spun asta, dar ție îți e.

Se uită la ea un moment. Când ea nu făcu decât să se uite și ea la el, cu chipul liniștit ca marea în zorii zilei, el se întoarse cu spatele și se îndreptă spre baie.

— Dacă ai un strop de bunătate în tine, să nu mai fii aici când ies. Auzi patul foșnind ușor. Se opri, cu mâna pe clanță. O să-mi joc până la capăt rolul în chestia cu Lyla. Mi-am dat cuvântul. Dar între noi se sfârșește acum.

Deschise ușa, intră și o închise între ei.

Pippa se uită la ușa, simțindu-se de parcă s-ar fi mișcat printr-un fel de ceață. E șocul, se gândi ea, în timp ce-și ridică mâinile și le privi cum tremură. Atâta emoție! Acum câteva zile, nici ea, nici Josh, n-ar fi fost atât de deschiși unul față de celălalt. El avea dreptate în anumite privințe. Dar nu și în legătură cu viitorul lor. Se ridică, încruntându-se ușor când privi în jur după halatul ei. Dacă Josh voia ca ea să plece, atunci o să plece. De-abia când ajunse înapoi, în cabina ei, începu să se dezmeticească. Realitatea era un loc friguros când se gândi la ultimele zile ale călătoriei. Să se întâlnească cu Josh, să știe că nopțile or să fie lipsite de căldura și pasiunea lui, era o pedeapsă crudă pentru fărâdelegi pe care nu știa să le fi comis. Dar alternativa era mai rea. Cel puțin așa, ruptura era rapidă și curată. Să trăiască cu Josh și să-l iubească în lumea reală ar fi însemnat o moarte lentă pentru amândoi. Îl iubea prea mult și se cunoștea prea bine pe sine ca să-și asume riscul.

Port-de-France, Martinica, se ridică din mare ca un peisaj zimțat, aproape amenințător, de stâncă. Pippa

stătea lângă balustradă, privind cum vaporul se apropie de următoarea lor escală. De-abia se crăpa de ziuă, zorii dând destulă lumină ca să se vadă. Dimineața se simțea ca o briză dulce, blândă, o prevestire a căldurii zilei care venea. Ea oftă, dorindu-și să se fi sfârșit croaziera. Gândul de a repeta ultimele două zile era ca un lințoliu de întuneric și inutilitate peste orizontul ei personal. Lyla și Joe erau atât de politicoși, încât orice conversație era aproape un exercițiu de etichetă. Josh redevenise personajul tăcut caracteristic care răspundea numai când era absolut necesar. Vizitarea locurilor de interes turistic fusese mai mult o manevră tehnică decât o ieșire de care să se bucure în acea primă zi de după cearta ei cu Josh. Chiar și cina nu făcuse nimic ca să mai îmblânzească atitudinea lui Josh. Iar ieri fuseseră pe mare — pe scurt, încarcerati pe vapor. Singurul aspect care compensa toate astea fusese că Lyla era relativ în siguranță într-un mediu închis.

— Nici tu n-ai putut să dormi, murmură Joe, venind lângă Pippa la balustradă.

Ea se uită la el cu coada ochiului. Nu părea nici el mai odihnit decât se simțea ea.

— Nu.

Joe privi pierdut insula care creștea mai mult cu fiecare ridicare de val.

— Ți-aș oferi ajutor, dar se pare că nici eu nu mă descurc mai grozav în situația asta.

Prinse metalul balustradei în palme.

Pippa se întoarse, punându-și mâna peste ale lui și simțindu-i încordarea.

— Uită de problemele mele! Sfârșitul călătoriei ăsteia o să aibă grijă să le rezolve.

El o studie, scuturând din cap.

— N-o să le rezolve, să știi. Lupti într-o bătălie pierdută.

Pippa reuși un zâmbet, un efort nenatural, dar mai bun decât nimic.

— Nu, nu-i adevărat. Josh e la fel de încăpățânat ca mine. O relație între noi ar fi mai distrugătoare decât ce-i acum.

— Nu e niciodată bine să emiți judecăți, în special judecăți despre viitor.

— Și asta vine de la un om care trăiește uitându-se dincolo de prezent?

Sprâncenele i se ridicară, iar ochii erau puțin malițioși.

El se strâmbă.

— Cine să știe mai bine cât de mult pot schimba pe cineva timpul și cunoașterea?

— Dar cu Lyla cum e?

Joe ridică din umeri, dorindu-și ca Pippa să nu-i fi pus întrebarea asta.

— Ce-i cu ea? răspunse el, încercând să tragă de timp.

— Nu face pe prostul! Ce vezi în privința ei? Am făcut ce era bine?

— Nu e problema de bine; e problema de *numai*. Atunci își feri privirea. Noi patru suntem legați unul de altul. Atât pot vedea clar. Dar înainte de sfârșitul călătoriei, legătura va fi ori tăiată ori atât de perfect sudată încât nici o ruptură nu va mai fi vreodată posibilă.

Pippa nu spuse nimic o clipă, cât stătu să absoarbă profeția.

— Toți patru?

El înclină din cap.

— Eu sunt singurul care am venit aici datorită unei planificări. Voi, ceilalți, ați urmat fiecare un impuls. Cu toate astea, fiecare din noi trebuia să fie aici, în acest loc al timpului. Viețile noastre au dus spre clipa asta.

Pippa se îndepărtă cu un pas. Buzele lui se răsuciră la gestul ei.

— Deconcertant, nu-i așa? Dădu drumul balustradei și se răsuci pe jumătate. Toată viața am avut acces la informații care au înspăimântat și au respins, chiar dacă concomitent au fascinat. Lyla e îndrăgostită de mine și eu de ea, dar nu-i pot cere

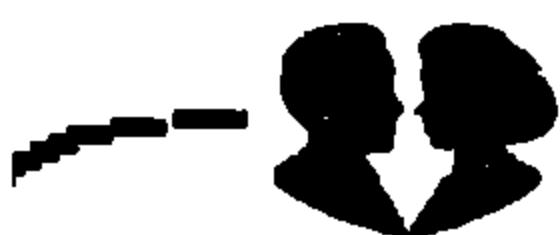
să accepte ceea ce sunt și ceea ce ar însemna asta în viețile noastre. Chiar și prietenii cele mai simple sunt niște câmpuri minate de probleme. Uneori nici măcar nu mai vreau să încerc.

Pippa închise ochii la disperarea oarbă din spusele lui. Lorelei și chiar Jason cunoscuseră un asemenea pustiu și cu un asemenea preț. Pentru ei găsisse cuvinte. Nu putea face mai puțin pentru bărbatul ăsta cu ochi blânzi și suflet mai bătrân decât însuși timpul. Deschizându-și genele, se apropie de el și-l luă de mână.

— Eu nu văd în viitor, dar atâta pot să-ți spun: când cineva e rănit cum a fost Lyla, și supraviețuiește, înseamnă că e mai puternic decât și-ar putea închipui oricine. E aproape ca și când capacitatea de a fi rănit i-ar fi fost cauterizată. Are o capacitate uluitoare de a iubi, de a se dăruia, în întregime, mai degrabă decât mai puțin. Dar numai cuiva care i-a câștigat încrederea, pentru persoana respectivă și-ar sacrifica și viața, fără să se gândească la preț. Asta e moștenirea Lylei. Ea, mai mult ca oricine, poate să accepte ce ești și ce trebuie să fii. Iar în schimb tu poți să-i dai ce nu poate nimeni altcineva. Tu știi că ea nu a făcut lucrurile de care a fost acuzată. Noi, ceilalți, putem doar să credem că nu le-a făcut, dar în mintea ei asta n-o să fie niciodată îndeajuns. Așa că, vezi, puterea ta e pentru ea un dar, nu povara pe care ți-o închipui.

Joe privi în ochii Pippiei, găsind calea spre adevăr în profunzimile albastre ca cerul. Forța părea să curgă din ea spre el, prin mâinile lor unite. Îndoielile îi părăsiră, încordarea i se scursese din trup ca și cum nici n-ar fi existat. Se simțea reînnoit. Mâna i se răsuci într-a ei, întorcându-i apăsarea.

— Într-o zi sper să-ți dai seama câtă clarviziune ai și tu într-adevăr. Își înclină capul, și buzele lui îi atinseră fruntea și obrazul. Ești o femeie unică și deosebită, Pippa Weldon. Sunt mai bucuros decât îți pot spune că ne-ai luat, pe mine și pe Lyla, în inima ta.

Pippa zâmbi, dând drumul mâinii lui și făcând un pas înapoi. De data aceasta, gestul nu aduse nici o durere.

- Să te duci la ea.
- Cât de repede mă țin picioarele.
- O să ai de luptat.
- Știu. O să-i fie teamă că trecutul ei o să ne întineze întotdeauna viețile. Dar o să câștig până la urmă.

— Contez pe asta.

Josh stătea în umbra punții, privindu-i pe fratele său și pe Pippa. Gelozia, o emoție cu care nu făcuse cunoștință, îl năpădi ca un val. Mâinile i se încleștară pe lângă corp în timp ce se lupta cu pornirea de a se duce la ei și de a-i smuci pe fiecare într-o parte. Apoi, în timp ce privea, făcu mai mult decât să se uite. Începu să vadă cu adevărat. Joe suferea, iar Pippa îi vindeca cumva durerea. Degetele i se descleștară, trupul i se destinse. Gelozia i se transformă în curiozitate, apoi în mândrie când îl văzu pe Joe schimbându-se. Chipul fratelui său reflecta atâta împăcare în cele din urmă, atâta forță a voinței, încât Josh nu se putu împiedica să nu fie impresionat. Îl văzu pe Joe sărutându-o pe Pippa și apoi îndepărtându-se. Și el ar fi trebuit să se întoarcă atunci. Pentru că, de îndată ce Pippa se crezu singură și neobservată, expresia ei calmă se risipi. O durere așa cum el sperase să nu-i mai fie dat să vadă vreodată destrămă pacea ei sufletească. Trupul îi era rigid, refuzând să se relaxeze, chiar când ea se întoarse să privească marea. Fără să-și dea seama că se mișcase, Josh se duse lângă ea, strecurându-și brațele în jurul ei ca să și-o lipească de piept.

Pippa se împotrivi primei atingeri.

— Nu, Josh, șopti ea, pe când lacrimi pe care nu voia ca el să le vadă îi încețoșau vederea.

— Ba da, Pippa. Nu știu ce s-a întâmplat, dar știu că ai nevoie de mine. Nu trebuie să-mi spui nimic, dar lasă-mă să te țin în brațe până când îți trece durerea.

Lacrimile debordară și-i alunecară de-a lungul obrazilor, șiroaie tăcute de jale. Brațele lui în jurul ei erau toate visurile și coșmarurile ei. Trupul i se înmuie, lăsându-se în voia lui.

Josh își sprijini bărbia de părul ei, oftând încet. Era atât de mică în îmbrățișarea lui, un pachet de dinamită care ar fi încăput într-un buzunar.

Răsări soarele, insula se transformă într-un cheu activ în zgomotul civilizației. Nu fu rostit nici un cuvânt între ei. Lacrimile Pipsei se uscară. Josh știa că e vremea să-i dea drumul. Pentru o secundă, cedă ispitei care era ea în brațele lui. Își apăsă buzele pe părul ei strălucitor, apoi îi dădu drumul. Pippa se întoarse, nefiind sigură cum să-i mulțumească. Nu avea de ce-și face griji. El era deja la câțiva metri distanță, îndepărtându-se cu mersul acela elegant care îi plăcea ei atât de mult.

— De ce n-oi fi putut eu să mă îndrăgostesc de un bărbat care să gândească la fel ca mine? îi șopti ea dimineții.

CAPITOLUL 13

Joe ezită la cabina Lylei. Discuția cu Pippa îi dăduse stimulente de curaj de care avea nevoie. Dar, în fața realității, se opri. Și dacă greșea? Buzele i se arcuiau ușor când se ivi acest gând. Se spunea că dragostea îi prostește pe cei mai curajoși bărbați. Mâna lui se lăsă în jos. Aproape ca și cum l-ar fi așteptat, Lyla deschise ușa.

— Am venit după tine, spuse el privind-o, nefăcând nici un efort de a depăși pragul.

Lyla privi în ochii lui întunecați, văzând o lumină nouă în adâncurile liniștite.

— De ce?

— Te iubesc.

Cuvintele erau goale pentru că el nu cunoștea discursurile frumoase ca să-i explice cât de importantă era ea pentru el.

Lyla se dădu înapoi, invitându-l înăuntru cu un gest.
— De ce acum? Ai spus destul de limpede acum câteva zile că nu e destul.

Se gândi la nopțile când stătuse întinsă în pat, privind afară, spre cerul de satin negru presărat cu stele de diamant. Singură. Învățase că acest cuvânt are mai multe dimensiuni decât ar fi bănuț ea. Tăcere. Fără un prieten pe care sperase să-l aibă în preajmă pentru totdeauna. Singurătate, fără starea la care aspirase. Joe o învățase că toate trei erau cel mai cumplit gen de existență.

Joe închise ușa în umă lui, înțelegând atunci că n-o să fie destul doar să-i spună ce simte. Durerea ei era prea profundă, iar frica nu era o parte nesemnificativă din personalitatea ei.

— Mi-a fost teamă. Ți zâmbi mohorât când capul ei se întoarse brusc, cu ochii măriți de surprindere. Nu ești tu singura care poate avea îndoieli. Nici eu nu vreau să sufăr, cum nu vrei nici tu. Dragostea ne face pe toți să ne simțim ca și cum capetele ne-ar sta pe buturuga călăului.

Lyla îi cercetă expresia, dorindu-și să-l creadă.

— Ai crezut că te folosesc.

Gândul o mai durea și acum, după ce înțelesese de ce și cum luase el o asemenea hotărâre.

— Dar n-am crezut niciodată că te folosești de mine conștient, argumentă el, apropiindu-se cu un pas.

Ar fi vrut s-o ia în brațe, dar știa că trebuie să ajungă la mintea ei înainte de a-i poseda trupul.

— Ce vrei de la mine? șopti ea.

— Să te țin de mână. Să petrecem un timp împreună, să învățăm unul despre celălalt fără să se mai strecoare între noi îndoielile.

Făcu încă un pas și acum era doar la câțiva centimetri de ea.

Lyla ridică mâna și îi atinse pieptul, simțind cum inima lui îi bate sub palmă.

— Asta ar fi fost greu pentru mine chiar și înainte, dar încurcătura asta cu recursul și cu Donovan și Navaro mă fac să mă simt de parcă aș fi în niște călușei care se învârtesc din ce în ce mai tare, scăpând total de sub control. Vreau să mă țin de tine ca să nu fiu aruncată peste marginea lumii. Poate că ai avut dreptate. Poate că mă folosesc de tine.

Pentru că el era cinstit, ea nu putea să nu fie la fel.

El îi acoperi degetele cu ale lui și își ridică mâna liberă spre obrazul ei.

— Poate că te folosești de mine. Sau poate că eu mă folosesc de tine. Sau poate că în asta constă dragostea. Când unul e slab, celălalt e puternic.

Ea zâmbi, simțindu-se mai ușurată că el înțelegea.

— Vreau să încerc, recunosc eu răgușit. Vreau cu adevărat să încerc.

El o trase aproape, lipindu-i trupul de al lui.

— Asta, dragălașă doamnă, este cea mai bună veste care mi s-a dat vreodată.

Ea își ridică fața, ochii încălzindu-i-se de dorință. El își înclină capul, ciugulindu-i buzele.

— Cât de mult vrei să vezi Fort-de-France?

— Nu prea mult, murmură ea inspirându-i parfumul chiar în timp ce se aporpla mai mult.

Icni încet când buzele lui i se așezară la baza gâtului. Fiori delicioși aduseră cu ei frisoane care îi cereau să se cuibărească lângă căldura lui.

— Bine, șopti el cu gura lipită de pielea ei, în timp ce scotea din când în când limba să traseze modele întâmplătoare pe pielea ca fildeșul. Am un itinerar mult mai bun pentru ziua de azi.

Lyla își înclină capul pe spate, iar genele îi fluturară închizându-se.

— Serious?

Joe o ridică în brațe și o purtă până la pat.

— Zău că da. Se așeză lângă ea, cu mâna mângâind-o în tot lungul trupului prin halatul subțire,

— Bărbații din trecutul tău au fost niște proști. Ești un premiu pentru care bărbații s-ar lupta să-l păstreze. Ea zâmbi dulce, dintr-o dată somnoroasă.

— Numai pentru tine, șopti ea, în timp ce lăsa somnul s-o ia în stăpânire.

Joe îi atinse buzele, în timp ce o simți relaxându-se complet. Luând-o în brațe, trase păturile peste ei. Noptile fuseseră lungi, însingurate și agitate. Să doarmă cu Lyla era lucrul pe care și-l dorea cel mai mult în clipa asta.

Josh privi biletul de la Joe pe care îl găsisese când se întorșese în cabina sa. *Dacă Lyla și cu mine nu venim la pasarelă până la nouă, nu vă obosiți să ne căutați. Ne facem programul nostru. Dacă tu și Pippa vreți, haideți să luăm cina diseară la Tiffany. E unul dintre cele mai bune restaurante din Caraibe.* Lăsând scrisoarea să cadă pe birou, Joe privi pe fereastră. „Ei bine, frățioare, m-ai păcălit de data asta. S-o las pe Pippa singură pe o insulă necunoscută nu e posibil, iar să petrec ziua eu singur cu ea ar fi genul de tortură pe care numai un nebun și l-ar aplica cu bună știință sieși”. Se îndreptă spre duș. „Și eu nu sunt nebun”

Pippa își puse rochia fără spate, cu imprimeu de junglă. Bentița de la gât îi lăsa brațele și cea mai mare parte a spatelui goale, armonizându-se cu picioarele ei goale. Sandale bej și cercei de un verde aprins îi completau toaleta. Neavând dispoziția de a-și împleti părul, îl lăsă liber. În timp ce se uita în oglindă, își privi cu adevărat imaginea. Expresia gânditoare de pe chipul ei era nouă. Trecuseră ani de când nu se mai chinase pentru ceva sau cineva. Dar Josh nu era oricine. Cuvintele lui, oricât încerca ea să le nege, găsiseră un teren fertil în mintea ei. Să-ți recunoști lășitatea față de tine însuși nu e o experiență înălțătoare, se gândi ea strâmbându-se. Și nici n-avea de gând să facă ceva în privința asta. Întorcându-se oarecum fâțâit, își luă poșeta și ieși din cabină. Exact

când pași pe coridor, Josh își deschise ușa. Ochii li se întâlniră.

— Perfectă sincronizare, spuse ea ca să umple tăcerea cu ceva.

Josh nu-i luă în seamă comentariul și veni lângă ea. Ii întinse biletul lui Joe și așteptă până ce ea îl citi. Nu știa dacă spera ca ea să refuze să-i se alăture în vizitarea insulei sau dacă el îi dorea compania. Parfumul ei era pretutindeni în jurul lor, amintindu-i de tot ce se petrecuse mai înainte. De ce nu arăta și ea la fel de zdrobită cum se simțea el?

Pippa se uită la bilet, reproducând fără să știe gândurile lui Josh. În cele din urmă, cum dezinvoltura ei obișnuită o părăsise, îi ridică ochii spre ai lui.

— Ei bine, ce facem?

El aruncă din nou pisica peste gardul ei, privirea lui ironizându-i încercarea de a-i atribui lui responsabilitatea.

— Tu hotărăști.

Ea se uită urât la el. Nu avea chef de joacă. Spunând asta, adăugă:

— E ridicol. Tu mergi pe drumul tău, iar eu pe al meu.

— Ți-e frică? o întreabă el, aproape cu furie.

— Da, spuse ea cu îndrăzneală.

Josh se uită fix la ea. Nu se așteptase ca ea să recunoască. Onestitatea ei îl dezarmă și-i domoli furia. O luă de mână.

— Haide! Dacă eu pot suporta, poți și tu.

Luată pe nepregătite, Pippa se lăsă trasă câțiva metri înainte de a se împotrivi cu toată greutatea înaintării lui. Josh se opri brusc.

— Nu îngădui să fii târâtă de colo colo.

— Atunci, mergi! Sunt multe de văzut, și am putea să le vedem la fel de bine și împreună.

Privirea lui o provoca.

Ea se încruntă, dându-și seama că n-ar fi vrut să fie singură cu gândurile ei.

— Presupun că e mai bine să te plimbi cu cineva decât singură. O să merg cu tine.

— O concesie, o, regină!

Își înclină capul, și gestul și tonul fiind o batjocură. Pippa își ținu zdravăn în frâu furia. Zâmbetul ei era un cuțit blând înfipt între coaste, căutând inima.

— Trebuie să fim totuși buni cu țărani.

Își flutură fusta și făcu un pas, ajungând alături de el.

— Sper că știi încotro mergi.

— Ți-e frică să nu te rătăcești cu mine?

Porniră de-a lungul coridorului.

— Aș prefera ca vaporul și bagajele mele să nu plece fără mine.

Josh îi aruncă o privire, dar nu-i răspunse. În loc de asta, se concentrează să ajungă la cea mai apropiată agenție de închirieri de mașini. Pippa se urcă lângă el, cu o hartă a insulei în mână.

— Te-ai hotărât unde vrei să mergi?

Josh îi aruncă o privire.

Pippa privi liniile și orașele întinse în fața ei. Minte nu-i stătea la ceea ce avea de făcut.

— Chiar trebuie să fie așa?

El nu se prefăcu că nu înțelege.

— Tu ai ales. Nu eu.

Pippa își ridică ochii spre ai lui.

— În dimineața asta, pe punte, ai fost altfel.

Josh se uită la trafic, ridicând din umeri.

— O scăpare de moment. Nu-ți face griji.

Pippa îi studie expresia închisă, dorindu-și să-l poată atinge și temându-se s-o facă.

— N-am putea fi prieteni?

El îi aruncă o privire de vădită neplăcere.

— Asta faci tu cu bărbații care încearcă să se apropie prea mult? Îi transformi în prieteni de tip eunuc?

— E o murdărie să spui așa ceva. Ce-i rău în a avea prieteni? Întrebă ea furioasă.

— Nimic, dacă nu e o apărare de o legătură în care să te implici.

— Uite cine vorbește despre implicare! Îmi amintesc clar de o anumită femeie cu numele Lisa. Mai bine eunuc decât o statuie de marmură. Singurul lucru

pentru care ar fi bună femeia aia e o stinghie pentru păsărele.

Josh râse înainte de-a se putea împiedica.

— Aș vrea să îndrăznesc să-i spun c-ai zis asta.

Buzele Pippei tresăriră. Își întoarse capul, hotărâtă să nu cedeze amuzamentului lui.

Josh îi aruncă o privire piezișă. În clipa aceea lumea se așeză în jurul lui. Știa ce are de făcut.

— Ai putea să râzi. Ziua asta n-o să fie mai bună până nu începem să ne comportăm amândoi pe măsura vârstei noastre.

Bărbia Pippei se roti, ridicându-se la sclipirea din ochii lui.

— La cât din vârsta mea vrei să mă comport? Întrebă ea periculos.

El zâmbi larg, destinzându-se.

— Aș zice că în jur de douăzeci ar merge.

Ea scutură din cap, încercând să rămână distantă și nereușind.

— Să te ia naiba! Aș vrea să nu-ți fi spus niciodată cât de mult îmi displace să mi se spună mătușă și că gândul de a avea un strănepot îmi aduce în imaginație bonete de dantelă și andrele.

Râsul lui Josh fu profund și nereținut. Părcă mașina; chicotind încă.

— Scumpo, tu n-ai fi în stare să tricotezi nici în ziua ta cea mai bună.

— Ce vrei să spui cu asta? Eu pot să fac orice dacă îmi bag în cap.

El o trase din mașină, ignorând lumea de pe stradă, pentru a o îmbrățișa. O sărută pe nas și o bătă ușurel pe obraz, amândouă fiind gesturi de care știa că or să-i stârnească furia. Fulgerele din ochii ei îi promiteau o pedeapsă pe care el de-abia aștepta s-o înfrunte. O s-o aibă pe femeia asta alunecoasă pe care o iubea. El o s-o aibă, pentru că nimănui n-o putea ține în alertă mai bine ca el. Greșeala lui fusese că încercase să-i câștige inima înainte de a-i scormoni flacăra nevoii ei de a explora. Pippa vedea relațiile sub forma unor lanțuri care s-o lege de un drum, un bărbat, o viață. Trebuia să-i arate că împreună puteau

ajunge mai departe decât despărțiți. Azi începea campania lui. Și o să joace ca să câștige, pentru că era singurul mod pe care-l cunoștea.

Pippa studie marea care clipoceă ușor la marginea plajei. Ritmul era liniștitor, împăcat, atât de nepotrivit cu dimineața și cea mai mare parte a după-amiezii pe care le petrecuse cu Josh. Oftă adânc și aruncă o privire spre bărbatul care dormea întins pe pătură lângă ea. Cum de avea tupeul să închidă ochii în prezența ei, nu putea să înțeleagă. Josh nu făcuse nimic altceva decât s-o înțepe toată ziua. Orele întregi petrecute oscilând undeva între râs și dorința de a omorî pe cineva — adică pe el — nu aveau un efect benefic.

— Ai de gând să fierbi tot restul după-amiezii?

Josh se uita la ea printre genele lăsate. Până acum planul lui funcționase mai bine decât se putea aștepta. Femeia lui arăta categoric ca o viespe furioasă care caută un loc în care să înțepe. Dacă mizele n-ar fi fost atât de mari, el ar fi râs de ei amândoi.

— Nu fierb, declară ea cu un calm îngrozitor.

Privirea ei ar fi făcut de rușine un pumnal Borgia*. Josh se rostogoli pe o parte, sprijinindu-și capul pe brațe când deschise ochii.

— Ești supărată doar pentru că am vrut să mă bag prin toate locurile alea.

— Aproape că mi-am distrus pantofii.

— Eu m-am oferit să-ți cumpăr niște pantofi mai potriviți, sublinie el. Chestiile alea mititele sunt sexi ca focul, dar când e vorba de mers pe ele sunt zero.

Pippa trase adânc aer în piept, aproape păcălită să dea o replică. Dar ceva din privirea pe care o avea el în ochi făcu să-i piară cuvintele pe limbă. Îl studie concentrat. El îi întâlnește privirea, așteptând.

* Familie aristocratică de origine spaniolă, care a trăit în Italia în sec. al XV-lea și începutul sec. al XVI-lea; au încercat să domine politic prin corupție, trădare și asasinate — în special prin otrăvă și cu pumnalul. (n. trad.)

— Ce coci? îl întreabă ea.

— Îți fac curte, răspunse el prompt.

La orice s-ar fi așteptat Pippa, numai la asta nu. Rămase cu gura căscată neelegant, iar ochii i se măriră.

Josh chicoti la expresia ei goală.

— Aș vrea să am un aparat de fotografiat.

Îi clănțăniră dinții când închise gura brusc.

— M-ai bine te-ai bucura că n-ai. Să-mi spui o asemenea măgărie! Ce știi tu despre a face curte? Dă-mi voie să-ți spun că și dacă aș fi în căutarea unui bărbat permanent în viața mea, asta e un mod greșit de a aborda problema.

Josh o apucă de mână, rostogolind-o peste pieptul lui înainte ca ea să-și dea seama ce intenție are.

— Oare așa să fie, femeie a mea? Ți-am reținut atenția. De fapt, mă îndoiesc să fi existat astăzi vreo secundă în care nu ai stat cu ochii pe mine. Îmi place asta.

— Oricine stă cu ochii pe un șarpe în paradis, răspunse ea încercând fără succes să se elibereze din strânsoarea lui. Ochii i se îngustară. Îți dau cam trei seecunde ca să-mi dai drumul.

— Și pe urmă ce? o întrerupse el.

— Ō să-ți plătesc într-un mod care n-o să-ți placă. Peregrinările mele m-au învățat câteva trucuri ca să descurajez, dacă nu să scot din luptă masculii inoportuni.

El își înclină capul, părând interesat.

Pippa îl fulgeră din ochi.

El numără încet până la trei.

Pippa își ridică mâna.

El rămase întins acolo, privind-o, dar nefăcând nici o mișcare pentru a se apăra.

— N-ai făcut nimic, murmură el când cele trei secunde deveniră zece.

— Fir-ai tu să fii, dă-mi drumul! îi ordonă Pippa plină de emoție.

Josh scutură din cap, cu un fel de milă amestecată cu hotărâre în ochi.

— Nu. Eu sunt al tău și tu ești a mea. Și înainte să se termine călătoria asta, o s-o recunoști și tu.

— N-o să recunosc nimic, doar că ești cel mai enervant, sâcâitor, ticălos, arogant, necinstit... Făcu o pauză, doar cât să inspire adânc pentru următoarea zecime de listă. Netrebnic, manipulator...

Josh îi închise gura prin metoda simplă de a-i acoperi buzele cu ale lui. Mormăielile ei nu prea erau romantice, dar un bărbat disperat se mulțumește aproape cu orice. Pippa se zbatu. El nu-i dădu drumul. Dintr-o dată, ea se opri. Răsufierea ei fu un lung geamăt de capitulare. El își ridică capul, privind-o drept în ochi. Lacrimile care îi umpleau erau aproape dureroase de privit. Dacă nu s-ar fi luptat pentru un viitor de care era sigur că îi aștepta pe amândoi, ar fi renunțat atunci. Îi atinse obrazul, mângâindu-i cu tandrețe curba fierbinte.

— Nu trebuie să fie așa. Te iubesc. Nu trebuie să fie o luptă pentru supremație. Vreau să-ți dăruiesc, nu să-ți iau. Dar n-o să te las să pleci. Ai spus că mă iubești. Poți să retractezi?

— Cu fiecare strop de aer pe care îl trag în piept, aș vrea să pot, declară ea, pe jumătate sfidătoare, pe jumătate disperată.

El închise ochii de durere, apoi se uită din nou la ea, în tăcere.

Pippa îi întoarse privirea, văzând curajul pe care el îl avea, iar ea nu.

— Nu pot, Josh.

Ei așteptă.

— Tu îmi ceri să mă schimb.

— Îți cer eu asta, Pippa? Sau tu ești cea care își cere să te schimbi? Dacă aș fi vrut ce crezi tu că vreau, aș fi rămas la Jacksonville cu Lisa. Eu te vreau pe tine așa cum ești tu. Nu schimbată într-un soi de imagine mitică pe care îți închipui tu că mi-am făcut-o despre tine.

Fiecare nerv din ea urla „nu” în tăcere. Pippa se încordă, luptându-se cu adevărul și cu toate zilele de

măine pe care el le pusese înaintea ei, ca aurul pentru un cerșetor.

— Te vreau în viața mea. Sunt pregătit s-o împart cu tine cum n-am împărțit-o niciodată cu nimeni. Eu nu mă încred cu ușurință în nimeni și totuși în tine am încredere. Acum un moment m-ai fi putut răni. Știam că nu te prețaci.

Lacrimile alunecară pe obraji ei, lăsând în urmă cărări argintii care să le marcheze trecerea. El începea s-o înțeleagă, poate pe alocuri mai bine decât se înțelegea ea însăși. Toată viața ei, nu se potrivise cu nimeni, renunțase la speranța de a găsi vreodată o persoană care s-o accepte în condițiile ei. Josh îi oferea visul la care ea renunțase.

— E prea târziu, șopti ea.

El scutură din cap. O iubea destul de mult ca s-o creadă.

— Numai dacă vrei tu să fie prea târziu. Eu sunt aici și tu la fel. Putem face orice împreună.

Pippa îi împinse brațele.

De data asta el îi dădu drumul. Ochii lui o urmăriră în timp ce se muta spre colțul îndepărtat al păturii ca să privească pierdută marea.

— Trebuie să mă gândesc. Am fost atât de sigură că asta e singura viață la care mă puteam aștepta, încât nu știu dacă vreau să mă schimb acum.

— Ți-a trecut prin minte că deja ai început să te schimbi sau nici măcar n-ai vrut să mă asculți?

Ea își întoarse capul, cu buzele arcuindu-i-se într-un zâmbet slab, trist.

— Mie *îmi trecuse* prin minte. Aș fi preferat, totuși, să nu-ți fi trecut și ție.

El se rostogoli.

— N-am știut că pot să simt ce simte altă persoană. Nici eu nu sunt mai obișnuit decât tine cu emoția asta dintre noi.

— Am putea să greșim amândoi. Ar putea să fie o rătăcire, o criză a vârstei mijlocii.

El îi aruncă o privire directă, pe care ea o respinse cu o ridicare din umeri.

— Poate că sunt puțin derutat de ce ni se întâmplă, dar nu sunt chiar atât de rătăcit. Și cred că nici tu nu ești. Cum ai dormit?

N-avea nici un rost să mintă.

— Mizerabil.

— Și eu la fel.

— Vrei să spui că ai vrea să ne întoarcem la ceea ce avem?

— Nu, vreau să mergem înaintea spre ceea ce ar putea fi.

Pippa își întinse mâinile în lături. Pentru prima oară în viața ei era incapabilă să ia o hotărâre.

— Nu sunt în stare să gândesc, Josh. Nu știu ce vreau sau ce nu vreau. Am nevoie de timp și asta sună ca scuza unei fecioare.

Josh îi luă mâinile într-ale lui.

— Câtă vreme ne acorzi nouă timp împreună, poți avea și tu cât ai nevoie. Am așteptat atât de mult. Mai pot aștepta, dacă ăsta e prețul.

Ea îl privi în ochi, luptându-se cu dorința copleșitoare de a spune da chiar atunci. Ar fi atât de simplu. Dar dacă se ducea spre el, îndoielile ei trebuiau să dispară mai întâi. Fiindcă, dacă îi lua numele și își dăruia viața, nu mai era cale de întoarcere. Hotărârea ei o să fie pe vecie.

— Avem timp, spuse ea răgușit.

CAPITOLUL 14

— Asta a fost o cină fabuloasă, murmură Pippa, sprijinindu-și capul de umărul lui Josh.

Lyla mergea alături de ea, cu brățul trecut pe sub al lui Joe.

— Nu cred că am mâncat în viața mea o friptură de rață atât de minunată, adăugă Lyla, suspinând încet.

Josh privi la Joe peste capetele femeilor.

— Nu știam că se poate obține un efect atât de bun asupra lor doar dându-le de mâncare.

Joe chicoti, îmbrățișând-o strâns pe Lyla.

— Trebuie să țin minte asta ca referință pentru viitor, după ce ne căsătorim.

Lyla făcu bot spre el.

— Mi-ai promis că n-o să mă grăbești.

— Vă căsătoriți! spuseră Josh și Pippa în același timp.

— Când s-a hotărât asta? întrebă Pippa, luându-i-o înaintea lui Josh.

— Încă nu s-a hotărât. Deocamdată mă ocup să-i combat argumentele. Are un fel de idee idioată că trecutul ei o să fie o piedică. Și n-am intenția s-o las să scape sub un pretext ca ăsta.

Se opriră toți patru, perechea mai în vârstă studiind-o pe cea mai tânără. Lyla se concentrează asupra chipului Pippei; simțind că dacă reușea s-o câștige pe ea, Josh ar fi urmat-o.

— Nu sunt destul de curajoasă ca să-mi petrec restul vieții fără Joe, dar m-am gândit că dacă mai așteptăm n-ar fi atât de rău. O dată ce se termină cu recursul ăsta și cu presa, poate că lumea mă uită și pot și eu să-mi continui viața.

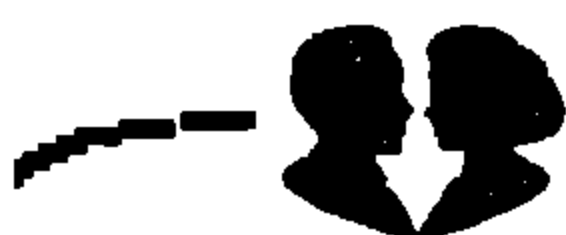
— Și ce-ai de gând să faci? Să tai frunză la câini cine știe câtă vreme până se pune în mișcare programul ăsta imaginar minunat? o întrebă Pippa fără menajamente. Ar putea să dureze ani de zile.

Josh își privi fratele, compătimentindu-i situația. Când un bărbat se lega în sfârșit definitiv de o femeie, ultimul lucru care i-ar mai fi putut trece prin cap era să mai aștepte.

— Lasă-i pe proști să caște gura, spuse el tăios, țintuind-o pe Lyla cu o privire. Dacă Joe spune că poate să se descurce că bârfa, asta-i tot ce contează.

Lyla se uită fix la el, surprinsă de provocare și de felul în care-i cerea să-l accepte pe fratele lui.

— Am crezut că tu o să-mi înțelegi punctul de vedere. Era clar că n-ai fi vrut să mă apropii de nici unul dintre voi, la început.

— Nu voiam, așa e, recunosc el. Se opri un moment să zâmbească malițios la expresia iritată a Pippei. Șterge-ți privirea aia feroce de pe chip, dragostea mea. N-are nici un rost să încerc să mă prefac că am văzut-o pe Lyla așa cum ați văzut-o tu și Joe. Nici mie nu-mi place să mint mai mult decât ție.

Fu rândul lui Joe să rămână cu gura căscată.

— Dragostea ta! De când?

Lyla îi dădu un ghiont în coaste, gest nedemn de o doamnă.

— Taci din gură! Nu-i treaba ta!

— Ar fi putut fi ceva mai subtil, mormăi Pippa.

Josh râse.

— Încerc s-o conving să facă din mine un bărbat respectabil, dar ea nu vrea.

— De ce? Întrebară Joe și Lyla deodată.

Pippa își dădu ochii peste cap.

— Pe aici am intrat. Îl smuci pe Josh de braț. Refuz să stau în picioare în fața unei căsuțe de turtă dulce roz cu alb și să discut despre viitorul meu. Mă simt de parcă aș fi ieșit din Mama Gâscă*.

— Sunt de acord cu asta, adăugă Lyla, trăgându-l și ea pe Joe.

— Ce zici, n-ar trebui să ne unim forțele? Îl întreabă Joe pe Josh. Se pare că avem aceeași problemă.

— O grămadă de prostii femeiești, îl aprobă Josh.

Pippa se opri ca un cal care ezită să sară o poartă prea înaltă.

— Ce porcărie...

Înainte ca ea să-și poată termina atacul asupra personalității lui Josh, Joe înțepeni și se schimbă la față.

— La naiba! Înjură el furios. Josh, la dreapta ta! ordonă el tăios, în timp ce el însuși se răsucea spre stânga. Lyla, Pippa, treceți în mașină!

Pippa se smulse din mâna lui Josh și-o înhăță pe Lyla de mână exact în timp ce trei bărbați ieșiră din

* Film de desene animate

umbra pomilor care înconjurau terenul de parcare. Josh îi tăie calea unuia dintre bărbați în timp ce sunetul de carne lovind carnea semnala impactul pumnului lui Joe cu cel de-al doilea. Al treilea blocă drumul Pipsei și al Lylei. O sclipire estompată a luminii lunii pe metal fu tot avertismentul pe care îl avu Pippa. Aruncând-o pe Lyla în spatele ei, se ghemui, cu ochii ca două fante de furie pe un chip palid. Nu exagerase când îi spusese lui Josh că știe să se apere.

— Deci crezi că poți să-mi faci față, micuță doamnă, mormăi omul, privindu-i poziția, dar clar neimpresionat.

Pippa nu clipi și nu se mișcă. Întreaga atenție îi era concentrată asupra bărbatului care le-ar fi omorât dacă putea. De jur împrejurul ei sunetele luptei lui Josh și Joe, care încercau să le protejeze pe ea și pe Lyla, îi umpleau urechile.

Omul se apropie, iar Pippa continuă să aștepte. Venea și clipa ei. Ochii și mâna lui erau cheia. Deodată, cuțitul spintecă aerul. Pippa fentă spre dreapta, balansându-și piciorul într-un arc larg care îl prinse pe atacant exact sub genunchi. El se prăbuși, rostogolindu-se pe un umăr și ridicându-se la fel de repede cum căzuse. Chipul îi era schimonosit acum, o mască a urii.

— Stupidă mișcare, frumoaso! Intenția criminală din vocea lui făcu din compliment o parodie obscenă. M-a durut.

Din nou Pippa nu spuse nimic. EL era de trei ori cât ea de mare, înarmat și gata să ucidă. Ea avea doar cunoștințele de arte marțiale, pe care le dobândise cu ani în urmă, cu care să se apere pe sine și pe Lyla până când Josh să-i poată sări în ajutor.

De această dată omul se mișcă mai prudent, tratând-o cu respect. Îi dădu roată, făcând cu cuțitul lovituri de încercare spre trupul ei. Pippa se feri de cele care se apropiau prea mult; în rest, privea și aștepta. În cele din urmă, obosit de joc și auzind că lupta din spatele lui se apropia de sfârșit, se năpusti

Înainte pentru lovitura cu care să ucidă. Pippa se aplecă mult în jos, astfel încât cuțitul îi trecu pe deasupra capului. Cu mâna încheștată, i-o repezi în piept și auzi cum aerul iese șuierând din plămâni, lui. În timp ce el se prăbușea, ea se strecură în spatele lui, folosindu-și cealaltă mână pentru a-i da lovitura finală care îl scoase din luptă. Căzu la picioarele ei ca un arbore tăiat. În timp ce se îndrepta, se întoarse și-o găsi pe Lyla holbându-se la ea, de parcă n-ar mai fi văzut-o niciodată. Josh stătea călare pe atacatorul lui care își pierduse cunoștința, iar Joe se sprijinea de un palmier în timp ce rivalul său era făcut grămadă pe pământ, gemând, la baza trunchiului.

Pippa își ferî privirea pentru o clipă. Neîncrederea din expresia lui Joe și groaza dintr-a Lylei îi potoliră furia. La ce se așteptaseră oare, că o să-l lase pe nemernicul ăla să ajungă la Lyla? Se întoarse, cu ochii sclipind de lacrimi, de frica pe care nu o lăsase s-o paralizeze când avusese mai multă nevoie de prezență de spirit, și de frustrarea de a se vedea așa cum or s-o vadă întotdeauna ceilalți. Femeia aia bizară. Nu se putea uita la Josh când se aplecă să-și ia poșeta pe care o aruncase în timpul luptei. Când se îndreptă, Josh era lângă ea. Îi ridică bărbia cu degetul.

Ea începu să plângă furioasă pe sine pentru că se așteptase la mai mult decât o învățase trecutul că există.

— Nu pot să sufăr plânsul. E absolut inutil și o pierdere totală de vreme.

El avea o vânătăie în partea dreaptă a maxilarului și îi căzuse părul pe frunte. I se strâmbase cravata și avea haina sfâșiată, dar Pippa nu simțise niciodată mai mult nevoia de a-și sprijini capul pe umărul lui.

El îi atinse obrazul, zâmbind.

— Scumpo, aș vrea să fi avut un aparat de filmat. Ultima mișcare a fost o capodoperă. Și i-ai salvat viața Lylei.

Ea lăcrimă din nou, cercetându-i chipul. Sinceritatea lui era aproape incredibilă.

— Toți i-am salvat-o, spuse ea în cele din urmă.

El scutură din cap.

— Nu, ăia doi trebuiau să ne țină ocupați pe mine și pe Joe. Asta era periculos. Și-a închipuit că două femei singure or să fie floare la ureche. N-o știa el pe Pippa mea!

Pippa clipi. Lacrimile îi încețoșau ochii atât de tare, încât de-abia mai vedea.

— Nu te deranjează?

— Ce, că tu și Lyla sunteți vii? Nu fi proastă!

O trase în brațele lui, mai mândru decât putea fi vreodată.

Pippa își înghiți un nod în gât, știind că o să facă ceva ce nu făcuse niciodată.

— O să-ți distrug haina, șopti ea întretăiat.

El își sprijini bărbia de părul ei, strângându-i capul lângă inima lui.

— Poți să distrugi toată îmbrăcămintea pe care o am și poți să te transformi într-o curcă plouată, cu rimelul curgând șiroaie pe fața ta frumoasă și eu tot te-aș iubi.

Atunci izbucniră lacrimile. Se cuibări lângă el, fără să observe măcar când Lyla fugi spre restaurant să cheme poliția sau că Joe rămase să-i păzească pe atacatorii lor. Josh era tot ce conta și tot ce avea ea nevoie. Când realitatea ajunsese la o problemă de supraviețuire, fără alte zorzoane, luptase pentru viața ei, conștientă că Josh încerca să ajungă la ea. Crezuse în bărbatul ei și în ea însăși. Iar mândria lui și credința lui în ea fuseseră tot ce și-ar fi putut dori. N-o mințise. N-o să-i ceară mai mult decât putea ea să dea. Îi cunoștea punctele slabe și nu se sinchisea. O iubea oricum. Își ridică capul, zâmbindu-i printre lacrimi.

— Când vrei să te însori?

Josh o îmbrățișă cu putere, își înclină capul pe spate și râse, din pură bucurie pentru clipa asta. Apoi o sărută apăsător.

— Imediat ce pot aranja hârtiile și tu îți bagi familia în viteză.

— Nu e nevoie să-i așteptăm.

— Sunt importanți pentru tine. Vreau să împartă cu noi bucuria asta.

Ea îl mângâie pe obraz.

— Cum de poți să mă cunoști așa de bine?

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei.

— Te cunosc cu fiecare bătaie a inimii. Te vreau cu fiecare răsuflare pe care o trag în piept și mă gândesc la tine în fiecare clipă. Nici n-aș putea să nu te cunosc.

— Te iubesc.

— Atât îți cer.

— Josh, încetinește! icni Pippa, luptându-se cu contracțiile care amenințau să-i sfâșie trupul în două. Josh îi aruncă o privire piezișă.

— La cât timp ai durerile? o întrebă el.

— Trei minute. Zâmbi la înjurătura lui succintă. Ei, de unde era să știu că la o femeie de vârstă mea treaba poate merge atât de repede?

El mormăi ceva de nerepetat și Pippa râse. Își cuprinse cu brațele movila abdomenului, simțindu-se atât de fericită, că ar fi putut îmbrățișa lumea. Josh, căsătoria ei și acum asta. Anul îi adusese atât de mult, încât nimic nu-i putea strica încântarea. Ce contau câteva dureri în comparație cu răsplata.

— Nu-mi vine să cred că te-am lăsat să mă convingi să accept, bombăni el, luând o curbă pe două roți.

Pippa chicoti, iar el se uită urât la ea.

— Și tot mai cred că șarlatanul ăla de doctor a mințit. Femeile de patruș'doi de ani n-ar trebui să treacă printr-o naștere. La dracu', bărbații de patruș'opt de ani n-ar trebui să fie tați pentru prima dată.

Goni în sus pe rampa de la intrarea la camera de gardă și călcă frânele. Pippa își aduse aminte de bucuria lui Josh la vestea sarcinei ei. Doar îngrijorarea pentru ea și nevoia de a face ceva — orice — să

ajute într-o situație în care nu prea avea nimic de făcut îl împingeau să spună vorbe fără teme. Înainte să-l poată liniști ea că totul e sub control, Josh înconjurase mașina și o ajuta să coboare. În clipa aceea, fu cuprinsă de o nouă contracție. Se încovoie să-și amintească ritmul de respirație pe care îl învățase împreună cu Josh. Brațele lui erau acolo, sprijinind-o cum făcuseră tot timpul. Vocea lui străbătu prin durere, calmându-i mușchii încordați, repetând exercițiul, astfel încât ea îl simți deodată alături, străbătând împreună valul de contracții. Când se termină, el o ridică în brațe și trecu cu ea prin ușă.

— Să nu mai aud vreun cuvânt cum că ești în stare să mergi singură! decretă el înainte să țipe după o asistentă medicală. Asta e soția mea, doamna Luck. Naște, declară el grăbit când o voluntară în uniformă ajunse lângă el.

Infiriera împinse un scaun cu roțile.

— Ce căutați din nou aici? V-am trimis deja sus. V-ați rătăcit?

Josh încremeni cu Pippa în brațe.

— Cucoană, nici nu m-am apropiat de spitalul ăsta astăzi. Despre ce vorbești?

Femeia se uită la Pippa și dădu înapoi grăbită.

— Dar eram atât de sigură! Sunteți blondă!

— Bineînțeles că-i blondă! E singura nevastă pe care o am!

Sora de la internări se apropie de ei, încruntându-se la vocile ridicate.

— Domnule, vă rog să păstrați liniștea! Aruncă o privire spre Pippa. Dumneavoastră sunteți...?

— Doamna Joshua Luck*.

Sora se încruntă.

* În țările anglofone, în societate femeile căsătorite se prezintă folosind, după apelativul „doamnă” prenumele și numele soțului. Acest aspect de etichetă nu este reflectat în acte. Prenumele propriu se folosește în familie, corespondență profesională și carieră. (n. trad.)

- Dar credeam că v-am trimis deja sus.
- Asta încercam să-i spun și eu domnului ăstuia, interveni în ajutor infirmiera. Știu că doctorul ei o așteaptă deja.
- Atunci cum ați ajuns înapoi aici jos?
- Nu-mi vine să cred, răcni Josh, arătând hărțuit. Pippa îl trase de ureche. El se uită urât la ea.
- Cred că poate Lyla și Joe ne-au luat-o înainte, murmură ea.

Josh arăta și mai enervat decât înainte.

- Nu-mi pasă dacă frate-meu are zece copii. Ar putea să nu facă asta pe socoteala ta.
- Aveți un frate cu o soție care naște astăzi?
- De unde dracu' să știu eu? Tot ce știu e că dacă nu ne mișcăm de aici odată, nevastă-mea o să nască în blestemata asta de sală și eu o să pun mâna pe spitalul ăsta. Durerile se repetă la mai puțin de trei minute.

Ca pentru a-i dovedi spusele, se declanșă o nouă contracție. Josh înjură, iar personalul de la camera de gardă intră rapid în acțiune. În câteva clipe, Pippa era în drum spre etaj, cu degetele lui Josh înconjurându-le liniștitor pe ale ei. Vocea și atingerea lui rămaseră cu ea în fiecare etapă a procesului. Pe umărul lui își puse capul când doctorul constată că travaliul încetinește și că o să fie necesară o cezariană. Simți sărutul lui Josh pe buze când închise ochii și lăsă anestezicul s-o ducă cu sine.

- Aș vrea să nu te mai plimbi. N-o ajuți nici pe Pippa, nici pe mine. Încearcă să fii calm, bombăni Joe, uitându-se urât la frate-său.

De vreme ce Joe măsoara lungimea sălii de așteptare plimbându-se în direcția opusă, remarca fu cât se poate de prost inspirată. Josh îi aruncă o privire piezișă care făcea cât volume întregi de vorbe.

- Aș vrea să știu care-s sorții ca Lyla și Pippa să nască în aceeași zi, și să aibă aproape aceeași problemă?

Joe ridică din umeri, privind la ușa prin care urma să intre doctorul sau asistenta medicală să le dea veștile.

— De unde să știu eu? Genetică. Tu și eu suntem bărbați solizi și Lyla și Pippa sunt amândouă construite delicat. Cu ce nu mă pot împăca e gândul că Lyla nu mi-a spus că ar fi și posibilitatea asta.

Josh se încruntă.

— Mda, și la mine la fel. De îndată ce se pune Pippa pe picioare, o să-i dau câteva de n-o să mai stea mult timp pe scaun. Să-mi facă o asemenea poantă tâmpită! O iubesc pe femeia asta la nebunie, dar uneori ar scoate și un sfânt din răbdări. Ce știu eu despre copii, la vârsta mea? Vă aveam pe tine și pe Lyla ca să faceți copii. De ce mai trebuia și noi?

Joe se opri, privindu-și fix fratele.

— Credeam că îți dorești copilul ăsta.

— Nu, pe seama Pippei, nu-l doresc, replică el pe șleau, lăsând pentru prima oară să i se vadă frica. O naștere naturală părea în regulă, dar ăsta nu mai e același lucru.

Joe se apropie de el, la fel de îngrijorat ca fratele său, dar știind că el nu avea nici un motiv să fie. Viitorul său cu Lyla era limpede și strălucitor. O dată cu moartea lui Navaro în urma unei crize cardiace cu trei luni în urmă, ultimul nor de pe orizontul lor se ridicase. Înainte de sfârșitul dimineții, Lyla o să nască o fetiță frumoasă, cu ochi de culoare închisă ca ai mamei ei și cu părul roșcat închis al propriei lui mame. Și or să-i pună numele Joy*. Îi atinse umărul lui Josh, fără să-l surprindă că-i simte mușchii tari ca piatra.

— Pippa o să fie bine, murmură el, privind în viitorul fratelui său.

Știa că darul lui o să fie bine primit și îl dădea cu dragoste.

Josh îi cercetă ochii. Nu mai trebuia să se lupte ca să-l accepte pe fratele său și puterea lui. Încuviință din cap și se destinse cu un suspin profund.

* Bucurie, în engl. (n.trad.).

— Știi ce-o să fie copilul?

Joe surâse larg, păstrând secretul Pippii.

— Da, dar n-am de gând să-ți spun. E mai bine ca unele lucruri să rămână surprize.

Câtă vreme Pippa nu era în pericol, Josh nu prea se sinchisea de restul, dar continuă conversația ca să treacă timpul.

— Mda, cum ar fi?

— Domnule Luck?

Ambii bărbați se răsuciră spre asistenta medicală care stătea în ușă. Joe chicoti ușor.

— E pentru tine, frate.

— Aveți un băiat de două kilograme nouă sute cincizeci de grame.

Josh începu să meargă. Joe îl opri cu o mână pe umăr.

— Așteaptă.

Josh ridică din sprâncene.

Asistenta medicală își completează vestea.

— Și o fetiță de două kilograme cinci sute patruzeci de grame.

Josh privi chipul lui Joe în timp ce vestea își producea efectul. Un lung moment nu se putu gândi la cuvinte care să-i descrie sentimentele. Când ele veniră în sfârșit, chiar și el de-abia își recunoscuseră propria voce.

— O s-o omor, spuse el slab, palid la față. Nici un juriu din statul ăsta n-o să mă condamne. Femeia aia trebuie să fi știut despre asta. L-a constrâns până și pe blestematul ăla de vraci să tacă din gură.

Joe hohoti de râs, știind că Josh o să se uite o singură dată la nevasta lui cu ochi deschiși la culoare și-o să fie pilaf. Așa era Pippa din fire. În mai puțin de douăzeci și patru de ore, dacă dura și-atât, Pippa o să-l convingă pe Josh că doi copii erau la fel de ușor de crescut ca unul singur și că, la urma urmei, ei nu întinereau. Și că la ce bun să-i fi spus de ceva care n-ar fi făcut decât să-l îngrijoreze. Și că până la urmă toate ieșiseră perfect.

Zâmbindu-și, Joe porni din nou să se plimbe. În fond, asta era tradiția pentru un bărbat — chiar și pentru unul care cunoștea viitorul — să măsoare camera, își aminti el.

Josh se încruntă la zâmbetul fratelui său, în timp ce propriile lui buze se săltau la colțuri. Pedepsa îi stătea ca mierea pe limbă.

— Știi, Pippei îi place să facă pe pețitoarea. Mă întreb pe cine o să hotărască ea că se potrivește copiilor tăi.

Joe se opri în mijlocul plimbării, pălînd la rîndul lui.

— N-ar face asta, spuse el înghițind greu și știind foarte bine că Pippa ar face orice. Slavă Domnului că ea îl alesese pe Josh și nu pe el. Să trăiască alături de acest baton de explozibil femeiesc i-ar fi distrus pacea pentru totdeauna.

— Vrei să pui pariu?

SFÂRȘIT

Tiparul executat la S.C. ROMCART S.A.
BUCUREȘTI